

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 49

IV Legislatura

Any 1996

Debat sobre declaració de política general

Sessió plenària

celebrada el dia 24 de setembre de 1996

(Segona reunió)

Presidència del Molt Excel·lent Senyor
Vicent González i Lizondo

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 9 minuts.)

Continuació del Debat sobre declaració de política general realitzada pel president de la Generalitat Valenciana.

— Intervencions de l'Il·lustre Diputat Senyor Albert Taberner i Ferrer (Grup Parlamentari Esquerra Unida-Els Verds) i del Molt Honorable Senyor President Eduardo Zaplana Hernández-Soro.

— Intervencions de l'Il·lustre Diputat Senyor Hector Villalba Chirivella (Grup Parlamentari Nacionaliste Unio Valenciana-IC) i del Molt Honorable Senyor President Eduardo Zaplana Hernández-Soro.

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 42 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 17 hores i 5 minuts.)

— Intervenció de l'Il·lustre Diputat Senyor Fernando Castelló Boronat (Grup Parlamentari Popular).

(Se suspén la sessió a les 17 hores i 22 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 24 de setembre de 1996. Comença la sessió a les 10 hores i 9 minuts. Presidix el Molt Excel·lent President, Senyor Vicent González i Lizondo. Sessió plenària número 31. Segona reunió.

El senyor president:

Senyories, bon dia.

Continuem en el debat de política general, i li correspon la paraula, en representació del Grup d'Esquerra Unida-Els Verds, al senyor Albert Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Bon dia, senyor president.

Senyories.

Senyor President del Consell.

Permeta felicitar-lo, senyor president, per l'altíssim grau d'autoestima en què vostè es té. Ahir ens va fer eixe exemple que no cal que li donen sabó, sap donar-se'l vostè amb molta habilitat. I permeta-m'ho com una broma d'entrada a la meua intervenció.

Vespres ja del 9 d'octubre, ens trobem en el moment de fer balanç del primer any del seu govern. Per a Esquerra Unida-Els Verds els debats de política general els donem una enorme importància perquè estem segurs que els valencians i valencianes tenen l'oportunitat d'entrar també a reflexionar amb nosaltres el que ha estat l'activitat política de la nostra Generalitat.

Ahora de preparar la intervenció, que en el nom del meu grup desenvoluparé, he repassat el debat d'investidura de fa poc més d'un any, i he escoltat atentament la seua intervenció en el dia d'ahir, senyor president. Dic açò, que repassí el debat d'investidura, i invite a les seues senyories que tornen a llegir el *Diari de Sessions* d'aquell debat, perquè comparant, simplement comparant l'oferta de govern que en aquell moment feia el senyor Zaplana com a candidat a president i el que en realitat s'ha fet durant aquest any al front del govern valencià, és tal el grau d'incompliments, d'errors, de disbarats, d'actituds revengistes, que la valoració que el meu grup fa de la seua actuació, senyor Zaplana, al front del Consell, és senzillament de suspens. Ja sé que al final es la pròpia ciutadania la que, democràticament, atorga o lleva confiança, però el funcionament democràtic de les institucions exigeix que cada dia es governe i que cada dia l'oposició treballes per a controlar, per a criticar, per a estimular des d'eixa crítica l'acció de govern.

En la seua intervenció d'ahir ha volgut, des del meu punt de vista, obviar el gros dels seus compromisos de govern, i ens ha presentat, pel contrari, un panorama de nul·la concordança amb la realitat. Jo ho entenc, perquè és comprensible que vostè haja volgut presentar un balanç brillant. La meua responsabilitat i la del meu grup és, des del respecte i des de l'estima a les institucions de la Generalitat, recordar-li hui que ni ha complit el que eren els seus propis compromisos, lliurement assumits, ni la seua acció de govern ha contribuït que les coses vagen millor per als valencians i valencianes. I li assegure que ni personalment ni el meu grup contribuirem a crear desesperança o pessimisme. El nostre poble és un poble madur, i ni les situacions més complicades el desanimaran en la voluntat d'anar endavant. Precisament per eixa maduresa i confiança que hem de tenir tots en el nostre poble, no és legítim amagar la realitat, maquillant els fets, responsabilitat del seu govern, com vostè ha intentat en la seua exposició del dia d'ahir. *Digues de què presumeixes i assenyalaré les teues carències.* I ahir vostè, senyor Zaplana, va presumir molt. Jo li assenyalaré algunes d'eixes carències.

Des del nostre punt de vista, hem perdut durant any l'oportunitat de consolidar un govern estable que genere con-

fiança. Fruit d'eixa permanent inestabilitat ha estat el que des de fa mesos hem denunciat nosaltres com la paràlisi del Consell. És a vostè, i amb les aliances que puga obtindre a qui correspon governar, però governe, senyor Zaplana, governe i relacione's amb la societat i amb aquestes Corts des del diàleg i des de la voluntat de consens, i no des de la ignorància o la prepotència respecte a l'oposició. Perquè, pel contrari, fer crides al consens des de la retòrica no condueixen sinó al desànim i a la desconfiança en les relacions de les forces polítiques.

Durant aquest any ha presidit vostè un govern dèbil. Una debilitat que ha vingut donada per una determinada manca d'entendre el que és un govern de coalició. Perquè no es pot pretendre per uns moments ser govern i alhora ser oposició. I això és el que ha passat i això és el que encara passa. Presenta vostè un projecte de llei i l'ha de retirar perquè no té el consens del seu soci.

Un govern fort i estable per a generar confiança es pot fer homogeni o de coalició, però sempre el govern ha de respondre a un projecte coherent; i el seu ha estat i està ple d'incoherències. Construir un govern de coalició no és repartir el pollastre, ni estar en una situació de indefinició sobre els projectes del propi govern o muntar un ball d'assessors, de poders, de contrapoders, segons el moment i la conveniència.

De l'experiència d'aquest primer any podem afirmar, senyor Zaplana, que ha estat incapaç de consolidar un govern sòlid, que genere confiança i que solucione els problemes. El Consell ha estat paralitzat, sense iniciativa política, sense iniciativa legislativa, buscant permanentment en el passat refugi i excusa a la seua pròpia inoperància.

Per altra banda, tinc la sensació, hom té la sensació que la seua acció de govern està permanentment a l'aguait del que li puga agradar o desagradar al senyor Aznar. I no és que jo li plantege cap enfrontament gratuït amb el president del govern d'Espanya, però tot i reconeixent i respectant la importància del govern d'Espanya i, faltaria més, la del seu president, i de la necessitat d'una relació de respecte i de cooperació estreta entre les dues administracions, seria bo, senyor president, que, per damunt de tot, el president dels valencians responguera als interessos, i a les reivindicacions i a les necessitats del nostre poble, li agrade o no li agrade al senyor Aznar.

No hem vist a aquest respecte l'ardor reivindicatiu d'altres èpoques en qüestions tan importants per a nosaltres, com la condonació del deute de més de 60.000 milions de pessetes al govern central, encara no explicada, encara no explicada suficientment, senyor Zaplana, perquè és de molt difícil explicació. La modificació del sistema de finançament, que no és el que esperàvem ni el que aquest país necessita. El deute sanitari, l'injust finançament sanitari. Les infraestructures. El Pla Hidrològic. Recorda, senyor Zaplana, el seu èmfasi en reivindicar el Pla Hidrològic? El paper de l'A-7 i el peatge. Les OCM de fruites, hortalisses. Les OCM sobre el vi, sobre l'arròs i sobre l'oli.

Governar, senyories, significa administrar els recursos prioritzant les actuacions d'acord amb les previsions legals que tot pressupost representa. És útil recordar que eixa norma tan elemental no ha presidit precisament l'execució pressupostària del seu Consell. En els primers sis mesos del 96, que és el primer pressupost que vostès han fet, perquè, clar, sempre podien tindre l'excusa en el pressupost de l'any anterior, del 95, que vostès hagueren de governar durant més de mig any amb un pressupost que no era el seu. Bé, doncs en eixe pressupost del 96, durant els sis primers mesos el Consell ha modificat el 68% dels programes i de les previsions pressupostàries, el 68%, senyories. No s'ha governat en matèria pressupostària d'acord amb un programa ni amb unes priori-

tats. Les que marcava la Llei de pressupostos aprovada per estes Corts. Bé, ho han fet, per a ser justos, en un 32%. L'altre 68% és la paràlització, és el desgovern, és la política del dia a dia, és l'actuació sense nord ni objectius, l'engreixar les despeses corrents que, per altra banda, havien promès reduir.

Governar significa també adequar les lleis i legislar en allò que es compren necessari per al millor funcionament de la societat. Durant aquest any llarg de legislatura, estes Corts, a iniciativa del Consell, ha tramitat i ha aprovat les següents lleis: la de Pressupostos i Acompanyament, la de Reforma de la Funció Pública Valenciana i la Llei de Crèdit Extraordinari per les pedregades d'agost del 95, que, vull recordar-ho, hagueren de presentar no per pròpia voluntat, sinó obligats per la majoria de la Cambra a iniciativa del meu grup. Això és el que s'ha fet, legislativament parlant, durant aquest primer any de govern del PP i Unió Valenciana.

Ahir, senyor president, ens anuncià tot un seguit de projectes legislatius, segurament amb la intenció de contrarestar eixa imatge, inesborrable ja, d'un govern paràlitzat també en la seua capacitat d'iniciativa legislativa.

Convindrà amb mi, senyor president, que la responsabilitat d'estes iniciatives correspon tant al govern com als grups parlamentaris. I em podrà dir «també vostès hagueren pogut haver estat diligents». Però, en tot cas, és el govern qui per la seua pròpia major responsabilitat qui ha de tenir en tot moment una major capacitat d'iniciativa legislativa. Vostès, com acabem de vore, iniciatives poques, diligència legislativa poca. Ara, això sí, diligència per a paràlitzar la iniciativa legislativa de l'oposició, tota la que ha calgut.

Vostès, senyor Zaplana, han paràlitzat capritxosament, antidemocràticament la capacitat legislativa de l'oposició. I no únicament manifesten reiteradament el seu criteri en contra de les nostres proposicions de llei, cosa que no critique, perquè lògicament cadascú representa coses evidentment diferents, i per tant la seua posició no té per què ser coincident amb la del meu grup i no tenen necessàriament perquè estar d'acord amb allò que presentem. Però és que vostès impedeixen el debat d'eixes proposicions de llei, com així ha passat amb la Proposició de llei contra la contaminació acústica, que el meu grup va presentar ja els primers mesos d'esta legislatura. S'oposen a la presa en consideració d'altres proposicions de llei presentades sobre els residus no gasosos o sobre la participació ciutadana a través dels referèndums municipals.

Han estat paràlitzats en les seues iniciatives legislatives i han paràlitzat, a falta d'iniciatives pròpies, les iniciatives i el treball que nosaltres sí hem fet des de l'oposició.

Vostè ens presenta ara una desafortunada intencionalitat legislativa, sabent que tot allò que anuncia per a aquest període de sessions serà d'un impossible compliment. Perquè, com no pot ser d'una altra manera, la prioritat la té i l'ha de tindre en tot moment la discussió, el debat i l'aprovació de la Llei de pressupostos.

Eixa desafortunada intencionalitat legislativa, li ho recorde, senyor Zaplana, ja la va fer fa un any. I, per tant, és poc creïble, si s'atenem a la realitat del que ha passat durant aquest any. Però be, anem a vore. En tot cas, deixe d'actuar a eixe nivell amb la mateixa prepotència que ho han fet i que no fa tant de temps vostè denunciava de les files del govern socialista, i accepte, acceptem tots, que determinades opcions de futur, i les lleis ho són, no poden ni deuen ser únicament decisió d'una part, sense que el consens com a mètode haja presidit el treball legislatiu.

Un bon exemple de com no s'han fer les coses el tenim ben recent, al voltant de la reforma del sistema de finançament de les comunitats autònomes. El senyor Olivas, i perquè no quedara que vostès no en volien saber-se'n res de l'oposició, que ho ha-

viem demanat, ens cridà quatre dies abans, senyories, quatre dies abans; cosa que és d'agrair, però que no aprofita sinó per a cobrir l'expedient, perquè hauria d'haver obert les converses mesos enrere amb la resta dels grups parlamentaris en un tema d'eixa envergadura i d'eixa importància per al present i per al futur de la nostra comunitat.

Els valencians, la Generalitat Valenciana no ha pogut tenir el suport dels grups d'aquesta Cambra i, en compte d'anar a Madrid amb una posició de força per a negociar un bon sistema de finançament, que vinguera a canviar el tracte negatiu que hem hagut de suportar durant tants anys, a Madrid han anat, únicament i exclusivament, amb les seues postures, sense força, i el resultat d'eixa falta de voluntat per al diàleg i per al consens de les grans qüestions és que qui perd no és vostè, ni és el PP, qui perd són els valencians i valencianes, senyor president. I això és que s'ha de criticar i això és el que s'ha de lamentar.

Parlava vostè, i cregam que compartim la necessitat d'evitar tensions estèrils i la crispació entre els valencians i valencianes. I jo interprete també que s'ha de fer eixa intencionalitat extensiva a la relació entre els grups parlamentaris. I convindrà amb mi, senyor president, que determinades actuacions del seu govern i del seu grup no han dut la tranquil·litat ni la normalitat dels debats i les crítiques lògiques de la vida democràtica que vostè proclamava com a objectiu de la seua actuació.

Vostè, senyor Zaplana, vostè i el seu govern no han aconseguit normalitzar la convivència entre els valencians i les valencianes, i eliminar la crispació, sinó que des que començà a governar el clima s'ha enrarit, senyor president. I s'ha enrarit per decisions i actuacions seues, del seu govern, del seu grup i del seu entorn. La instrumentalització dels mitjans públics o privats, afectes al seu govern, i que vostès controlen, sobretot Radiotelevisió Valenciana, d'una oberta bel·ligerància i sectarisme envers l'oposició. I en concret envers del meu grup, d'Esquerra Unida-Els Verds. El cas del comentarista, que no anomenaré per no fer-li propaganda gratuïta i els grollers atacs repetits, reincidents, a la meua companya, la il·lustre diputada Glòria Marcos, al portaveu socialista i al conjunt d'estes Corts, que va merèixer la reprovaçió de la Cambra i la dels valencians i valencianes demòcrates, i la seua posició, senyor president, la del seu govern, la de les instàncies que depenen del seu govern, ha estat donar-li un lloc a la Televisió Valenciana a eixe senyor.

L'afer de les llistes negres de Ràdio 9, que vostè coneix perquè existeixen i perquè ha existit eixe afer. Un afer que no s'ha aclarit encara com cal, senyor president, sense que els responsables directes, ni el «alto mando» que suposadament dirigia l'operació, estiguen on deuen estar. És a dir, al carrer, fora de l'administració democràtica. I si no estan, és perquè el seu govern, senyor Zaplana, i el seu entorn, els protegeix, a eixos senyors que intentaren fer les llistes negres en Ràdio 9, i perquè tot apunta que eixe «alto mando» és la seua pròpia directora general, senyor president.

La censura del llibre *Per a argumentar*, premiat ara pel Ministeri d'Educació pels seus valors ètics i pedagògics i que vostès varen eliminar, varen prohibir, varen retirar de les escoles i dels instituts. L'amenaça de declarar il·legals els llibres de text de valencià. La paràlització capriciosa de la Ciutat de les Ciències. Catalogar com a submarins els funcionaris d'una determinada militància política. El lamentable afer de l'IVEL, encara no fa una setmana. Les desqualificacions personals i col·lectives als òrgans de govern de la Universitat d'Alacant. El conflicte amb la UJI de Castelló pel tema dels estatuts. La forma de conduir el procés de creació de la Universitat d'Elx. La discriminació ridícula i negativa sobre els *Premis Octubre*,

són una bona mostra del sectarisme i de la crispació que vostès han imprès a la vida política i a la convivència ciutadana. Tota la resta, senyor president, si no es concreta amb la correcció d'eixes coses que no han anat bé i que no van bé, és pura retòrica.

Vostè, i altres de vostès, ho reconec, s'afanyen en situar-se al centre, però la realitat del seu entorn no el deixa a vostè en bon lloc. El deixa exactament on estan, a la dreta i amb preocupants tics antidemocràtics com és —no depèn directament de vostè, però bo, alguna cosa tindrà a veure— el retolar, el donar noms a carrers i places de la ciutat de Castelló amb il·lustres ministres del franquisme.

La base del seu programa de govern, el que hauria d'haver-se posat en marxa el resumia vostè, senyor president, en cinc àrees en aquell debat d'investidura. Llegiré textualment del seu discurs: «Primera, millorar el procés de vertebració de la comunitat, constituint a la vegada un fort poder valencià capaç de defensar els nostres interessos. Segona, aprofitar la recuperació econòmica internacional per a millorar la nostra situació i generar ocupació. Tercera, reformar l'administració. Quarta, crear un millor entorn ecològic. I cinquena, superar l'endèmic dèficit d'infraestructures que patim.»

Bonica declaració d'intencions que després d'un any significa que la vertebració ha consistit bàsicament en nomenar delegats del seu govern a les províncies. Ignorar la Llei de coordinació de les diputacions provincials, propiciant convenis singulars de dubtosa legalitat amb alguna d'elles, i fomentar el cantonalisme consolidant la província com a element d'identificació front a l'element comú que ens identifica. Tan vertebrats estem que ni una sola veu de protesta, de clarificació, de defensa de la identitat en la denominació del nostre poble he escoltat ni de vostè ni del seu govern cada vegada que des dels àmbits de l'administració, i de determinats mitjans de comunicació els valencians i valencianes hem deixat de ser tals i ara som els «levantinos», no «levantiscos», senyor Zaplana, «levantiscos» no ho som, «levantinos». I la nostra Comunitat Valenciana, l'històric Regne de València, el País Valencià, és el Levante, segurament cada vegada més feliç de tan bé com ens van les coses.

Vostè sap bé la nostra posició al respecte de les províncies. Segurament no la compartim, i en democràcia això no ens ha d'espantar. Sabem el que es pot fer ara i el que s'haurà de fer en el futur. En tot cas, la Llei de règim local i de comarcalització, que és una bona proposta per tirar endavant. No sé si vostè està interessat o no en el tema i en consensuar esta opció de desenvolupament estatutari. Nosaltrs estem convençuts que apostar per una racional comarcalització del país, ha de contribuir a un major grau de cohesió entre els valencians i valencianes, articular millor el territori i a superar estèrils i falses competitivitats provincials i provincianes; quan el que necessitem, més que mai, és la unió de tots els valencians i valencianes en torn d'un projecte comú de respecte, de tolerància, i d'orgull de la rica diversitat que es manifesta en els pobles i les comarques de la nostra terra.

El poder polític valencià fort i respectable té molt a veure amb el grau de consciència nacional. Hui, les divisions provincials són un entrebanc per a eixa imprescindible consciència nacional. I si no hi ha més remei pel moment, senyor president, a l'hora de la pervivència provincial seria bo que amb prudència però amb coratge, avançàrem en allò que el nostre estatut preveu sobre les comarques i que després de tretze anys encara resta verge.

No tenim la sensació que la Generalitat baix la seua presidència haja augmentat el pes polític en el conjunt de l'estat, i més bé al contrari. El poder polític valencià no ha estat pre-

sent a l'hora de reclamar i aconseguir una posició avantatjosa i raonable en les grans decisions d'estat. Li recorde, si més no, la recentment aprovada OCM de fruites i hortalisses, fortament contestada i rebutjada per les pròpies organitzacions professionals agràries valencianes. L'oblit de les infraestructures —el gran *leiv motiv* del seu grup durant les darreres legislatures— el rescat de la concessió de l'A-7 per a lliurar-la del peatge, que és un acord i per tant un manament d'estes Corts. El Pla hidrològic nacional. El ferrocarril Gandia-Dénia. En la solució a l'acabament definitiu de l'autovia València-Madrid, recorde senyor president, i mire, no per a deixar-lo a vostè en mal lloc, però recorde que el seu govern hagué de convertir en menys de vint-i-quatre hores la seua posició oficial.

En el nou model de finançament, sembla que l'opinió de la Generalitat, malgrat l'èmfasi posat per vostè els darrers mesos, el senyor Olivas ha tornat de la reunió d'ahir amb les mans pràcticament buides. No diré que anem a estar pitjor, però com que estàvem a la cua de les comunitats autònomes amb competències del 151, i anem a seguir estant ací, senyor president. I si no, puge vostè ací i diga el contrari, que la Comunitat Valenciana hem millorat i ja no anem a estar a la cua de les comunitats del 151. ¡Puge ací i diga-ho amb eixa rotunditat! A pesar d'eixa hipotètica millora, sembla que l'aliança entre vostès i els seus homòlegs de Múrcia i Balears no ha donat els fruits que vostè proclamava.

Segona àrea. La que havia d'aprofitar la recuperació econòmica per a generar ocupació. El context general on s'emmarca la política econòmica, parteix d'una determinada opció conservadora en el model de construcció europea, on la prioritat no són els interessos de les persones i del món del treball. Eixe context no afavoreix certament polítiques econòmiques de modernització, de cohesió social i de solidaritat, on l'objectiu de generar ocupació estable i digna siga la prioritat absoluta.

Avui, a Espanya, la situació política està marcada per l'actuació del govern de José María Aznar, que es caracteritza per les contradiccions, per l'absència de criteri i per la tècnica, dubtosament democràtica, dels globus sonda, que deixen traslluir un enfocament dels problemes enormement conservador i que provoca a cada anunci de noves mesures fiscals, l'alarma social generalitzada. Sembla que el combat contra el dèficit públic siga un combat directe contra la immensa majoria ciutadana i sobretot dels sectors més desprotegits. Mentre que el sector de les rendes més elevades, aquell on resideix el frau fiscal de bilions de pessetes, eixe sector està de festa amb eixes mesures fiscals.

En allò econòmic, les seues primeres i quasi úniques mesures ja aprovades, han estat clarament afavoridores de les rendes més elevades. Mesures que contrasten amb les previsions de retalls en la despesa sanitària, educativa, la congelació salarial als funcionaris, i d'altres que s'anuncien com la imposició de noves taxes, ahir ja sembla que aprovades, que afecten més negativament a les rendes més baixes. L'anunci de privatitzacions massives, la *gibarització* de l'estat, tan vella i tan volguda per la dreta sempre, l'únic efecte que ha aconseguit fins ara ha estat el de baixar el valor del patrimoni públic, del patrimoni que representen les empreses públiques que són de tots. Tot això respon a la visió que vostès tenen d'Europa i del procés de construcció de la Unió: complir els criteris de convergència a costa dels més dèbils, reduir el dèficit, reduir les despeses públiques —no són, per cert, tan àgils per a reduir els tipus d'interès bancaris— sense entendre que Europa és un projecte de cohesió política que requereix un altíssim grau de cohesió social sense el qual no serà possible.

El diàleg social únicament està sustentat en la posició constructiva i responsable dels sindicats per traure endavant

un desenvolupament del Pacte de Toledo, que consolide i reforce el sistema públic de repartiment solidari de les pensions, front a les pressions dels qui volen acabar amb els sistemes públics de repartiment i anar als sistemes de capitalització privats i al «salve's qui puga».

Igualment, en el marc previ a la presentació dels pressupostos apareix com decisió inamovible la congelació salarial dels funcionaris públics —una més, una vegada més— a la qual sense dubte continuaran la dels treballadors i treballadores de les grans empreses públiques, i així establir una forta pressió a la baixa salarial per al conjunt dels treballadors i treballadores. La imposició de la congelació salarial va a dificultar enormement el diàleg social, tan necessari per a superar definitivament la crisi i crear ocupació. I a més a més, trenca acords previs i el dret a la negociació col·lectiva dels funcionaris públics.

En general, les iniciatives del govern d'Espanya, estan totes elles marcades per fortes característiques conservadores, legítimes per altra banda i que a més han tingut el suport democràtic dels ciutadans d'Espanya. Però mesures que s'allunyen d'eixe suposat centre de moderació que únicament de paraula pretenen ocupar. La proposta de llei de secrets oficials, l'actitud en matèria d'immigració, el projecte de video-vigilància, la negativa a desclassificar els papers del Cesid, els entrebancs a les investigacions sobre el GAL, la no excarcelació dels insubmissos.

Tampoc el context de la política espanyola és favorable a un procés de regeneració ètica i institucional de la democràcia. És en eixe context europeu i espanyol on s'emmarca la seua política econòmica i pressupostària, senyor Zaplana, i és ací, conseqüència directa d'esta política que vostè trasllada ací al nostre territori, que la setmana passada l'Institut Nacional d'Estadística publicava les xifres d'atur registrat al mes d'agost. I és cert que únicament era del mes d'agost i que jo no vull fer demagogia amb això, perquè el mes d'agost és un, i vostès estan ja governant quinze mesos i durant els quinze mesos ha hagut de tot. Però en el mes d'agost, que és un mes tradicional d'augment de l'ocupació al País Valencià, l'atur baixa a tota Espanya menys a la Comunitat Valenciana i a la Rioja, 27.000 aturats menys en el conjunt d'Espanya, 1.461 aturats més ací al País Valencià. Aquest dimecres passat, dia 17, es feu públic l'avanç de l'Enquesta de Població Activa corresponent al tercer trimestre. L'atur baixa en la majoria de les comunitats autònomes, pel contrari, la desocupació puja a la Comunitat Valenciana en 12.280.

Si a tot açò afegim que el treball que es crea té com a característica la forta temporalitat i precarietat —el 97% dels nous contractes, li recorde, senyor Zaplana, que són contractes en precari, són contractes temporals— i un enorme grau de desprotecció com a conseqüència de la reforma laboral, vindrà, senyor president, que no estem a eixe nivell en la millor de les situacions. I que en tot cas la responsabilitat de la seua administració ha d'assumir-la amb polítiques, que buscant el màxim de concertació amb els agents socials possibiliten canviar les darreres tendències que resulten altament preocupants. La congelació de plantilles, la no oferta pública d'ocupació, les hores extraordinàries que es fan en l'àmbit de la Generalitat i en les empreses que d'ella depenen, la política econòmica general, no fan sinó agreujar el que continua essent el problema número 1 de la societat valenciana: la desocupació, l'atur de vora 400.000 valencians i valencianes.

Respecte de la reforma de l'administració, sembla que han definit vostès de manera unilateral el que entenen per això, i senzillament més sembla una revenja contra suposades deslleialtats dels funcionaris que un veritable intent per millorar les prestacions que a través de la nostra administració donem

a la ciutadania. No sembla una fórmula molt intel·ligent la de provocar alarma y posar-se en contra aquelles persones que han de ser precisament els elements primordials en l'execució de les polítiques modernitzadores. Generalitzar la proposta de jornada partida, la congelació salarial del sou del funcionari —excepció, pel que sembla, i amb subterfugis de productivitat, el sou dels metges— són objectivament un entrebanc que desmoralitza i desanima els treballadors i treballadores de la Generalitat i un atac, com he dit, als drets dels funcionaris a la negociació col·lectiva.

Preconitzava la voluntat a construir una administració austera. La supressió d'algunes conselleries i alts càrrecs sembla que no ha passat d'una operació d'imatge per a poder dir que vostès retallaven i estalviaven la desmesura de l'administració anterior. Les conselleries de Cultura i Medi Ambient continuen suprimides, però en un any han superat vostès els alts càrrecs d'etapes passades, en un any han superat vostès això. L'execució pressupostària demostra que lluny d'avançar cap a una major austeritat el transvasament de partides al capítol I i II del pressupost, en perjudici de les partides inversores, ens du cada vegada a una administració més cara, menys eficaç i menys eficient.

Per a millorar l'entorn ecològic, una d'eixes cinc grans àrees d'actuació del programa de govern, la primera mesura del seu govern fou eliminar la Conselleria de Medi Ambient. D'entrada és anar contra el criteri generalment acceptat fins i tot pel seu propi partit a nivell estatal. Vostès ací suprimeixen el departament amb l'excusa d'abaratar l'administració, cosa que s'ha demostrat falsa, i comprometen greument la gestió eficaç de la política mediambiental de la Generalitat Valenciana.

Actuar urgentment regulant mitjançant una llei de la Generalitat sobre la contaminació acústica i una altra sobre la de residus no gasosos hauria de ser una prioritat absoluta en aquests moments. No una prioritat per al segon període de sessions de l'any que ve, sinó una prioritat absoluta en aquest moment. De la primera ja han donat mostra de la seua sensibilitat impeding la tramitació de la que el meu grup presentà els primers mesos d'aquesta legislatura. De la segona, tant a Esquerra Unida com a l'altre grups de l'oposició ja ens han comunicat que vostès s'oposen a la presa en consideració. Vostès sabran, però no ens vinguen amb la cantinel·la se la seua preocupació per millorar l'entorn ecològic. Mentre no hi haja un marc legal per al tractament dels residus, funcionaran per a solucionar de correpressa el final del procés sempre conflictiu dels abocadors. Anar a l'arrel del problema és actuar des de l'inici de la cadena reduint la producció, reutilitzant, recollint selectivament i reciclant. És un moment de febre privatitzadora, però la febre no hauria d'impedir-nos prendre mesures sensates, i en una qüestió tan perillosa per al present i el futur com és el tractament dels residus, estos haurien de gestionar-se des dels poders públics. La política d'ampliació en la declaració i protecció eficaç d'espais naturals està absolutament aturada quan no en franc retrocés. Estem, senyor president, pràcticament a la cua de les comunitats autònomes quant a superficie del nostre territori protegida.

Què va a passar amb l'Albufera? Es compromet públicament, senyor president, igual que ahir va contar la seua reunió, lògica, com correspon al president de la Generalitat, a rebre uns col·lectius interessats a parlar amb vostè. Va a eixir vostè ací a dir: «Senyories, valencians i valencianes, el parc de l'Albufera no va a vore reduït en els seus actuals límits? Isca ací i comprometa's públicament, si és eixa la seua posició.

Intervindrà per a parar les actuacions irresponsables de l'Ajuntament de Pego en la dessecació de la marjal de Pego-Oliva? Per a quan la declaració de protecció de la llacuna i de

la serra de Salines, de la de Mariola, de la serra d'Irta, de la serra Calderona o de la serra d'Espadà? Què va a passar en les salines de Torrevella? Per a quan va a presentar la normativa que possibilita la participació dels ajuntaments en la declaració de paratges naturals protegits, tal com preveu la llei? Quan va a dur a estes Corts un pla temporalitzat i consensuat per a la declaració de nous espais protegits?

Respecte dels incendis forestals, crec que hem de felicitar-nos sincerament pels resultats de la campanya de l'estiu del 96, altament satisfactoris; però siguem conscients, senyor president, i no s'equivoque, siguem conscients tots, administració i societat civil, que no sempre anem a tindre un règim de pluges abundants com enguany i que hem de mantenir l'atenció i l'actuació sobre les masses boscoses del nostre territori per a garantir la seua preservació amb mesures de prevenció eficaces. Li ho dic perquè recorde ja fa alguns anys que aleshores el president, senyor Lerma, s'ufanava de la conjuntura que durant uns anys els incendis havien sigut molt pocs, i dia: «l'acció del meu govern ha impedit que els incendis...» Vostè ho ha tornat a repetir, i tant de bo eixa felicitació que ens hem de fer els valencians poguérem repetir-la ja sempre, però tant de bo no hàgem de demanar-li responsabilitats i situar l'acció del seu govern on de vegades se situen les accions del govern, fins i tot en contra de la voluntat dels governs mateixos a l'hora d'atacar els incendis forestals.

També les abundants pluges enguany han vingut a pal·liar les enormes dificultats d'abastiment dels darrers anys de sequera, tot i que hem de lamentar la destrossa per excés en algunes comarques. Fomentar sobretot les polítiques d'estalvi i reutilització; limitar nous regadiu i fins i tot reduir alguns existents, sobretot els camps de golf, allà on l'escassetat d'aigua és manifesta, generalitzant el cànon de sanejament, i assegurar la reutilització de les aigües depurades són mesures absolutament prioritàries davant dels grans projectes que creen falses expectatives i que, a més a més, suposen fortíssimes inversions i greus agressions al medi natural.

Respecte de les infraestructures, potser ha arribat l'hora de fer un exercici pedagògic general i començar a parlar amb la mateixa vehemència i contundència del dèficit endèmic en infraestructures educatives, en infraestructures sanitàries, culturals i socials, que eixes sí son absolutament prioritàries respecte de les altres.

Una vegada que sembla en marxa de manera adequada i satisfactòria l'acabament dels darrers trams de l'autovia València-Madrid, autovia de Levante encara en molts cartells indicadors, cal agilitzar les intervencions en el tram València-Terol i sobretot rescatar la concessió de l'A-7 per a eliminar un peatge que distorsiona el que seria un ús racional dels actuals sistemes de transport per carretera a l'eix mediterrani del nostre territori. Executar les solucions de la penetració del tren a les ciutats d'Alacant, Castelló i València i les previsions de les línies de velocitat alta Madrid-Alacant-València, València-Castelló-Barcelona, així com la construcció del tram Gandia-Dénia i assegurar el manteniment i modernització de les línies València-Alcoi i València-Conca-Madrid són actuacions per les quals haurem de treballar en un futur immediat.

Al debat de pressupostos d'enguany Esquerra Unida-Els Verds denunciàvem el caràcter antisocial dels mateixos i expressàvem el que per desgràcia ve succeint. Amb els pressupostos del seu govern no únicament no ha estat possible generar riquesa ni impulsar l'activitat econòmica necessària per a la creació de llocs treball —ha crescut l'atur com ja hem lamentat—, sinó que els serveis públics, que són el que cada dia han de contribuir a millorar la qualitat de vida de les persones, a cohesionar més als valencians i valencianes disminuint les

desigualtats socials i territorials, estan reduint-se i patint un deteriorament certament preocupant per a molta gent.

L'educació, que constitueix un dels drets fonamentals de les persones i una de les conquestes que esperem irreversibles de la societat, per a vostès no ha tingut la prioritat pressupostària que haguera estat desitjable. L'any en què el desenvolupament de la Logse preveu la generalització del primer curs de l'Eso i, per tant, l'adequació, dotació i construcció de centres, era precis manifestar una clara voluntat política de millorar la qualitat de l'ensenyament públic, que de cap manera s'ha vist reflectida als pressupostos i que posa en perill l'esperança que suposa la reforma educativa, amb retalls irresponsables tant en infantil, primària, secundària i universitats. El no desenvolupament de la Llei d'educació permanent d'adults acordada per estes Corts és un incompliment que exigeix una rectificació urgent.

La presentació de mapa escolar, eixa vella aspiració de la societat i de la comunitat educativa, ha merescut la mobilització i la contestació més nombrosa de totes les que s'han produït els darrers anys per qüestions educatives. Un mapa escolar encara, encara, en la seua segona versió, a totes llums injust, incomplet, en excloure col·lectius amb necessitat especials i que castiga les zones rurals i que reflexa la discriminació de l'ensenyament públic en benefici de la privada.

L'Eso, l'etapa educativa dels 12 als 16 anys que la Logse dissenya com un tot homogeni es trenca situant el primer cicle en els centres de primària i el segon cicle en els centres de secundària —clar, perquè no estan construïts els centres que havien d'estar construïts i els que vostès es comprometeren a construir—, sense regular una mínima adscripció dels centres de primària als de secundària que permetera la possibilitat d'una coordinació del professorat. La pròpia senyora consellera reconeix que hem començat el curs amb 54.000 xiquets i xiquetes que comencen l'Eso en un lloc que no els correspon, que havien d'estar en un altre tipus de centres i que han hagut de començar l'Eso en els mateixos centres de primària.

En educació infantil l'única política és la del pegat. Es creen unitats de 3 anys únicament en els casos en què quede buida alguna unitat de primària. I això fa que el primer cicle de l'ensenyament infantil estiga en mans de la privada fonamentalment, a la que, com és lògic, no poden accedir les famílies més humils.

El forat de més de 4.000 milions de pessetes en despeses de personal i en el finançament de les universitats valencianes. La secretària, senyor president —li ho dic amb eixes paraules—, la secretària actuació del seu govern a l'hora de dissenyar el projecte de la nova universitat d'Elx ha merescut el rebuig de quasi tots, de la pròpia Universitat d'Alacant, del Consell d'Universitats, dels sindicats, dels grups parlamentaris, de tots els grups parlamentaris d'estes Corts, menys el de vostè. I l'altre dia vostè en una entrevista manifestava que tenia la raó —i això és legítim que un pense que té la raó sobre les coses—, en eixe tema mentre no se li demostrara el contrari, i que estava disposat a que el convenceren del contrari. Vol vostè millor demostració de la seua nefasta actuació que la unanimitat de totes les instàncies interessades? Vostè no pot presentar-se ací, senyor president, com el paladí de la nova Universitat d'Elx.

La nova Universitat d'Elx ha de ser un projecte volgut per tots els valencians i valencianes. Esquerra Unida-Els Verds hem plantejat sempre la creació d'un nou campus a Elx, però no de cap manera a costa de segregat el que ja funciona i bé a la Universitat d'Alacant. Per altra banda, una universitat ex-novo per a repetir disciplines que ja es tenen a la Universitat d'Alacant i, a més a més, repartida amunt i avall en quatre campus diferents és, si més no, un autèntic disbarat. Acusen vostès en un to inacceptablement a l'equip rectoral del senyor

Pedreño, quan el que haurien de fer és escolar el que ja és un clam en contra del projecte tal i com vostès el tenen concebut. Busque, senyor president, i aconseguisca el major consens possible perquè la nova Universitat d'Elx naixca amb el suport entusiasta de tota la societat. I a València no desaproveite l'oportunitat que el complexe educatiu de Xest ofereix per a crear les vacants universitàries que vinguen a solucionar la forta demanda d'aquestes comarques i a descongestionar les actuals universitats de la ciutat.

En sanitat, efectivament, quasi l'única preocupació en augmentar la xarxa sanitària a disposició dels usuaris ha estat vore com es feien concerts amb el sector privat. I en la xarxa pública la paralització en la construcció de centres d'assistència primària i hospitalària és mes que evident. La proposta estel·lar durant aquest any en matèria sanitària ha estat l'acord econòmic amb els metges i el pla de xoc per a reduir les llistes d'espera. L'acord retributiu amb els metges, l'anunci de respectar, com ha fet el senyor conseller i vostè no ho ha desmentit, l'augment salarial del metges, quan es proposa un augment zero per a la resta dels funcionaris i treballadors de l'administració, és senzillament una immoralitat.

I respecte de les llistes d'espera, hi ha una manca total de claredat i transparència. Sembla que l'única cosa clara són les cartes amenaçant els malalts en llevar-los dels llistats si no es reafirmen en la seua voluntat de ser operats. Amb quina quantitat està dotat eixe pla de xoc, senyor president? Quins concerts i amb quines clíniques privades s'estan fent els acords? I amb quines garanties i en quines condicions es fan les intervencions en les dites clíniques? La prova de l'entusiasme que provoca el seu pla de xoc és que més de la meitat de la població en llistes d'espera no ha volgut ser intervinguda en la privada. Mentrestant sanitat manté tancades més 2.000 places, 2.000 llits en els hospitals valencians durant els mesos de l'estiu que no poden ser ocupats per una absoluta falta de planificació i de voluntat en oferir des de la xarxa pública un sistema sanitari de qualitat que es plantege també la reducció de les llistes d'espera. Es prepara el concert amb la privada i en la xarxa pública els quiròfans tancats per falta de personal.

I li donaré xifres, senyor president. No ho diré des de la demagògia, li donaré xifres. En el mes d'agost, al Clínic de la Ciutat de València, de 10 quiròfans, 2 en funcionament. De 10, 2. Al Pesset, 4 de 9. Al de la Gran Via de Castelló, el del Sant Joan a Alacant o el d'Alcoi únicament han funcionat el 50% dels quiròfans. Eixa és una realitat ben lamentable, perquè per eixa via es degrada i desprestigia un servei públic bàsic per al benestar dels ciutadans obrint les portes al sector privat on allò més important no sembla ser la salut dels ciutadans, sinó el negoci a costa d'un dret fonamental de les persones.

I el deficient finançament per part de l'estat de sanitat valenciana provoca un endarreriment en el desplegament òptim de la xarxa sanitària, tant en atenció primària com en especialitzada i hospitalària. Podria contestar-nos, senyor president, podria contestar-nos el senyor Farnós, quins han estat els fruits, més enllà de les bones paraules de comprensió, de les reunions del senyor Olivas i del senyor Farnós amb el senyor ministre del rang corresponent a Madrid?

En serveis socials hi ha notícies que en elles mateixes s'il·lustra d'una manera rotunda el que és la política de la Generalitat. I llisc textualment, de fa uns dies: «La guàrdia civil localitza en un xalet de Rotglà els iaïos desapareguts fa un mes. La residència d'on tragueren els 17 iaïos hauria d'haver tancat des de 1994.» Quan la filosofia, senyor president, que empara una actuació, i més en la prestació de serveis essencials, és la privatització dels mateixos, el resultat d'autèntica alarma social és el que comentem, com el d'eixe titular que jo he triat com exemple.

Vostès volen reformar ara l'anterior Llei serveis socials i en vegada d'adequar-la a la nova realitat el que fan amb el seu projecte és carregar-se senzillament el sistema públic de serveis socials. Els sindicats i usuaris estan alarmats per les seues pretensions. No impose vostè a esta Cambra, ni a la societat valenciana, la seua visió unilateral sobre esta qüestió d'enorme importància per a milers de valencians i valencianes.

En matèria d'obres públiques hi ha una realitat preocupant per la ralentització i, en alguns casos, paralització dels projectes de sanejament de la xarxa viària, de la política hidràulica, etcètera. I el Projecte de Llei de sòl no urbanitzable no és sinó un trist joc de paraules i de nul·la sensibilitat ecològica que farà de la geografia valenciana, encara verge, un espai sense límit per a l'especulació urbanística sense criteris de qualitat, ni racionalitat. Per què, pel contrari, no abordem un pla director territorial que pugua establir les bases d'un desenvolupament harmònic i sostenible al nostre territori?

En matèria d'habitatge i recuperació dels centres històrics, la demanda d'accés a l'habitatge per a moltíssimes famílies modestes, joves i altres col·lectius continua sent una necessitat clamorosa. I el nou pla de l'habitatge hauria de tenir ben presents eixes necessitats reals i la demanda, així com la distribució justa de recursos entre els municipis.

En turisme, la manca d'una llei reguladora, que vostè va prometre del sector econòmic més important del país, condiciona negativament el que s'aprofiten totes les potencialitats que té el nostre territori.

En agricultura, davant l'absència d'un pla d'actuació global per a la modernització del sector, de suport a l'empresa familiar agrària i al cooperativisme de producció i comercialització, la política agrària valenciana es redueix a l'enyorança de les cambres agràries i a pal·liar part i malament les destrosses per les catàstrofes de la climatologia. Per cert, senyor president, quines mesures va a prendre? Quines mesures va a prendre per a pal·liar els efectes de les pluges en la Safor i que afecten a molts pobles d'aquella comarca? Pensa demanar declaració de zona catastròfica per a Tavernes i la resta dels pobles afectats? És cert que tenim prou clars els interessos en l'agricultura valenciana davant la reforma d'OCM de fruites i hortalisses. I crec que la consellera havia donat trasllat de les nostres posicions al ministeri. Però una vegada més els interessos valencians en la cuneta.

Reclamava vostè que el valencià fora un element d'unió de tots els valencians i valencianes. I en un tema tan sensible, com el de la llengua pròpia del nostre poble, la seua actuació també ha sigut molt poc encertada. No va voler saber-se res del trencament que suposà i suposa encara l'abandó del valencià normatiu que es venia emprant en esta Casa. Va a continuar amb una mesura guiada pel ressentiment, com fou la derogació del decret d'homologació dels certificats de coneixement del valencià, i un seguit de modificacions, com la supressió a les ajudes a les trobades d'escoles valencianes o la negativa a mantenir els incentius econòmics a les publicacions en valencià.

No han pogut pressupostar, diuen que no han pogut traure de cap partida els 30 milions que tenien compromesos per a eixa qüestió. Ara bé, sembla que el senyor Conejero en va poder disposar més del doble per als seus projectes particulars. Això alimenta una sensació generalitzada de retrocés i fragilitat en un procés ja endarrerit amb els objectius de la Llei d'ús i ensenyament del valencià. La negativa a atorgar l'autoritat lingüística a l'institut interuniversitari posa el colofó a una política, senyor Zaplana, que no és de compromís amb el valencià sinó desincentivadora, quan no obertament antivalenciana.

I què dir de l'instrument de comunicació que hauria de jugar un paper central i fonamental en la recuperació i normalització

del valencià? Què dir de Radiotelevisió valenciana quan vostè mateix reconeix, en una recent entrevista, que és la cosa de la que menys satisfet es troba de tota la seua acció de govern? Què dir quan el percentatge d'utilització del valencià en eixa televisió pública valenciana continua fora de tots els acords i de totes les previsions de la pròpia llei de creació?

El poble valencià sempre hem estat un poble solidari. Hem rebut la solidaritat d'altres pobles en moments de dificultats per a nosaltres. Però hem sabut també ser generosos en tot moment. Donar compliment a les recomanacions de l'ONU, de destinar el 0,7% del PIB a programes de cooperació és un objectiu pel qual Esquerra Unida-Els Verds dona tot el seu suport.

La Generalitat Valenciana en esta qüestió haurà de corregir errors i plantejaments mesquins i articular amb la participació més estreta de les ONG un compromís col·lectiu de tots els valencians i valencianes per a convertir-nos, en la mesura de la nostra dimensió, en un factor de cooperació i solidaritat en el context internacional i corregir de pas l'incompliment dels compromisos adquirits pel govern valencià amb les ONG valencianes.

Li expressava, senyor Zaplana, al principi de la meua intervenció que és a vostè a qui correspon governar, perquè així ho han decidit democràticament els valencians i valencianes. Vostè representa legítimament una opció conservadora que té tot el dret a governar. No li ho impedirem nosaltres. Esquerra Unida-Els Verds estem en l'oposició al seu projecte, però estem convençuts que les nostres propostes també tenen tot el dret a ser expressades ara des de l'oposició i, quan els valencians i valencianes ho estimen, des del govern.

En la seua investidura li manifestava en nom del meu grup la voluntat d'exercir una oposició rigorosa, dura, però lleial a les institucions de la Generalitat i lleial al nostre poble. Vull expressar una vegada més que la nostra oposició, la duresa de la nostra oposició, no mai ha de tancar les portes al diàleg; des del respecte i l'estima i la tolerància en l'exercici responsable en defensa de la nostra visió d'esquerres, ecologista i valencianista volem contribuir amb vostès, amb tota la resta dels grups parlamentaris, i amb tota la societat valenciana a què les coses vagen millor per a tots i per a totes.

Estem convençuts que el País Valencià necessita de governs forts i necessita més encara acords amplíssims per a les grans decisions estratègiques i de futur. Aquestes no poden ser fruit de les conjuntures polítiques, ni tan sols de les majories de cada legislatura. Els valencians i valencianes esperen dels seus representants acords i consensos per aquelles decisions que determinen el nostre futur de molts anys.

Esquerra Unida-Els Verds pensem que el primer any d'aquesta legislatura hem perdut massa oportunitats, però que es poden corregir les coses i que les hem de corregir. El sistema de finançament, oportunitat perduda; la ciutat de les ciències; la política d'infraestructures; el model d'estat; la reforma de l'Estatut i noves competències; la comarcalització; impulsar un ampli acord per l'ocupació estable i amb drets; situar la normalització lingüística en l'esfera de les universitats; la reforma del Reglament de les Corts per a modificar la composició de la Mesa; com s'articula la nostra participació en les decisions europees. Totes eixes són qüestions que superen el marc d'una legislatura i superen també la pròpia concepció partidària que tots puguem tenir legítimament sobre elles.

El meu grup presentà el passat abril, vespres del dia 25, dia de les Corts Valencianes, dia de la derrota d'Almansa, una proposta d'acord a tots els grups parlamentaris, i lògicament a vostè com a president dels valencians: la constitució d'una comissió no permanent especial encarregada de l'elaboració

d'un informe que serveixa de base a una política valenciana per a la revisió de model d'estat actual i el paper de la Generalitat en eixe nou model. Sí, senyor president, per part del meu grup a la dissolució anticipada. Però sí també a eixa comissió, per a altres projectes, per a altres reformes igualment útils.

Atesa la conveniència i la necessitat d'impulsar una sèrie de modificacions en l'estat de les autonomies que supere la limitació que impliquen els acords conjunturals per conveniències puntuals i partidistes, i atès que hi ha temes de gran consistència que cal abordar des del debat plural i democràtic en la més alta institució representativa del poble valencià, com són les Corts Valencianes, li demane, senyor president, que accepte aquest oferiment. I que això siga l'inici d'un procés de reencontre entre tots els valencians i valencianes que desenvolupe la nostra voluntat d'autogovern, que reafirme la nostra voluntat en compartir un projecte de solidaritat en el marc d'Espanya i d'Europa i que puguem avançar en algunes qüestions bàsiques per a nosaltres, com són: la reforma de l'organització territorial de l'estat i el sistema electoral; l'augment de competències i del poder polític de la Generalitat, que culmine les transferències de competències estatutàries i el traspàs de noves; la supressió dels governadors civils i la reorganització que permeta la desaparició efectiva de les diputacions i altres figures provincials alienes a les nostres tradicions; la revisió d'aquelles lleis de bases que suposen una limitació de les competències estatutàries; la revisió des de ja, des de ja, del model, del model que s'aprovà ahir, de finançament aprovat ahir al Consell de Política Fiscal i Financera, per a què d'ací cinc anys no hàgem de dissenyar en quatre dies el procés cap a eixa reforma, que des del nostre punt de vista hauria de tindre l'horitzó i la perspectiva dels concerts econòmics solidaris; la reforma el senat; l'increment del poder públic i els recursos econòmics de les corporacions locals que facen realitat el principi democràtic d'autonomia i subsidiarietat; la participació de la Generalitat en l'adopció i en les decisions de la construcció europea. Estos, que són proposta del meu grup, i molts altres a iniciativa de vostès i de la resta dels grups.

Vostè, senyor president, ens ha de representar com a president de la Generalitat en el pròxim proper debat sobre l'estat de les autonomies a celebrar en el Senat. Té de veres l'oportunitat d'exercir com a president de tots els valencians i valencianes. Aprovechem la constitució d'esta comissió d'estudi i cride vostè, com a president i amb temps, als grups parlamentaris per a consensuar una intervenció on tots i totes ens sentim representats.

Moltes gràcies, senyories pel debat. I vostè, senyor president, té la paraula. *(Aplaudiments des d'un sector de la Cambra.)*

El senyor president:

Gràcies, senyor Taberner.

Te la paraula el Molt Honorable President la Generalitat.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Con la venia del señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Señor Taberner, no estaba, desde mi punto de vista, acostumbrada esta Cámara a la dureza de su primera intervención cuando su señoría hacía uso de la palabra en este tipo de debates. Y yo sinceramente me he visto al principio un tanto sorprendido por el tono empleado por su señoría, porque si siempre había sido un tono moderado y apacible yo decía «ahora que las cosas van mejor, y van mejor, pues lógicamente tendrá menos motivos para la crispación». Y desde luego no es que yo haga un análisis excesivamente optimista de la realidad. Es que hasta ahora nadie ha podido contradecir los

datos, las cifras y el conjunto de mi intervención de la tarde de ayer, absolutamente nadie.

Sí que hemos oído descalificaciones globales y probablemente las seguiremos oyendo, pero no ha habido una concreción para decir que lo que yo decía, que los datos en los que yo basaba ese progreso, esa mejoría, de la situación de los ciudadanos y ciudadanas de esta Comunidad no es real o era falsa.

¿Por qué van mejor las cosas? Pues porque no hay un solo dato, no hay ni uno solo que sea peor que los que nosotros heredamos hace ahora quince meses. Las interpretaciones son libres. Su señoría puede decir que los incendios no se producen porque llueve. Y eso es libre y yo lo admito. Lo que no puede hacer, como ha hecho, es criticarme por adelantado, decir «pero tenga usted cuidado que otros años van a poder haber incendios». Espérese por lo menos a que hayan incendios y entonces es cuando me critica. Pero, claro, la falta más absoluta de argumentos es decir este año no ha habido, pero ya oyó al señor Lerma decir una cosa parecida y después los tuvo. Me parece falta absoluta de rigor —perdóneme, se lo digo con todo el cariño, señor Taberner— y de argumentos.

Y, en segundo lugar, le quisiera decir que desde luego como no se hace Comunidad, como no se hace proyecto de futuro, es desde el negativismo permanente: todo va mal, todo va mal, aquí no se ha hecho nada absolutamente bien, se persigue a los funcionarios; las cifras del paro no son las que yo di ayer, son otras que no se concretan; se sigue bajando el presupuesto de inversión pública en la sanidad y en la educación, cuando yo ayer demostré —y sigo teniendo aquí las cifras—, que ese dato es incorrecto o es falso... La verdad es que me deja en una situación difícil en esta réplica, porque no quiero cansar a la Cámara con la repetición de mis intervenciones de ayer en las que acredité todos los datos y, sin embargo, usted no ha aportado ni uno sólo que yo pueda rebatir en este momento. Simplemente nos ha dado una clase de pedagogía política sobre lo que legítimamente usted representa y usted cree que se debe hacer. Pero coincidirá su señoría conmigo con que el gobierno está en su responsabilidad no por capricho, sino por decisión de los ciudadanos que hace relativamente poco nos puso a cada uno donde debemos estar. ¿Que esa situación puede cambiar? Naturalmente, y en beneficio de la democracia debe de cambiar. Yo deseo tarde para poder hacer un buena gestión, pero debe de cambiar. Pero respetemos por lo menos la decisión de los ciudadanos, porque no ha sido un capricho, ni ha tocado en la lotería la representación y la responsabilidad que legítimamente algunos estamos en estos momentos ostentando.

Usted dice que no es el modelo de comunidad que hace falta el que nosotros defendemos. Y ¿cuál es el suyo, señor Taberner? Porque cuando se dice que lo que estamos haciendo no es lo correcto, hay que plantear también alternativas. ¿Cuál es la que usted defiende? Porque es lógico, absolutamente lógico que no coincida con nosotros. Lo que no me parece tan lógico —y conste que tiene mi más absoluto respeto no solamente a su persona y a su grupo, sino a los ciudadanos que representa—, lo que no parece tan sólido desde su argumento es que tengamos que descalificar permanentemente simplemente porque estamos en los escaños contrarios, porque algo habrá que hayamos hecho bien. ¿O no? ¿O todas las cifras son productos de la casualidad? Diga: «No se está aplicando bien, o yo lo haría de otra forma, el presupuesto de la sanidad o de la educación pública.» Pero no diga que es inferior al anterior, porque es falso, porque es superior. Diga: «Mire, yo haría más todavía para la potenciación de la lengua valenciana.» Pero no diga que nosotros no estamos haciendo más, porque en estos momentos hay 74 líneas —creo recordar de memoria— más en valenciano que había en nuestras escue-

las, en nuestros colegios de primera y secundaria que había cuando nosotros llegamos a la responsabilidad del gobierno. Es peligroso, desde mi punto de vista, ese tipo de debate porque genera crispación y porque hace más difícil ese diálogo y consenso que usted defiende y yo también, pero coincida su señoría conmigo que para poderlo conseguir tendremos que, por lo menos, intentar converger, no mantener permanentemente un radicalismo absurdo, basado además en datos —que permítame si le digo— que no son objetivos.

Y después le diría a su señoría también en función de la primera parte de su intervención —porque debo de reconocer que acepto con agrado la oferta de la segunda parte en la que luego entraré—, pero le diría que es peligroso poner permanentemente en peligro no diría yo las instituciones, porque no quiero comparar ni mi persona ni la de los miembros de mi gobierno con ninguna institución que representamos coyuntural y temporalmente, pero es malo estar diciendo reiteradamente, como se dice en esta Cámara, que se ejerce el despotismo, que se persigue a los funcionarios, sin dar un solo ejemplo, ni uno solo.

Mire, su señoría ha basado en un momento de su intervención el argumento o el análisis sobre la ineficacia de este gobierno poniendo algunos ejemplos concretos. Y los ejemplos, que yo he tomado nota, han sido un periodista deportivo, una supuesta lista negra... que confió que tenga usted la amabilidad de retirar lo que ha dicho en esta Cámara, que yo «conozco y amparo», o por lo menos acreditar desde esta Tribuna por qué dice usted que yo lo conozco y por qué lo amparo. Sería lo oportuno, simplemente desde el respeto que debe merecer mi persona, como me parece a mí la suya. Simplemente desde ese respeto. Ha dicho como otro argumento, que es que el gobierno no aprobaba los estatutos de la Universidad Jaume I de Castellón. Le diré a su señoría que ha sido el Consejo de Estado el que ha aconsejado al gobierno valenciano, en un informe que obra en nuestro poder, que efectivamente no son acordes a la legalidad y que, por tanto, actuaríamos en esa dirección. Y, al final, como gran argumento, su señoría ha hablado de los nombres de las calles que ponen algunos municipios. Bueno, bien. Me parece poco riguroso y de poco contenido, dicha sea con todos los respetos, el argumento en que el usted basa la nula gestión, como ha dicho, de este gobierno.

Usted me niega el centro político. Bueno. Eso al final lo confieren los ciudadanos. La representación electoral, sea la que sea, la confieren siempre los ciudadanos. Pero, en cualquier caso, si usted dice que yo hoy me he apartado del centro, permítame que con toda la educación del mundo, le diga que usted hoy se ha situado, señor Taberner, en un radicalismo que no se le conocía personalmente en esta Cámara, al menos en la legislatura anterior en la que yo he sido diputado.

Y ya le adelantaba que no voy a proceder ni a repetir mi intervención de ayer ni, en cualquier caso, a volver a dar las cifras que ayer manejé en esta Cámara y que nadie pudo rebatir. Pero sí que me gustaría entrar, aunque sea de forma breve, en un argumento que usted ha querido hacer el eje vertebrador de su intervención: mi discurso de investidura, el debate que en esta Cámara tuvimos para la investidura. Y usted decía, con acierto en ese caso, que yo hablé de vertebración, de recuperación económica, de reforma de la administración, de crear un mejor entorno ecológico y superar déficits de infraestructuras —copia literal de lo que había sido mi intervención—. Y después dice: «Y a unos meses vista, todo ha sido un fracaso, y no ha hecho usted absolutamente nada y se ha apartado de aquel discurso. Dígame usted en qué me he apartado yo de aquel discurso que obra en mi poder. Todo lo contrario: pocos presidentes podrán decir en esta Cámara: el

grado de cumplimiento de un discurso de investidura, como fue el mío, es tan alto como yo puedo decirlo ahora mismo.

Mire su señoría, hablé en aquel momento de listas de espera y lo recordaba ayer. Usted podrá estar —y ahora entraré—, más o menos de acuerdo. Eso es lícito. Pero, en cualquier caso, este gobierno ha actuado en base a sus principios y, además, con éxito, porque ha conseguido que las personas que no podían ser atendidas sean atendidas. La ley de drogodependencias tiene todos los informes favorables de la sociedad civil valenciana. Se ha negociado con todo el mundo, y se ha intentado negociar y se está intentando negociar en esta Cámara, pero reitero un criterio que expuse ayer. La negociación, la voluntad de consenso, exige el debate, pero no la aceptación de las ideas contrarias. Lo reitero otra vez más, porque yo creo que se debe de poner encima de la mesa que la voluntad que siempre existe en este gobierno no puede exigirle que se aparte de sus principios, precisamente los que han aprobado los ciudadanos y los que han hecho en estos momentos que estemos al frente de la responsabilidad del gobierno de nuestra Comunidad.

Hablamos en aquel momento de las ayudas a las amas de casa. Ahí están las ayudas a las amas de casa, un compromiso cumplido. De apoyar las Pymes de nuestra comunidad. Más de 50.000 millones de pesetas en esos presupuestos que su señoría dice, o ha dicho hace un momento, que no le gustaban, como es, por otra parte, lógico. Corresponsabilidad fiscal. Pues, hombre, hemos cumplido y muy bien, y muy bien.

Pero me paro aquí un momento, señoría. Ha querido descalificar el acuerdo de ayer sin datos, sin argumentos, diciendo simplemente que aunque pueda ser un poco mejor que la anterior, no es el que esperábamos. ¿Cuál es el que esperábamos, señoría? ¿Cuál es? ¿Dígame cuál es el que esperábamos? Porque lo que hemos conseguido se lo voy a explicar yo en un momento. De las comunidades del 151, la Comunidad Valenciana era la que menos financiación per cápita tenía. Estará usted de acuerdo conmigo. La que menos. Hemos conseguido un acuerdo en el que en el plazo de este quinquenio para el que se aprueba el sistema de financiación que acabamos de aprobar ayer, esos desequilibrios, si siguen existiendo, que puede ser que desaparezcan con la aplicación del 30% del IRPF, si siguen existiendo, el Estado, el gobierno de España se compromete a corregirlos. Luego, en el peor de los casos, señoría, permítame que le diga lo que se aprobó ayer, que lo conozco mejor que su señoría, lo conozco mejor que su señoría; ese desequilibrio se corrige. ¿Qué quiere decir eso, señor Taberner? Quiere decir que nunca más, si se siguiera dando con el nuevo sistema de financiación esa situación de desigualdad y de desequilibrio, nunca más se producirá porque lo corregirá con los presupuestos generales del Estado el gobierno de España. Ese es el acuerdo de ayer. ¿Estamos mejor o estamos peor? ¿Es un buen sistema o es un mal sistema? ¿Por qué dicen en Andalucía y en otras comunidades que se beneficia especialmente a la Comunidad Valenciana y aquí lo negamos, como puse de manifiesto ayer? Lo que no se puede decir es que se haga un esfuerzo importante de lucha, de mantener posiciones, cuando incluso comunidades autónomas de la propia formación política a la que yo pertenezco, del Partido Popular, hasta ayer mismo estaban intentando que esa enmienda presentada por el gobierno valenciano no triunfara; y se dice que hay sumisión y se dice que se ha aprobado un sistema de financiación que no es bueno para nosotros sin dar ni un solo dato. Entonces, ¿lo que hemos tenido en los últimos doce años qué ha sido? ¿Por qué no ha salido su grupo parlamentario aquí hace doce años a decir que era insostenible el sistema de financiación que sufríamos y que soportábamos, cuando ahora tenemos uno que ha corregido esa situa-

ción? Y la ha corregido de forma definitiva, señoría, porque hemos abierto la puerta para que ya esa situación de injusticia que ha padecido la Comunidad Valenciana no se vuelva a producir en el futuro. Luego me siento especialmente orgulloso de la defensa de los intereses de esta Comunidad en materia de financiación autonómica y, permítamelo, señoría, me siento feliz y satisfecho por el acuerdo logrado en la tarde de ayer. Feliz y satisfecho, aunque su señoría pueda no comprenderlo o no reconocerlo en estos momentos en el debate. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra.*)

Pero le digo más. Dice usted: «No ha hablado del Plan Hidrológico Nacional.» Sí que hablé ayer y dije que es necesario. Lo seguimos reivindicando por encima de todo. El gobierno de España lleva unos meses, desde finales de mayo, y lo reivindicamos con fuerza. Lo que dije ayer fue: «Mientras que seguimos en la misma estrategia, vamos a aprovechar nuestros propios recursos.» Y usted, cuando se ha referido al aspecto medioambiental de esta comunidad, ha dicho: «Es que hemos retrocedido también desde el punto de vista de saneamiento.» ¡No es verdad! ¡No es verdad! Ayer di la cifras. Se ha mejorado. No es cierto. Y después me dice también en ese mismo aspecto: «Salga usted aquí y diga que los límites de la Albufera no se van a alterar.» Mire usted, por mi desde luego no se alterarán, pero los límites de la Albufera tienen que ser los límites racionales que imponga el sentido común y habrá que escuchar a todo el mundo. Y yo, desde luego, estoy dispuesto a escucharlos. Y si a mí me acreditaran que una modificación no perjudica al entorno de la Albufera y sí que puede resolver algún problema industrial puntual, me parecería una necesidad no intentar solucionarlo de forma puntual; que no lo sé, señoría. Lo que pasa es que las cosas no tienen que aceptarse por dogma de fe, hay que racionalizarlas y hay que intentar debatirlas en la medida de lo posible con todo el mundo, con esta Cámara también, si se toma una decisión de ese tipo.

Y, al final, señoría, ha dicho que me he apartado de aquel debate, pero no ha dicho porqué ni en qué. Porque ayer pude manifestar a esta Cámara que hay una de las cuestiones de las que me puedo sentir especialmente orgulloso, y es intentar mantener el nivel de coherencia. Y hoy soy capaz de mantener ese nivel de coherencia con todas las declaraciones y afirmaciones que he podido hacer, no solamente dentro de esta Cámara, sino fuera de ella. Yo no creo que el debate del estado de la Comunidad deba de ser, que también tiene que ser, un mero balance, como ha dicho su señoría. Me gusta más su última parte, la de propuestas y la de intentar mirar al futuro. Pero, en cualquier caso, como yo soy el presidente del gobierno valenciano y debo someterme, como es lógico, a este tipo de debates y a todas las sesiones de control, no quiero dejar, como hice ayer, de contestar ninguno de los argumentos esgrimidos por su señoría en su intervención.

Se ha referido también, al margen de las manifestaciones genéricas de parálisis de gobiernos, sin decir porqué, que es una cierta contradicción con criticar un número interminable de medidas tomadas por este gobierno que a su señoría le parecen mal; tendrá que ponerse de acuerdo en si estamos paralizados o si hacemos muchas cosas, aunque, según su señoría, las hagamos mal. Ha dicho lo del gobierno débil, lo del reparto del pollo. Yo creo que es una manifestación de falta de estilo, señorías, con todos mis respetos a la Cámara y a usted.

Cuando un grupo político, y usted debe ser buen conocedor de esa situación, no consigue la mayoría absoluta, tiene la obligación de intentar llegar a acuerdos con otras fuerzas políticas para dar un gobierno estable a esta Comunidad. Y si eso se hace desde la responsabilidad, como lo hemos hecho nosotros, pues yo creo que merece el respeto, porque al final

no solamente se puede gobernar, y yo diría que casi afortunadamente no se gobierna en la inmensa mayoría de los casos con mayorías absolutas, porque permite que el juego parlamentario, que el juego democrático se enriquezca muchísimo más. ¿Quiere decir eso que a mí no me hubiera gustado sacar mayoría absoluta? No. Pero quiere decir que nos debemos de acostumbrar, y es una práctica democrática saludable, a poder conformar mayorías entre varios grupos políticos en beneficio del interés general. Y así estamos intentándolo en esta Comunidad, que es la primera vez que se hace. Y así estamos entre todos haciendo un esfuerzo, entre el Grupo Nacionalista de Unión Valenciana y nosotros, el Grupo Popular, para intentar dar un gobierno estable y eficaz a la Comunidad Valenciana.

Ha puesto su señoría también el ejemplo de Televisión Valenciana. Y después de hablar de las listas negras y del «alto mando», que me recordaba más otros momentos tristes de la historia de este país, afortunadamente superados, que su señoría reiteradamente trae en sus intervenciones, se ha olvidado de algo mucho más importante. Se ha olvidado de que por primera vez en los informativos, aunque sea reiterar lo que dije ayer ya en esta Cámara, hay profesionales de la casa, que además se incorporaron todos por oposición con anterioridad a que mi gobierno tuviera responsabilidades. Luego se podrá estar de acuerdo con esa medida, con independencia de la valoración personal que se pueda hacer de esos profesionales, se tendrá que estar de acuerdo con la bondad de esa medida, porque es la que su señoría ha defendido siempre. Pero le voy a decir más; hemos sido capaces de hacer algo que no había hecho nadie hasta ahora y que a su señoría se le ha olvidado: sacar adelante el estatuto de redacción y la cláusula de conciencia. Cuadra muy mal lo que le estoy diciendo con los argumentos de su señoría. Ha sido precisamente la actual dirección de Radiotelevisión Valenciana la que les da a los profesionales la posibilidad de tener una cláusula de conciencia, que venían reclamando hace mucho tiempo y que se les había negado. Me imagino que su señoría compartirá que las cosas se hagan así, aunque lo ha omitido en su intervención, y que también debíamos felicitarnos por ello, y no entrar en las anécdotas que no son reales y que, en cualquier caso, sirven simplemente para tener una intervención medianamente airosa y, si usted me lo permite, divertida.

Pero, en cualquier caso, en cualquier caso, nos quiere hacer responsables de todas las carencias que pueden existir en esta comunidad de los últimos doce años, cuando ha hablado de la falta de infraestructuras sociales; pues naturalmente tenemos muchas. Y hemos paliado las que hemos podido, de forma urgente además. Cuando este gobierno se ha encontrado que en función de la aplicación del código penal se ponían en la calle, literalmente en la calle, a los presos enfermos psíquicos de Fontcalent, ha tenido que dar una respuesta. Y la respuesta no ha podido ser inmediata. ¿Por qué? Porque no habían infraestructuras sociales en esta comunidad que se dedicaran a ese menester. Ya hay, en un plazo récord, señor Taberner. Ya hay. Porque este gobierno es un gobierno que ha tenido una política social muy importante, con la que usted puede que no coincida, pero muy importante. Y se ha esforzado por atender a los sectores de población más necesitados que hay en nuestra Comunidad. Porque esta comunidad, y lo he dicho antes y lo mantengo ahora, era una comunidad injusta, desde el punto de vista que sus niveles de pobreza estaban por encima de los de la media nacional; y esa situación exige que la corriamos entre todos. Y en esa dirección estamos trabajando.

Pero los recursos son los que son, y no hay más. Y lo que tenemos que hacer es, con las mayores dosis de eficacia y de ahorro, intentar destinar recursos a políticas sociales y seguir aumentando el dinero que dedicamos a la educación pública, a

la sanidad pública y a las prestaciones sociales en general; que es lo que hemos hecho en este último ejercicio y es lo que ya le adelanto a su señoría que vamos a hacer con los presupuestos del próximo ejercicio de 1997. Eso es lo que hemos hecho y eso es lo que no se podrá rebatir, al margen de ejemplos pintorescos.

Mire, señoría, ha dado usted un dato de paro que no es correcto, por no entrar más en las cifras, en las que le podría dar alguna más. Ha dicho que agosto, ha dicho que no quería hacer demagogia, y que agosto es tradicionalmente un mes bueno. No es cierto. No es cierto. En los últimos años, por lo menos, no ha sido así. Y la tendencia se viene manteniendo al alza, e incluso cuando es negativo en la Comunidad Valenciana desde hace muchos meses afortunadamente. Sin embargo, hay algún dato significativo de los últimos tiempos, que reconoce incluso la EPA, tan mencionada ayer y tan puesta de manifiesto por el portavoz del Grupo Socialista. Se ha mejorado en las contrataciones laborales de la mujer, se ha avanzado de forma importante; que es un dato que nos alegra.

Y su señoría se ha referido también, de una forma más genérica, a la estructura del empleo en nuestra comunidad, probablemente en toda España, hablando del empleo temporal. Yo estoy de acuerdo en que tenemos que ir corrigiendo esa situación, pero no querrá su señoría que este gobierno la pueda corregir en unos pocos meses. Nuestra primera prioridad es generar empleo, es que las personas que en estos momentos no pueden disfrutar de un trabajo lo puedan tener, en la fecha más breve posible, y poco a poco ir cambiando la estructura laboral y la estructura económica de esta Comunidad.

Le reitero, señoría, que es falso que se haya tenido un retroceso en inversiones, en educación y en sanidad, que lo ha reiterado varias veces. La Universidad de Elche tiene que ser una universidad de consenso de todos. ¡Ojalá lo sea! ¡Ojalá lo sea! Pero el proyecto que este gobierno defiende en estos momentos es un proyecto que avalaban los responsables de la Universidad de Alicante con el gobierno anterior. Y lo sabe además su señoría. Y la polémica que existe en estos momentos es una polémica que en estos momentos o ahora es por la Universidad de Elche y antes sería por otro motivo; pero la polémica no viene de ahora, viene desde hace mucho tiempo. Y sabe su señoría que desde la coincidencia o desde la discrepancia no tenemos problemas en el gobierno con ninguna universidad, excepto, no con la Universidad de Alicante, sino con algunas personas del equipo rectoral de la Universidad de Alicante, que yo deseo que desaparezca, que yo deseo que desaparezca. Pero no desaparece esa discrepancia con la sujeción de un gobierno legítimo plegándose a los intereses personales de nadie. Vamos a buscar el consenso hasta la saciedad. Pero sepa su señoría que no nos vamos a plegar bajo ningún concepto al deseo caprichoso de nadie. Eso también lo debe saber su señoría. Porque las cosas hay que razonarlas y hay que analizarlas, y a mí nadie me ha dado ninguna razón objetiva todavía para que retire ese proyecto o para que modifique el proyecto de forma sustancial. Y yo quiero mucho a la Universidad de Alicante. Yo soy licenciado por la Universidad de Alicante, que lo sepa su señoría.

Ha hablado usted del plan de choque y ha reiterado los argumentos de ayer del Grupo Socialista, del beneficio de las clínicas privadas. Ha puesto encima de la mesa una duda. Ha dicho ¿qué clínicas son? Todas. Todas. Todas las clínicas privadas que quieran entrar en concierto con la Generalitat, todas tienen derecho a entrar y a poder tener un papel importante en esa lucha que tenemos para acabar con las listas de espera con este plan de choque. Y ha dicho «solamente le han contestado la mitad», dato que no es cierto. Le cambio la pregunta a su señoría. No hay ni una sola persona que haya dicho que no quiera acogerse a ese

plan, ni una sola persona que haya dicho que no quiera acogerse a ese plan. Usted conocerá alguna, como todos conocemos desgraciadamente. Pregúntele y mire a ver si es capaz de decir «yo no quiero acogerme a ese plan.» Porque en la Conselleria de Sanidad no se ha recibido ninguna carta de ninguna persona que no quiera acogerse a ese plan.

Señoría, se ha referido también, muy de pasada —yo creo que con mi contestación de ayer, con mi intervención de ayer es suficiente—, al turismo, a agricultura, porque la ha mencionado muy de pasada, y como no se ha detenido su señoría, tampoco lo voy a hacer yo.

Sí se ha parado un poco más, y me ha preguntado, y por eso contesto, en si vamos a declarar zona catastrófica o no algunos municipios de La Safor, entre ellos Tavernes. Mire su señoría, se lo puedo contar porque he estado allí, intenté ir el mismo día de las inundaciones de Tavernes y, como no puede porque estaba el municipio incomunicado, fui al día siguiente junto con el conseller de Presidencia y la consellera de Agricultura. Lo primero que hice fue valorar los daños que se habían originado personalmente, no solamente en Tavernes, donde estuve debatiendo con su alcalde, sino en Denia donde estuve debatiendo con su alcalde, que interrumpió precisamente las vacaciones; y también estuve en Gandía donde, como los daños no eran muy importantes, su alcaldesa no detuvo las vacaciones y no se acercó al municipio. Yo estuve en los tres, en los tres. Y son daños que vamos a ayudar a resolver. Y de hecho ya se están a punto de firmar convenios para resolverlos. Pero no son suficientes para declarar zona catastrófica. Yo creo que tenemos que tener un mínimo de responsabilidad con estas cuestiones para hacerlo cuando realmente es necesario.

Los vecinos de esos municipios, y especialmente de Tavernes, tienen toda la razón en exigir medidas por parte del gobierno para paliar su situación. Y van a tener la respuesta del gobierno. Y ya tienen la respuesta del gobierno. Y lo que quieren es que se reparen las situaciones que desgraciadamente se han producido producto de la inundación del otro día. Pero yo creo que están especialmente satisfechos de la respuesta que ha dado este gobierno.

Le agradezco a su señoría que esté de acuerdo en la reforma del Estatuto propuesta por mí ayer, en esta Cámara, en el sentido de la disolución anticipada de las Cortes Valencianas por parte del presidente de la Generalitat, y su predisposición a que esa reforma puede ser más amplia, que es lo mismo que yo dije ayer. Encantado, y estoy seguro que nos podremos entender. Y también le adelanto que estaré encantado de poder conocer la opinión de su señoría y de toda esta Cámara antes del debate que tendremos que celebrar los presidentes de comunidades autónomas en el Senado en fecha breve.

Sí le tengo que decir, una vez más, que me hubiera gustado más un talante distinto, de predisposición al acuerdo real, desde la discrepancia, señoría, pero también desde el punto de vista de aportar soluciones o posiciones políticas sobre las que se pueda converger o negociar.

Yo le voy a dar una, que es la más importante, desde mi punto de vista, con la que nos enfrentamos todavía, a pesar de que la situación ha mejorado mucho. Sigue siendo una coincidencia en esta Cámara y en la sociedad valenciana que el paro es nuestro principal problema. No se ha referido su señoría al acuerdo por el empleo, que yo creo que es algo muy positivo y digno de destacar. Concertar sindicatos, organizaciones empresariales y gobierno con políticas activas para poder generar empleo, que valoramos en aproximadamente unas 70.000 personas o unos 70.000 puestos de trabajo, yo creo que es digno por lo menos del esfuerzo que hemos hecho y del aplauso, si lo conseguimos. Le hago una oferta en estos

momentos a usted porque se ha referido a ello, pero a toda la Cámara: súmense al acuerdo, hagamos el acuerdo más amplio, hagamos el acuerdo del gobierno con las fuerzas sociales abierto a las fuerzas políticas. Esta Comunidad necesita estabilidad. Esta Comunidad necesita confianza. Su tejido empresarial es un tejido dinámico, lo define la pequeña y mediana empresa, el comerciante. No puede estar todo el día con el sobresalto de la información que lo deja despistado sobre cuál es nuestra realidad. Súmense, señorías, a ese acuerdo. Hagamos un pacto estable por el empleo en la Comunidad Valenciana. Discutamos lo que tengamos que discutir. Pero pongamos ese objetivo, que es el interés primordial de todos: el que todo el mundo pueda tener acceso al trabajo por encima de nuestras disputas y de nuestros lógicos debates. Es una oferta sincera que le hago para que se sume su señoría y para que se sumen todos los grupos políticos de esta Cámara. Muchas gracias. (*Aplaudiments d'un sector de la Cambra.*)

El senyor president:

Gracias, señor presidente.
Señor Taberner. (*Remors.*)

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyor Zaplana. Senyories. (*Remors.*)

El senyor president:

Senyories, per favor.

El senyor Taberner i Ferrer:

Segurament li haurà paregut dura i poc moderada la meua intervenció. Jo crec que en democràcia, senyor president, la duresa no ha d'estar renyida amb el necessari diàleg, el necessari escoltar-se, amb el necessari buscar els acords. Jo no sóc conscient d'haver fet una intervenció radical. Sí dura. Ja li ho vaig anunciar. Perquè vostès i nosaltres representem projectes diferents, i a l'hora d'analitzar el que ha fet vostè i el seu govern al llarg d'aquest any, que és al que venim, eh? Quan hàgem de vindre a exposar el programa de govern d'Esquerra Unida-Els Verds i els nostres projectes i les nostres alternatives, ho fem, ho també ara, però vindrem a exposar-ho. Ara no venim a això. Ara venim a avaluar el que ha estat la situació seua i del seu govern, durant aquest primer any de legislatura en què vostè presideix l'acció del govern.

De veres senyor president, jo no sóc conscient d'això, d'haver perdut cap to de moderació, ni d'educació, ni de respecte. I tanmateix ha volgut desqualificar-me dient que jo he fet una intervenció radical. I no ha ofert ni un sol exemple en què jo haja mantingut una posició de radicalitat o de trencament o de... No, simplement he mantingut la posició dura que correspon a un partit que està en l'oposició, a un grup parlamentari que està en l'oposició i que analitza l'acció de govern.

Diu vostè que jo no he estat moderat. ¿És que vostè es pot qualificar a si mateix de moderada la seua intervenció d'ahir? Vostè em deia: és que res del que hem fet ha anat bé? Jo li tornaria la pregunta. ¿És que creu vostè, senyor president, que tot el que ha fet vostè i el seu govern durant aquest any ha estat bé? Eixe va ser el seu discurs d'ahir. Eixe va ser el seu discurs d'ahir. Ací hem estat al país de Xauxa, governat pel senyor Zaplana i pel govern del PP i Unió Valenciana. Eixe va ser el seu discurs d'ahir. Jo li he dit, des del respecte, que entenc que és normal que el govern vinga ací a defensar el que legítimament entén la seua acció de govern. I que l'oposició vinguem ací, encara que apareguem i aparentem una duresa, la duresa en els continguts no ens ha de donar por, senyor Zaplana. Això enforteix la democràcia.

Jo li assegure que personalment i el meu grup sempre estarem en eixe to de respecte, d'estima a les institucions, d'estima al president de la Generalitat, i de diàleg i tolerància; oberts al diàleg des de la tolerància. I hem fet una crítica dura. A vostè li podrà agradar més o menys. Efectivament, com a mi em poden agradar més o menys les seues contestacions. Però eixa és la realitat.

Anem a vore, ha dit vostè que jo no he contrastat ni he rebut cap de les seues exposicions que va fer el dia d'ahir. Jo, senyor Zaplana, o crec que no ens escoltem o que no llegim, en el tema de la valoració que fem de l'economia valenciana. Però si de vegades no cal anar a fer una valoració pròpia de com van les coses. Mire, li vaig a llegir textualment la valoració que de l'economia valenciana es fa des de la conselleria d'Hisenda, del seu govern, dirigida pel senyor Olivas. En l'última valoració diu textualment, llicisc: «L'economia valenciana es troba en una situació d'estancament –senyor Zaplana, ho diu el senyor Olivas, no Albert Taberner– provocada principalment perquè el consum privat no arriba a consolidar un canvi en la seua tendència.»

I vol que li ho diga? Doncs perquè hi ha inseguretats. Perquè els treballadors i treballadores, perquè aquelles persones que depenen d'un sou, no tenen la tranquil·litat i la seguretat en el futur. I per tant, no s'atreveixen a afrontar determinades despeses que ajudarien a dinamitzar l'economia, que ajudarien a animar la demanda interna i ajudarien al conjunt de les nostres empreses. Perquè el 97% –i eixa és una dada que vostè no l'ha rebutjada– el 97% dels nous contractes són en precari. I quan en una família es depèn d'un jornal en precari, doncs no es poden fer alegries, senyor Zaplana. I això repercuteix en l'economia, en eixe estancament de l'economia valenciana, tal com vostès analitzen.

Hem parlat de l'atur i diu que ja tornem una altra vegada... Home, doncs sempre hem coincidit perquè coincidíem quan vostè també estava en l'oposició contestant-li al president senyor Lerma, que ens posàrem d'acord per una vegada, que deixàrem ja de parlar de l'atur registrat, i que utilitzàrem tots el que a nivell internacional s'utilitza per a determinar el nivell d'atur, l'enquesta de població activa. Jo, innocent de mi, ahir encara li doní una dada de l'atur registrat, per a dir, bo, doncs no sé què, es van creant ocupacions i tal, i... Però posem-nos d'acord en allò de l'enquesta de població activa.

I mire, si es pensa que venim a esta trona els grups de l'oposició a dir coses i tal, i que únicament vostè està documentat, doncs lleve's eixa idea. Li llegiré simplement titulars de periòdics i després els oficials de l'enquesta de població activa. El titular de *Las Provincias*: –de *Las Provincias*, senyor Zaplana– «La tasa de paro crece en Valencia y alcanza el 24%, mientras sigue descendiendo en el resto de España. 34.920 parados menos en España, y 12.280 más en la Comunidad Valenciana». Açò no crega vostè que és de fa... No, no. Açò és de setembre, 18 de setembre de l'any 1996, 18 de setembre. Diari *La Verdad*: «Sólo 4 de cada 100 contratos realizados este año son indefinidos». Sólo 4.

Enquesta de població activa. Un total d'aturats a la Comunitat Valenciana de 365.770. Atur registrat per comunitats autònomes. A maig de 1996, sense encara sumar el darrer trimestre d'eixa enquesta de població activa en què diu que hem augmentat 12.000 parats més. Comunitat Valenciana: 252.130 aturats. Evolució, atur estimat total de la Comunitat Valenciana; segon trimestre de 1995, juny: 359.320 valencians aturats. Maig del 96 primer trimestre –recorde la xifra, l'anterior 359–, maig del 66, 373; sume vostè els 12.000 del tercer trimestre. Senyor Zaplana, enquesta de població activa. Vostè ve documentat i els altres venim documentats. Eixa i esta, és la mateixa senyor Zaplana, és la mateixa. I li parlava

de l'atur registrat. I fixe's, li done el gràfic de l'evolució que la seua pròpia conselleria fa. Mire on està ara el creixement de l'ocupació, mire'l, mire'l on està ara el creixement de l'ocupació.

Bé. Jo crec que hi ha propostes que raonablement han d'ajudar, i efectivament el consens i el diàleg social ha d'ajudar. Vostè acaba de fer una oferta que els grups parlamentaris se sumen al AVEF, a l'acord valencià per l'ocupació i la formació. Des de ja el meu grup li diu que sí. Però garantisca vostè que els grups parlamentaris estem presents absolutament en tot el procés, que formem part de totes les comissions de seguiment i d'avaluació d'eixe acord per l'ocupació i per la formació. I des de ja li dic que el meu grup, disposat, que sí, sense cap dubte, no ens amaguem.

Pressupostos, hem dit amb duresa que eren antisocials perquè baixaven els pressupostos de les conselleries fonamentals, que assegura la igualtat d'oportunitats dels ciutadans i ciutadanes davant l'administració. Antisocials perquè baixaven els pressupostos de les conselleries d'Educació, de Sanitat i de Serveis Socials, que estan per baix de la mitjana del que ha augmentat el pressupost enguany. I que són pressupostos que no són austers, senyor president, perquè baixen les inversions, encara que vostè diga que no. Baixen les inversions, i el capítol I i II, de despeses corrents, mentre que el capítol de les inversions... i el capítol I no es veu augmentat el nombre de treballadors. No hi ha una execució pressupostària ajustada a allò aprovat per estes Corts.

Eixes vora de 400 modificacions pressupostàries no han estat per augmentar les inversions, senyor Zaplana. Tot al contrari, no han estat per a augmentar les inversions per a fer nous centres educatius, o nous centres sanitaris, o augmentar la protecció social que vostè reclamava com una acció del govern. No ha estat per això. En el pressupost les operacions corrents, les despeses de funcionament augmenten un 6,3% i les inversions reals disminueixen en un 3,2%. Amb un augment nominal del 6,5% del global del pressupost, la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència resulta que augmenta un 2,5%; la de Sanitat, un 5,8; i la de Treball i Afers Socials, eixa de la protecció social, augmenta un 0,0%. Però no és que augmenta un 0,0% en Treball i Serveis Socials, en Serveis Socials es redueixen 804 milions de pessetes i per tant representa un –2,45 nominal, que en la pràctica és un –6% real. El pressupost de la Generalitat, senyor president, amb les xifres aprovades per estes Corts... eixa és el pressupost d'austeritat i eixa és l'exercici i l'actuació del seu govern. El Consell ha alterat més del 68% dels programes del pressupost. El govern del senyor Zaplana ha superat en un any el nombre d'alts càrrecs que tenia l'anterior administració.

Sistema de finançament. Diu vostè està orgullósíssim. «I diga'm vostè quina és la seua alternativa?» Doncs segurament vostè estarà orgullósíssim. Jo estic segur que quan els valencians i valencianes coneixen en realitat quin ha estat l'acord del Consell de Política Fiscal i Financera no estaran tan orgullosos i tan contents com vostè aparentment vol manifestar des d'esta trona. A les vuit de la vesprada sembla que vostè ahir ja donava el resultat d'eixes discussions i d'eixe debat i d'eixe acord del Consell de Política Fiscal i Financera, que curiosament s'aprovà passades les deu de la nit. I el senyor Zaplana a les vuit ja sabia l'acord que s'havia produït en el Consell de Política Fiscal i Financera (*Remors.*)

Que diu vostè que Esquerra Unida des de fa dotze anys no hem criticat el sistema de finançament? Home, senyor Zaplana, si són vostès els que feren el pacte autonòmic en l'any 1992, que implicava també la revisió del sistema de finançament amb el Partit Socialista. Senyor Zaplana, si és aquest grup parlamentari el que ha manifestat reiteradament i repetida, que estem a la

cua del finançament *per capita* de totes les comunitats autònomes del 151. I encara que vostè isca ací a esta trona a dir que això se va a corregir, li diré això què representa, per tal que pugua deduir quina és l'alternativa del meu grup davant d'eixa modificació del sistema de finançament.

Cada valencià i cada valenciana, per a rebre els serveis bàsics d'educació, de sanitat i de serveis socials rep a l'any 20.000 pessetes menys que la mitjana de les comunitats del 151, 20.000 pessetes menys, que multiplicat per quatre milions de valencians i valencianes són 80.000 milions de pessetes a l'any, que multiplicat pels cinc anys del sistema de finançament són 400.000 milions de pessetes en què esta comunitat autònoma es veu injustament tractada per l'administració central. I vostès han estat també en algun moment criticant això. I vostè hui ací es presenta amb les mans buides, perquè lo que s'acabà d'aprovar ahir va ser eixe fons de compensació perquè cap comunitat autònoma tinguera menys finançament que la que havia tingut fins ara i el compromís és de destinar 40.000 milions de pessetes a l'any, el que vol dir que en els cinc anys és la xifra que és. I un fons de compensació al que segurament no accedirà la Comunitat Valenciana, perquè és per a corregir aquelles que tenen segurament menys capacitat recaptadora sobre eixe nou tram cedit de l'IRPF fins al 30%. I el que hi ha de compromís, el que hi ha de compromís per a revisar el fons d'anivellació que asseguraria el posar-nos en condicions similars quan infraestructures sanitàries, educatives i de serveis socials, no hi ha més compromís en l'acord d'ahir, senyor Zaplana, que el que la pròpia Lofca preveu, i és que es crearà eixe fons d'anivellació, que ni el govern ha concretat en recursos i que l'únic compromís és que s'estudiarà.

I el deute sanitari, el deute sanitari reclamat per tots, sensatament per tots, perquè la Comunitat Valenciana ha de suportar una atenció a molts altres ciutadans d'Espanya que venen ací, a passar uns mesos de les seues vacances. Vol dir-me quin compromís pressupostari efectiu ha aconseguit en el marc d'eixe acord de política del sistema de finançament o al marge d'eixe acord del sistema de finançament? Pot valorar quin és el model que proposem nosaltres, senyor Zaplana? Que de veritat hi haja una anivellació pel finançament *per capita* i que eixes 20.000 pessetes de diferència sobre la mitja s'eliminen? Sap que això vol dir 400.000 milions de pessetes en cinc anys? Isca ací i diga vostè que està disposat a defensar i a reclamar eixos 400.000 milions de pessetes que representa l'actual diferència. I si no, no intente desqualificar les propostes que honestament des de l'oposició volem aportar...

El senyor president:

Vaja finalisant.

El senyor Taberner i Ferrer:

Vaig acabant, senyor president, perquè quedaria efectivament parlar de tota una sèrie de qüestions relatives a educació, a cultura, en els quals sí s'han produït els retalls en inversions; i això ho sap vostè, senyor president, es comprometeren a fer 21 centres per a començar l'ESO, i la consellera reconeix a l'inici de curs que únicament quatre estaran construïts.

En sanitat les llistes d'espera. Mire, vostè no pot marejar, no ho intente, senyor Zaplana, no intente marejar al personal dient que els demés estem en contra, que s'ataca les llistes d'espera i que vostès són els únics que estan interessats. Estem com els primers interessats en acabar les llistes d'espera, i estem interessats que siga des de la xarxa pública on resideca el primer compromís per atacar i acabar amb eixes llistes d'espera. I si després s'han de fer concerts, que es facen. Però vostè és qui no ha rebut les dades que jo he donat ací, que

ens els hospitals públics de deu quiròfans n'han actuat dos; de nou, quatre, de tal, el 50%. I mentre no s'haja esgotat tota la possibilitat en la xarxa pública, no és honest derivar a la privada tot eixe pla de xoc per a eliminar les llistes d'espera.

Diu vostè que ningú no s'ha oposat a ser operat en la privada. Mire, jo ací tinc la carta... les dues cartes; la primera els dien vostès exactament, i li ho torne, li ho torne, vostè m'ha dit en eixe joc de paraules «ningú no ha dit que no». Doncs jo li ho torne, en la primera carta dien vostès a aquells malalts de les llistes d'espera. Si vostè vol operar-se en una clínica privada, conteste-nos a esta carta. I va i resulta que més de la meitat dels usuaris que reben eixa carta no contesten, se suposa que no volen ser operats en les clíniques privades. O és que acabar en les llistes d'espera és fer el que diu el final de la segona carta dirigida als usuaris? «Si no tenemos noticias tuyas antes de finales del mes de octubre del 96, entenderemos que no desea ser intervenido, con lo que causará baja de la lista de espera de su hospital.» ¡Bonica manera d'acabar amb les llistes d'espera, senyor president! Bonica manera d'acabar amb eixes llistes d'espera.

Mire, de treball i de serveis socials jo crec que no cal allargar-se molt. La gestió en treball i serveis socials, senyor president, que fins i tot a primera vista i en uns primers moments podria aparentar una gestió nova, és senzillament extravagant, erràtica, és el moviment continu, és una gestió, senyor president, que crea permanentment alarma social, permanentment, permanentment.

Fa pocs dies la directora general ens sorprén en un titular amb que més de 750 xiquets i xiquetes de la Comunitat Valenciana menors estan implicats en la prostitució sexual. Sort que la sensatesa i el rigor que li atorgue al delegat del govern ens tranquil·litza ahir mateix, en unes declaracions digué «senyors, això no passa a la Comunitat Valenciana». Sigam responsables, senyor president.

En medi ambient i de les llistes negres... Anem a vore, de les llistes negres. Vostè parlava que es retirara perquè això... Doncs mire, permetam, i li ho pregue, senyor president, que em permeta, perquè li ho faré arribar, senyor president. I quan jo li parlava que vostè està en un govern dèbil, doncs em dona la sensació que efectivament ho està. Perquè si estes coses no li arriben a vostè, doncs malament si no li arriben al president de la Generalitat.

Mire l'anagrama, senyor president, i mire la firma. Em permet que li llisca alguna cosa de les llistes negres? Em permet, senyor president? «En el momento en que el técnico de sonido abandonó el despacho de Lumbreras, Varó y Lumbreras, se dirigieron a mí y me dijeron que de las alturas solicitaban una lista de gente de la que me quisiera deshacer, porque ahora es el momento, que tenemos un mes para hacer una plantilla a nuestra medida, para que luego no nos podamos quejar de que lo que hay es lo que encontré al llegar. La conversación continuó por los siguientes derroteros. Se ha abierto la veda. E incluso me llegaron a sugerir nombres que deberían de figurar en la lista. Pregunté si el director lo sabía. No, el director no lo sabía. Ante la insistencia del director sobre cómo habían sido capaces de hacer todo esto a sus espaldas, Varó y Lumbreras dijeron que pensaban hacerle conocer la lista una vez confeccionada. Por su parte, Lumbreras apostilló que si el día anterior me la había pedido con urgencia para el viernes y diciéndome que Varó ese día tenía que entrevistarse con el alto mando (*algunes rialles*) dijo entonces que era una mentira suya para meterse de prisa». Permetam, senyor president, que, amb tot el respecte, li faça entrega al president de la Generalitat d'este document. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra.*)

I sobre el poder polític valencià. Mire, senyor president...

El senyor president:

Senyor Taberner, vaja acabant.

El senyor Taberner i Ferrer:

Acabe ja, acabe ja, m'he deixat moltes coses, senyor president, però acabe en esta única qüestió: el poder polític valencià.

Li he parlat que durant aquest any ha hagut tota una sèrie de simbolismes, de coses simbòliques, que han situat el veritable poder polític valencià on està. Li he parlat d'eixe greuge que ha de representar, per a vostè el primer, que ja ni en cap de les denominacions que en un moment han pogut ser conflictes, se coneix als valencians. Ja no som ni Comunitat Valenciana, ni som Regne de València, ni som país ni som quasi res. Som Levante, senyor president, poder polític valencià.

Mire, com que he vingut preparat, hi ha una cosa, que són les vacances de l'Insero i el fullet aquest editat pel ministeri del seu govern, del govern del PP. I els jubilats i pensionistes que poden acollir-se a aquest pla de vacances de l'Insero poden anar, fixe's vostè! a Balears, i dóna el preu, a Canàries, i dóna el preu, i poden anar també a Andalusia, a Catalunya, a Levante i a Múrcia. Senyor president, poder polític valencià. Què significa de veritat liderar l'arc mediterrani? Què pot vostè de contingut hui vindre ací a esta trona i dir «liderem l'arc mediterrani i estem aconseguint estes coses i hem acordat estos programes»? No pot, senyor president. No pot perquè no hi ha res, almenys per ara. Tant de bo! I crega que ens sumarem perquè creem que eixa és una proposta de futur.

El sistema de finançament, doncs ja hem vist que el pes del poder polític ha estat el que ha estat. Jo crec que si haguera de ficar un exemple i una imatge, senyor president, i cregam que em dol, crega que em dol enormement. Perquè m'he sentit ferit, comestic segur que s'han sentit ferits milions i milions de valencians. Sap quina és la imatge d'on està el poder polític valencià? Que la setmana passada hi hagué una cimera important entre l'estat espanyol i l'estat d'Itàlia, entre el president d'Espanya i el primer ministre d'Itàlia. I sap quina és la imatge del poder polític valencià? Que en el Palau de la Generalitat es baixa la Senyera símbol i unió de tots els valencians.

No res més i gràcies, senyor president. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra.*)

El senyor president:

Gràcies, senyor Taberner.
Senyor president.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Con la venia del señor presidente.
Señorías.
Señor Taberner.

Efectivamente, en el Palau de la Generalitat se celebró una cumbre importantísima para España y para la Comunidad Valenciana la pasada semana. Usted lo que pasa es que no está acostumbrado a que en la Comunidad Valenciana ni en Valencia se celebren actos de este tipo ni que tengamos el reconocimiento y el respeto por parte del gobierno de España (*remors*). Es la primera vez que el gobierno de España toma una decisión de esa naturaleza y manifiesta el presidente del gobierno su voluntad de apoyar a esta Comunidad explícitamente en la rueda de prensa que dio con posterioridad a la cumbre, asumiendo la responsabilidad de haberlo hecho en Valencia.

Lo único que hace usted con su intervención en estos momentos es poner dificultades para que esta Comunidad sea lo que ha sido siempre, una Comunidad abierta, una Comuni-

dad generosa, una Comunidad que cree en ella misma, pero que cree también el proyecto de España y que no hace demagogia. Esa es la Comunidad que yo quiero: una Comunidad libre y una Comunidad próspera, señor Taberner. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

Y le voy a decir más. Y le voy a decir más, señor Taberner, le voy a decir más. Yo me creía que la estrategia de algunos miembros de su partido era una estrategia aislada, porque incluso algunos miembros la han criticado, pero veo que no es aislada. Veo que después de las elecciones lo que se han propuesto en Izquierda Unida es poner todo en tela de juicio, absolutamente todo. Y debía de estar preparado, porque quien ha puesto en tela de juicio la más alta institución de este país, con mucho más motivo hace usted hoy poniendo en tela de juicio cualquier tipo de representación como la que legítimamente ostenta el gobierno valenciano (*apludiments des d'un sector de la Cambra*). Es una muestra, es una muestra de irresponsabilidad desde mi punto de vista, y dicho sea con todos los respetos, importantísima, como lo es hacerse eco aquí simplemente de noticias que se han prefabricado, que no tienen ninguna veracidad, absolutamente ninguna, y que lo que hemos hecho ha sido crear una historia a través de esa noticia. Eso es lo que usted hace aquí para intentar desacreditar al gobierno o para intentar desacreditar al Grupo Popular. Y eso no es correcto, señor Taberner, eso no es correcto. Eso es demagogia e irresponsabilidad, y se lo tengo que decir mirándolo a la cara. Eso no es correcto y eso no es tener vocación de consenso y querer venir aquí a plantear soluciones en aras de un futuro mejor para todos, que en teoría es lo que debíamos de perseguir.

No ha estado usted, señor Taberner, y perdóneme, y siempre desde mi valoración subjetiva, a la altura esta mañana, intentando trasladar a esta Cámara ejemplos falsos, argumentos que no son verdad, para intentar desvirtuar lo que ayer fue una intervención con la que se podrá estar de acuerdo o no, pero una intervención que dio datos, una intervención rigurosa sobre la evolución de esta Comunidad y de los intereses de los ciudadanos y ciudadanas valencianos en el último año. Se lo tengo que decir con toda la contundencia y con todo el respeto, pero se lo tengo que decir. Y ya nos tienen desgraciadamente acostumbrados en estos últimos meses al cambio de estrategia que sus señorías han puesto... (*remors*)

Le voy a dar un dato, el... (*remors*)

El senyor president:

Señor presidente, por favor.

Señorías, les ruego guarden silencio y terminemos de escuchar a los oradores, como estamos haciendo hasta la fecha. Muchas gracias.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

La discrepancia importante que he puesto de manifiesto no tiene que mermar un ápice mi voluntad de intentar rebatir los argumentos que ha expuesto su señoría y, en cualquier caso, proseguir en lo que ha sido el tono de mis intervenciones, mi predisposición y la de mi gobierno al acuerdo, al entendimiento y al análisis de cuál es la situación y las perspectivas de futuro que puede tener esta Comunidad, que es lo que perseguíamos en este debate, al margen de los argumentos falsos y cínicos en algunos casos expresados anteriormente.

Hay un tema importante, señor Taberner, para ponernos ya de acuerdo, que creo que no será posible, pero que, en cualquier caso, los argumentos se agotan a base de repetirlos.

¿Hay menos parados o hay más parados con este gobierno, desde que llegó a la responsabilidad el gobierno? ¿Se ha ayudado a la pequeña y mediana empresa generadora del empleo en esta Comunidad o no se le ha ayudado? Se le ha ayu-

dado. ¿Se ha ayudado a las empresas en crisis a solventar dificultades que hubieran hecho que miles de trabajadores de la Comunidad Valenciana estuvieran en paro o no se ha hecho? No le he oído referirse usted, que defiende la clase trabajadora, como nosotros, en esta tribuna, en su intervención, a la eficacia del gobierno a la hora de impedir crisis importantes como la de Ferrys que heredamos, como la de Ortiz, a crear empresas como la Medifrot, con la ayuda del gobierno, sin que le cueste, como dije ayer, una sola peseta a las arcas públicas.

El esfuerzo que ha hecho el gobierno en la generación de empleo o en el mantenimiento de empleos importantes, que sin duda sí que hubieran generado muchas más listas de paro y mucho más crecimiento en los indicadores de paro, se le ha olvidado a su señoría. Es un gobierno que ha tenido una sensibilidad especial por ayudar al pequeño y mediano empresario y al comerciante, que son los generadores de paro en nuestra Comunidad. Se le ha olvidado a su señoría también mencionar que este gobierno todavía no ha concedido ninguna licencia a las grandes superficies para que el pequeño comercio pueda desarrollarse y no pueda en algunos casos morir ahogado, como ha tenido que sufrir esa situación en los últimos años en nuestra Comunidad. Se le ha olvidado a su señoría también poner eso de manifiesto.

No solamente estamos creando empleo, señoría, lo cuente como lo cuente, no solamente hay una recuperación estable y permanente del empleo, porque incluso cuando hay un dato negativo como el de agosto es inferior al dato del año pasado en el mismo mes, no solamente esa tendencia es así, sino que tenemos las bases de futuro asentadas en base al apoyo a la pequeña y mediana empresa, al comercio de nuestra Comunidad, al sector productivo que genera empleo en esta Comunidad. Y hemos sido capaces —y le reitero una vez más— de generar, porque eso no nos parecía suficiente, un acuerdo por el empleo que los sindicatos y las organizaciones empresariales han aplaudido y se han felicitado por el mismo. Que a su señoría seguro que le parece poco, porque últimamente le parece poco todo, pero a los sindicatos les parece suficiente y creen que es un esfuerzo importante. Lo que pasa es que su señoría, como los firmantes de ese acuerdo son un gobierno como el que nosotros representamos, nunca podrá avalar ese acuerdo, porque el dogmatismo de lo que su grupo representa es muy superior al reconocimiento que puedan hacer objetivo en un momento determinado de lo que ha sido una buena gestión o lo que puede ser una coyuntura favorable. Así vamos a avanzar poco.

Yo hago una oferta de diálogo generosa, de compromiso. Les pido que se sumen a un éxito que ya ha sido del gobierno y que el gobierno quiere compartir con ustedes. Y usted me dice: «Sí, pero ya veremos a ver las condiciones. Quiero estar aquí, aquí, aquí, aquí y aquí...» (*Remors.*) Señor Taberner, estará en las condiciones que pactemos, pero no las ponga usted de antemano, que tiene diez diputados, absolutamente respetables, como su grupo y como los ciudadanos que les apoyan, pero que con diez diputados no se puede o no se debe dirigir los destinos de esta comunidad solamente. En cualquier caso, en coalición con otras fuerzas. En cualquier caso, en coalición con otras fuerzas. (*Remors.*)

Señor Taberner, ha faltado usted a la verdad en esta Cámara, diciendo... (*remors*)

El señor president:

Señorías, por favor.

El señor president de la Generalitat Valenciana:

...diciendo —me imagino que porque no tendría los datos, por falta de información, pero le voy a repetir los que di ayer—,

diciendo que este gobierno ha rebajado en la elaboración de sus presupuestos aquellos que van destinados a la Consellerías de Educación, Sanidad y Trabajo y Asuntos Sociales, los presupuestos sociales. No es verdad. Se lo reitero una vez más. Los tengo aquí. Le doy el dato global, se lo puedo pormenorizar. Ha habido un aumento importante en todas ellas, en Educación y Ciencia, en Sanidad, en Trabajo. Mire, en Educación, 24.000 millones de pesetas, si incluimos el plan de inversiones de universidades que dejó el gobierno anterior sin cobertura presupuestaria y que vamos a resolver. 24.000 millones de pesetas. En Sanidad, 19.126 millones de pesetas. Y en Servicios sociales —ese estado del bienestar, estado, que dice el Partido Socialista que ya habían conseguido— hemos seguido aumentando, en este caso en un porcentaje aproximado de unos 300 millones de pesetas, 1.800 millones más, lo que supone el 36% de aumento en políticas activas de empleo.

Y se le ha olvidado a su señoría también hablar de la vivienda. Se le ha olvidado un tema tan importante desde el punto de vista social, como la vivienda. ¿Por qué no ha hablado su señoría de la vivienda? Porque el aumento ha sido espectacular. Porque probablemente no le apeteciera tenerse que referir a la vivienda para no criticar la gestión anterior, porque la nuestra ha sido especialmente satisfactoria. ¿Qué quiere? ¿Que le cuente lo contrario? ¿Quiere que le dé los datos erróneos? ¿Quiere que me pliegue a su intervención y le diga que tiene usted razón, si no la tiene, señoría? ¿Qué va a pasar cuando la coyuntura no sea favorable, que en estos momentos es, cuando de verdad —puede pasar en la Comunidad, ojalá y no ocurra— se queme un bosque, si usted ya nos ha amenazado y nos ha avisado —cuidado—, cuando no se pueda generar empleo como se está generado ahora, que ojalá y no ocurra? Ya le digo que no va a poder criticar el año que viene tampoco el recorte de prestaciones sociales, porque no lo va a haber. (*Remors.*)

¿Es necesario, para tener que hacer un discurso negativo, tener que dar datos incorrectos o inexactos? ¿Es necesario? Se pueden utilizar otro tipo de argumentos, pero no esos, señoría. Porque simplemente —está a disposición de todo el mundo—, simplemente se puede comprobar en los propios presupuestos que se entregan en esta Cámara y que están a disposición de todo el mundo. Simplemente. Es facilísimo poderlo comprobar. ¿Por qué se empeñan en decir lo que no es? Llevamos con ese debate desde la discusión de los presupuestos del año anterior. Ustedes no tenían otra estrategia que decir: «Son antisociales, recortan prestaciones.» Y nosotros decíamos: «No son antisociales y díganos dónde se recortan prestaciones.» ¿Dónde se recortan las prestaciones? Ayer lo dije en esta Cámara, muy a mi pesar. A la hora de recortar, recortamos la educación concertada y la sanidad concertada. ¿Sabe su señoría que los gobiernos anteriores destinaban mayor cantidad de dinero a conciertos en Sanidad que el actual gobierno? ¿Lo sabe su señoría? Antes no lo decía, lo dice ahora. ¿Sabe su señoría que era mayor la cantidad que destinaban los gobiernos anteriores? Y estoy hablando en una Tribuna donde queda constancia de todo lo que digo en el *Diario de Sesiones* y donde su señoría lo puede examinar. Son datos absolutamente ciertos y reales. Y comprenda que a veces nos pueda incluso molestar que reiteradamente se den sin ser reales ni ciertos.

Le pido, señor Taberner, disculpas por mi tono. Fíjese, le pido disculpas. Pero de verdad que hay veces que uno, que es humano, se enfada cuando tiene que oír argumentos que no son ciertos o no son verdad, cuando ha sacado usted, para argumentar toda una intervención sobre la situación económica, una fotocopia de un periódico de una fecha determinada. ¿Y las demás fotocopias de todos los meses, se le han olvida-

do a su señoría? Saca la del mes de agosto, que es lo único que sus señorías han podido decir en este debate sobre el paro, que en agosto no nos ha ido bien. Ya lo sabíamos. ¿Y julio? ¿Y junio? ¿Y mayo? ¿Y abril? ¿Y el conjunto del año, que es lo que estamos valorando en estos momentos? ¿Por qué? Está muy bien que se puedan utilizar estrategias de ese tipo. Pero lo que no se puede en un momento determinado es negar la verdad y la realidad, porque al final la verdad la conocen los ciudadanos, la conocen los ciudadanos de la lista de espera. Y saben los ciudadanos de la lista de espera que hay un gobierno que se preocupa... Porque estaban en lista de espera, ¿eh?, estaban ya cuando llegamos nosotros. Y lo que se hace es llamarles y decirles: «¿Quiere usted operarse? ¿Dónde está el delito, señor Taberner? ¿Quiere usted operarse?»

Dice: «Es que la sanidad pública no ha utilizado toda su potencialidad.» Ahora estamos recortando la lista de espera con el funcionamiento de la sanidad pública. ¿Qué pasaba antes con la sanidad pública? ¿No funcionaba la sanidad pública, no existía? ¿Qué sanidad pública era la anterior que era capaz de generar 51.000 personas en lista de esperar quirúrgica? ¿Ese es el modelo que usted defiende, señor Taberner? ¿Esa es la unión de la izquierda que ustedes preconizan, la de 51.000 personas en listas de espera? ¿Por eso usted quiere llegar a acuerdos con las fuerzas progresistas, para seguir generando lista de espera? (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra.*) ¿Ese es el acuerdo que su señoría defiende? Es que no tiene sentido. Es que no tiene sentido.

Había más lista de espera y hay menos lista de espera. Nos dirigimos con toda cortesía por carta a los ciudadanos: «¿Quiere usted operarse o no quiere usted operarse?» Puede haber un ciudadano que diga: «No. Yo espero a la sanidad pública.» Y le diremos: «La sanidad pública ahora va mucho más rápida de lo que iba antes, pero tendrá usted que esperar.» Ahora, si dice «yo no espero, yo quiero someterme a mi intervención quirúrgica en una clínica privada», el mes que viene se puede usted intervenir. ¿Dónde se está en estos momentos adulterando la libertad de cada uno de poder elegir? ¿Es que tenemos miedo a la libertad? ¿Es que tenemos miedo a que los ciudadanos puedan decir si quieren o no quieren ir a una clínica privada a operarse? ¿Eso da miedo? Los ciudadanos que quieran seguir en el sistema público siguen en el sistema público. Y es un plan de choque coyuntural para acabar con una lista de espera determinada. ¿Dónde está el beneficio de las privadas ahí, si el dinero que está destinando este gobierno es inferior? Ha preguntado su señoría por el importe, y se lo voy a decir. En este ejercicio 1.000 millones de pesetas, y no se podrá cuantificar totalmente hasta no saber la respuesta de cuántas personas se quieren acoger a ese plan de choque. De momento, 1.000 millones de pesetas. Y ¿sabe de dónde salen los 1.000 millones de pesetas? De la propia conselleria, de una mejor gestión de gasto. De la central de compras, por ejemplo.

Mire, señoría, eso es una política social entendida como nosotros la entendemos, porque yo no entiendo otra política social que no sea que la gente tenga mejor calidad de vida y pueda vivir mejor. Y quien está esperando una intervención quirúrgica no tiene calidad de vida ni vive mejor. Y yo lo que quiero es aliviar a los ciudadanos de esa situación, como a los que están en paro. Por eso ayudo a las pequeñas y medidas empresas, para intentar que generen empleo, porque son las que más empleo generan en la comunidad, como usted bien sabe, y para que esos ciudadanos puedan encontrar un empleo a ser posible estable. No se genera empleo metiendo más gente en la administración pública, como ha dicho su señoría. No se crea empleo haciendo una administración más grande y un estado más grande. Al revés. Con todo el respeto a todos los profesionales de la administración pública, y teniendo que

atender a las necesidades que tengamos que atender, esta administración no crecerá como ha crecido desafortunadamente en los últimos años mientras yo sea presidente de la Generalitat Valenciana. Prefiero que crezca la sociedad civil y que tenga vitalidad la sociedad civil. Prefiero que esta Comunidad, que ha sido rica y próspera siempre, recupere esa energía y vitalidad que ha perdido en los últimos años. Quiero que el pequeño empresario sea capaz de abrir otra tienda, otra empresa y generar empleo. Eso es lo que quiero para la Comunidad Valenciana y eso es lo que estamos consiguiendo hasta ahora. Y mientras tanto eso no se consigue, ocuparnos de las personas marginadas, de los necesitados, y atenderlos con presupuestos sociales. Eso es lo que vamos a hacer desde este gobierno, señoría.

Acabo. La oferta era del todo sincera y la mantengo. No pongamos más condiciones de las necesarias para sentarnos siempre en una mesa. Mire usted, yo no quiero una Comunidad triste ni negativa, quiero una Comunidad donde los niveles de pobreza que tenemos desgraciadamente desaparezcan, donde la asistencia social sea asistencia y ayuda social, no clientelismo político donde se le tenga que estar recordando diariamente, como se hacía anteriormente, a las personas que se le está dando una prestación social como si fuera un regalo. Bastante desgracia tienen esas personas con estar en la situación en la que se encuentran. Yo quiero un sistema de asistencia que beneficie a todos los ciudadanos que lo necesitan, pero sin que tengan que estar permanentemente agradecidos al gobierno que se lo otorga. Y que ese nivel de asistencia sea cada vez menor, porque cada vez haga menos falta, porque cada vez la gente pueda tener más acceso al trabajo y pueda tener más medios para valerse por sí mismo.

En cualquier caso, usted ha hablado de las fuerzas progresistas en los últimos días, de lo mal que lo hacía este gobierno. Yo no quiero para esta Comunidad los niveles de fracaso escolar que había, ni las listas de espera, ni los niveles de paro. Ha habido doce años para poder hacer una gestión distinta, con esos con los que ustedes se entienden, y no se ha hecho, no se ha hecho en los últimos doce años. Nosotros llevamos uno, señor Taberner, quince meses para ser exactos. En ese tiempo hemos demostrado tener capacidad de diálogo y de consenso con quien ha querido tener diálogo y consenso con el gobierno valenciano, y le reitero una vez más el acuerdo por el empleo. En ese tiempo, unos meses difíciles por el contexto en el que hemos tenido que realizar nuestra primera gestión de gobierno, nuestro primer año de gobierno, como su señoría bien sabe, hemos sido capaces de venir a esta Cámara con datos, con cifras, con argumentos y con propuestas, como no se había hecho nunca. Aquí siempre se habían hecho grandes cantos al futuro, pero no se había hecho balance. Yo le he dado la oportunidad a su señoría de poder discutir las cifras. Porque he hecho balance. Porque respeto profundamente a esta Cámara. Porque antes de ser presidente de la Generalitat he sido el presidente de un grupo parlamentario que estaba en la oposición, y sé lo que es estar en la oposición. Y sé el respeto que merecen los grupos de la oposición. Y hemos hecho cosas buenas y cosas que no serán tan buenas. Pero las que dije ayer, todas las que dije ayer, señoría, son ciertas.

Muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra.*)

El senyor president:

Moltes gracies, senyor president.

Senyories, se suspèn la sessió per vint minuts. Es reanudarà a la una menys quart.

(*Se suspén la sessió a les 12 hores i 25 minuts.*)

(*Es reprén la sessió a les 12 hores i 58 minuts.*)

El senyor president:

Senyories, es repren la sessió.

Te la paraula el portaveu del Grup Nacionaliste d'Unio Valenciana, senyor Hector Villalba. (*Remors.*) Senyories, per favor.

Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Senyor president de la Generalitat, Unio Valenciana, com a partit nacionaliste, acodix a este debat de politica general en el compromís ineludible d'equiparar el nivell competencial de la Comunitat Valenciana en el restant de nacionalitats historiquies. Est objectiu no solament es desijable, sino que tambe es possible, i ad ell hem de consagrar els nostres esforços de forma immediata i definitiva. Definitiva, senyor president.

Durant dotze anys els governs del PSOE negaren al poble valencià la possibilitat d'entrar a formar part de les autonomies que lideren la politica estatal. Per la via de les transferencies mal negociades i tardanes, s'intentà compensar el disseny d'una politica erronea i perjudicial per als interessos valencians, com l'experiencia posterior nos ha demostrat. Ya sabiem, i hui tenim proves suficients per a constatar-ho, que unicament aquelles comunitats autonomes, falsament reconegudes en exclusiva com a nacionalitats historiquies, son les que tenen una influencia real en la politica estatal, eixercint una reivindicacio davant del govern que els permeta afrontar en garanties d'exit els reptes de present i de futur que s'aveïnén.

Senyories, les valencianes i els valencians no podem seguir perdent el tren del desenroll politic i institucional si volem eixercir en Madrid el pes especific que nos correspon d'acort en el potencial socioeconomic de la nostra nacionalitat. En els ultims mesos s'han produït canvis rellevants en la politica estatal. El partit del govern en Madrid es el mateix que ostenta la titularitat de la presidencia de la Generalitat. Ha aplegat el moment de demostrar davant de la societat valenciana que eixa coincidencia de partits, llunt de ser negativa, com en l'etapa anterior, pot servir per a avançar en la consolidacio de les nostres institucions d'autogovern. Dependrà, senyor president, de la seua voluntat i de la seua eficacia.

Es imprescindible, senyor Zaplana, com ya varem expondre en el primer ple d'esta legislatura, que tots, i especialment voste, nos plantequem de veres, com a objectiu decisiu, convertir la Comunitat Valenciana en una autonomia en una determinacio politica propia, diferent i diferenciada. Hem de conseguir entre totes i tots que la societat valenciana deixi d'estar invertebrada, que adquirisca verdadera consciencia de poble sense les contradiccions i enfrontaments que durant llargs anys han hipotecat el nostre futur. Esta legislatura nos ha de servir per a recuperar l'ilusio en nosatres mateixos, per a que confiem en les nostres propies forces i per a que sigam capaços de creure en les nostres enormes possibilitats.

Construir una nacio dins d'un estat, eixa es la voluntat d'Unio Valenciana per al nostre poble. Resaltar el fet integral valencià, la seua personalitat propia per a poder eixercir una accio politica impulsada sobre bases fermes i arrelades en l'essencia del nostre poble. Perque, senyor Zaplana, a pesar del seu triunfalisme d'ahir, en el que ya duem transcorregut d'esta legislatura no hem segut capaços d'identificar eixe model referencial de govern en la gestio de la presidencia de la Generalitat. Eixe continuarà sent l'objectiu primordial del nostre recolzament, lleal i continuat, d'acort en la voluntat dels ciutadans valencians expressada en les urnes.

Senyor president, nos preocupa el continuisme en l'ccio politica per part de la Generalitat Valenciana, que ha permes

en el passat que una comunitat com la nostra, que contribuix a l'estat en el 10% del producte interior brut, no estiga present en les grans decisions de la politica estatal. Lamentablement hi ha moltes possibilitats que el govern d'un partit d'ambit estatal com el PP acabe convertint-se en una entitat centralisadora que obliada els interessos dels ciutadans i ciutadanes de les comunitats a les que pertanyen.

Els exemples mes recents els tenim en les actuacions sobre els presidents del PP en Catalunya, en Castella-La Mancha, en les Balears, que se n'eixiren del model impost per Madrid. Senyor president de la Generalitat, en absolut volem per a voste el mateix futur que Madrid depara als discols, pero nos agradaria que no existiren les actuacions de pura image politica i alcançara a un to mes reivindicatiu, perque a este pas lamentariem tindre que vore complida la trista sensacio de que continue voste aplicant una politica *lermista*. El *lermisme*, tots l'hem vixcut, una especial combinacio de sometiment a les directrius del govern a Madrid i una clara voluntat d'eliminar qualsevol controversia o posicio alternativa dins dels comportaments politics, fon especialment perjudicial per a la socio-economia valenciana. Crega que no nos agradaria realisar un balanç similar del *zaplanisme*, perque llavors seria per desgracia massa tart per al nostre poble.

L'autocomplaença, i ahir un poquet d'autocomplaença pareixia que es destilava del seu discurs, te el perill de conduir al *quietisme*, i per tant, si el sucursalisme nos ha portat a una clara marginacio dins de la politica estatal, pareix obvia la nostra oposicio a qualsevol continuisme en la politica seguida des de la Generalitat, i que des d'esta tribuna fem vots per a que el model de govern s'ajuste a lo que deu ser una verdadera politica valencianista basada en el desenroll de l'Estatut d'Autonomia i l'aument de les competencies en la nostra comunitat.

Senyor Zaplana, voste hui es president de la Generalitat gracies a l'acort en Unio Valenciana. Això nos permet explicar a la Cambra i a la societat, en tota la llegitimitat, una breu pinzellada de l'anàlisi del balanç del pacte de govern en la Comunitat Valenciana. S'ha demostrat als ciutadans i ciutadanes que Unio Valenciana hem segut un coaligat responsable i lleal. Actitut que contrasta en tal i com ho afrontaren vostres en un principi. De fet, no mostraren una especial predisposicio a dotar del contingut real social que mereixien els acorts de govern signats en Unio Valenciana en 1995, i que li permeteren a voste, senyor president, obtindre l'investidura. Massa voltes han volgut fer passar eixos acorts per la porta de darrere i oblidar-se'n d'ells en excessiva facilitat. Pel contrari, no tenim mes que observar el nivell politic que otorga el senyor Aznar a les seues relacions en els seus socis en Madrid, i contrastar eixe model de comportament en el seu en la Generalitat Valenciana. I em permet recordar-li que ya fa algun temps, Unio Valenciana demostrà que el percentage numeric i pes politic del nostre partit en les Corts Valencianes era i es superior al de Convergencia i Unio en el Congrés dels Diputats.

Esta estrategia pogue funcionar-los be en epoques anteriors i en unes atres institucions com l'Ajuntament de Valencia, a on la nostra bona voluntat fon el nostre talo d'Aquiles. Pero des de l'experiencia i el rigor som conscients d'allo i sabem que Unio Valenciana es essencial per al desenroll politic valencià. Donava la sensacio de que per a vostres la plasmacio dels acorts de govern es devia realisar en obscurantisme i procurant donar el menor realç politic com si fugirem de la participacio equilibrada. Comprenguerem i per això aguanyarem que vostres, senyor president, carien d'una cultura del dialect i del pacte. Possiblement perque mai en esta comunitat havia existit un govern de coalicio com el que en estos moments compartim. es per això que nos propongerem en-

senyar-los a comprendre que una cosa es l'imposicio, es tinga o no la majoria absoluta, i una altra es la negociacio i el dialec. Que els valencians i les valencianes, en maig de 1995, optaren per esta segona alternativa, despres de llargs anys de prepotencia i «rodillo».

I, encara que a vostres estos plantejaments no pareixien agradar-los massa, no es preocupe, perque en el compromís democràtic que nos caracteriza seguirem avant des de la ferma convicció que este ha segut el manament que nos ha otorgat el poble valencià. Per això hem tractat d'impulsar les funcions i el contingut de la comissió mixta per al seguiment dels pactes, encarregada de l'estudi i consens de tots els assumptes que afecten a l'acció de govern, aixina com dels que pel seu caracter legislatiu hagen de ser somesos a debat en estes Corts Valencianes. I aci hem de senyalar que el balanç global de tot un any es millorable. Considerem que un objectiu fonamental per als proxims mesos es potenciar el paper d'eixa comissió mixta i procurar un analisis compartit dels assumptes i de les accions politiquies, perque, en cas contrari, si seguixen vostres en l'estrategia d'intentar eclipsar a Unio Valenciana, com han fet en algunes ocasions, es resentirà l'acció de govern. No la posicio de vostres o de la nostra, l'acció de govern que es lo que de veres preocupa als ciutadans valencians.

No oblide, senyor president, que en el seu ya llunta discurs d'investidura nos va oferir «ausencia de doble lenguaje, entendimiento, pacto y acuerdo como base» de la seua oferta de govern. Excepte en els ultims temps, l'experiencia ha segut diferent. Per això, esperem, desigem i apostem pel necessari canvi en la seua actitud, perque la realitat sociopolitica valenciana seguix mostrant aspectes que nos produixen una gran insatisfaccio des del nostre posicionament nacionaliste.

Encara, senyor Zaplana, no hem avançat en la descentralisacio administrativa i politica del teixit comarcal. Continua sense solucionar-se la qüestio llingüística, sense que per part de la Generalitat s'adeqüen les politiquies en esta materia a les aspiracions majoritaries de la societat valenciana. Ahir, senyor Zaplana, d'un dicurs de mes d'una hora a penes dedicà mig minut a parlar de politica llingüística, i mentrestant comença el curs escolar i els chiquets i les chiquetes valencianes continuaran en massa casos estudiant en els mateixos llibres de text que en l'etapa anterior, en els que es parla encara d'uns inexistentes Països Catalans i en els quals la realitat social, economica i cultural valenciana queda desdibuixada pel pes del catalanisme oficial. Estem convençuts que un president de la Generalitat que actue com a un valencià mes, que crega en l'identitat del nostre poble, hauria de tindre molt clara la solucio i no estaria dubtant davant de les pressions eixercides per sectors socials que en cap cas responen als interessos majoritaris de la societat valenciana. La solucio es tan senzilla com autorisar unicament llibres de text adaptats a la legalitat vigent i a la realitat social i cultural valenciana. Idioma valencià, ensenyança basada en el respecte a la realitat bilingüe del nostre poble, sense oblidar, que nosatres no oblidem, que l'idioma valencià es el gran patrimoni cultural que hem de cuidar i potenciar entre tots.

Es el moment de deixar d'utilisar en els escrits oficials de la Generalitat una llengua que està molt llunt de la nostra realitat sociolingüística. es el moment d'incrementar i millorar l'us del valencià en la radio i la televisio valenciana. Una volta mes, senyor president, li recordem que no es deu de confondre entre valencianisar i parlar valencià. No es la mateixa cosa, i nosatres lo que volem es que es parle en valencià i no en catala valencianisat, que no es mes que parlar catala en algunes concessions. Hem de valencianisar, no nos hem de quedar a soles en parlar valencià.

Pero es que inclus, senyor Zaplana, ahir en el seu discurs no utilisà voste en cap moment l'idioma valencià. Això es

molt greu que ho faça el president de la Generalitat. Ademes, crec recordar que es la primera vegada. Personalment l'he felicitat perque se les dificultats fonetiques que entranya per a voste parlar, i inclus llegir en valencià mes encara, pero es la primera vegada que en un discurs del president de la Generalitat no ha utilisat en cap moment l'idioma valencià. Senyor Zaplana, això es molt greu que ho faça un president de la Generalitat.

Hem observat, senyories, en preocupacio que en determinats aspectes relacionats en l'estat de benestar s'ha intentat retallar el gast, especialment en inversions, mes que en atres comunitats autonomes. No volem, i en Unio Valenciana aixina li ho hem fet saber en varies ocasions, que la necessaria politica d'ajust fiscal suponga un deteriorament del progres i de la qualitat de vida dels valencians. Si CiU o PNV pressionen en Madrit per a conseguir mes presupost, nos agradaria vore en la presidencia de la Generalitat un clim similar. Li demanem que siga, i li oferim tota la nostra colaboracio, pero li demanem que siga un president de la Generalitat que eixercisca realment les seues funcions com a president de tots els valencians. Negocie en Madrit mes recursos financers per a conseguir una financiacio justa, i no accepte negatives per resposta, encara que vinguen dels seus mateixos correligionaris, al defendre un criteri mes ventajós en el repartiment dels recursos financers. No a soles en el model de financiacio, sino en el repartiment dels recursos financers, que va mes alla de concepte anterior.

Senyores i senyors diputats. En materia de turisme, senyor president, Unio Valenciana considera necessari impulsar una verdadera politica turistica valenciana, una verdadera politica turistica valenciana que sente les bases per al desenroll d'este sector estrategic per al nostre futur. No podem entendre que unicament s'hagen destinat 4.000 millions de pessetes a un sector que representa l'11% del producte interior brut valencià. I no podem entendre que es continue sense prestar especial atencio a l'estat de les infraestructures que milloren la qualitat del nostre producte turistic. Per tot això, senyor president, creem imprescindible la potenciacio de l'agencia que ha fet dependre de voste i que, com a conseqüencia dels molts quefers institucionals concentrats en la Conselleria de Presidencia, queda somesa a certes deficiencias en el seu funcionament. Apostem per la formacio en el sector turistic en la creacio d'una directriu especial que estructure a tots els nivells les necessitats de competitivitat i formacio continua que te el sector.

Senyor Zaplana, també es precis clarificar el contingut de la reforma en curs de la politica sanitaria. es precis clarificar-ho. Una reforma de la politica sanitaria que en alguns aspectes nos allunta dels nivells europeus i no nos aproxima a situacions ya superades, perque obliga als professionals dels sectors a coses que no haurien de continuar en els umbrals del segle XXI: a guardies de vintiquatre hores, que posen al llimit les seues possibilitats professionals i humanes.

Considerem necessari redefinir la relacio entre la sanitat publica i la privada; ya que no es suficient traspasar a les cliniques privades les intervencions senzilles com a unica actuacio per a reduir les tan insoportables llistes de espera. En Unio Valenciana entenem que la sanitat de tots els valencians exigix una politica d'organisacio que pose fi als *despilfarros* i millore la qualitat dels servicis, en especial incidencia en l'atencio primaria i les urgencies fora de les gran capitals.

Veem en preocupacio que encara patim d'una situacio de transferencies en precari, arrossegant el deficit de l'Insalud quan este fou transferit en presses electorals en 1987 sense tindre en conte l'atencio als desplaçats, que agrava tots els anys la situacio de deficit. Eixe deficit cronic de la transferencia inadeguada de l'Insalud sense sufragar el deficit correspo-

ment està encara impedit que la sanitat valenciana tinga qualitat, està impedit de veres que acabem en les llistes d'espera i està impedit de veres que continuem en una atenció que siga adequada i que no es deteriorenen els servicis.

En materia de treball, observem en preocupació que la millora dels indicadors econòmics no es tradueix en una disminució real de les taxes de desocupació en la comunitat. És evident que els indicadors econòmics han millorat, però també és evident que això no s'ha traduït en una disminució real de les taxes de desocupació en la Comunitat Valenciana. No és prou que les contractacions temporals derivades de la campanya turística de l'estiu ens mostren creiximents episòdics. La Comunitat Valenciana continua, en materia d'ocupació, creixent per baix de la mitjana estatal, i eixa situació nos preocupa molt greument. Esperem veure accions més decidides en estimul de l'ocupació tant a través de la formació com de la millora de les condicions per a la creació de nous llocs de treball.

En materia d'infraestructures, d'obres públiques, urbanisme i transports, senyores i senyors diputats, senyor president, Unió Valenciana enten que cal superar l'absència de cooperació i l'enfrontament que subsistix entre les administracions competents en esta materia i que pugna frenar qualsevol actuació tendent a desenvolupar al màxim el potencial socioeconòmic valencià. No entenem, de veres, el seu silenci d'ahir respecte al tan vital Pla hidrogràfic. Creem que és infinitament imprescindible per al desenvolupament socioeconòmic com per a que haguérem pogut parlar, debatre, sobre el Pla hidrogràfic nacional, i l'invite a que després ho pogam fer.

Creem necessari impulsar des del Govern Valencià un model d'acció territorial dirigit a corregir les carencies d'infraestructures que existixen en la nostra comunitat. Considerem important la reforma de la Llei d'ordenació del territori, en especial referència al litoral, evitant les practiques de *parcheo* característiques de l'administració anterior. Senyalar en este sentit que l'única iniciativa que vostres han tingut, la Llei de sol no urbanizable, tampoc nos ha convençut, perquè supona una continuïtat agreujadora del model d'actuació en esta materia. Susceptible de millora, però que en un principi considerem que cal incrementar la sensibilitat cap a l'ordenació del territori i lo que d'ell es deriva.

Trobem també molt a faltar, i en eixe sentit treballarem estos mesos, una iniciativa legislativa de previsió global d'avingudes i zones inundables. Voste i la consellera d'Agricultura i altres membres del govern visitaren la Safor com a conseqüència de les recents inundacions, però es que cíclicament tenim les inundacions i no estem fent res per crear una infraestructura que impedisca els danys que les inundacions causaran, perquè les inundacions sera molt difícil que pogam impedir-les. Per això creem que és imprescindible eixa previsió global d'avingudes i de zones inundables de modo que a través de l'acotació de les àrees en greu risc d'inundació i de la descripció de les conductes que poden, en temps de sequia, promoure l'agreujament dels efectes de les pluges torrencials que anyalment assoten les terres valencianes, produint uns terribles danys materials i, lo que és encara més greu, humans.

Unió Valenciana, senyor president, com a partit nacionalista enten que ja no es tracta de la vertebració de la comunitat i de la societat valenciana. Hem de superar el concepte de la vertebració. La vertebració és difícil, la vertebració és quasi impossible. Hem d'anar a un concepte més gran, i el convidem a caminar junts, perquè és la reconstrucció de la societat valenciana lo que nos ha d'ocupar en esta tarea conjunta de govern. «Vertebració» és un concepte molt utilitzat, «vertebració» és un concepte que lamentablement no s'ha pogut portar a la practica. Hem de ser capaços de reconstruir

la societat valenciana, i eixa reconstrucció passa necessàriament per una coherència en l'articulació del territori per mig d'una adequada xarxa de comunicacions físiques. És per això, senyor president, que considerem necessari aconseguir a la gratuïtat de l'autopista A-7 en tot el seu recorregut com a eix principal de comunicació nord-sud en el territori de la Comunitat Valenciana. Exigim ademés la transferència de la carretera N-332 per a la seua conversió en corredor alternatiu del transit. Considerem que ha aplegat el moment de sol·licitar al govern central la transferència de les línies de rodalies de Renfe per a dissenyar una adequada política de transports interior-llitoral orientada a satisfer les necessitats dels ciutadans i les ciutadanes. I, dins d'esta mateixa línia, considerem urgent instar al govern a la duplicació de la via de Renfe en el corredor mediterrani, aixina com la posta en marxa del ferrocarril Sagunt-Somport.

Ahir no sabia molt bé voste si parlar l'alta velocitat o de velocitat alta. Nosatres sí, senyor Zaplana. Lo primer, l'alta velocitat, és progrés. Lo segon, la velocitat alta, és quedar-se com estem.

Senyories, Unió Valenciana defen una nova política de rehabilitació dels centres històrics de la nostra comunitat; una nova política imprescindiblement orientada a potenciar el patrimoni monumental de tots els valencians. Considerem necessari acudir als programes de finançament de l'Unió Europea per a obtenir els recursos adequats que permetan canalitzar cap als nostres centres urbans fonsos financers creixents que possibiliten la seua dinamització i progrés.

Em permet recordar-li, senyor Zaplana, que voste es compromet en esta Cambra, en el Ple de 28 de setembre de 1995, a «obtener de la administracion central el reconocimiento de las insuficiencias de los déficits en la prestacion de servicios publicos.»

Lamentem senyalar-li que les resolucions del govern de l'estat fins a la data no van encaminades en la direcció adequada. Citem com a exemple, i sabem que compartixen en nosatres preocupació, un exemple crònic: la no finançament des del presupost de l'estat del Consell Metropolita de l'Horta. És possible que enguany pogam acabar en la crònica de l'eixa deficiència. En les paraules de voste del mes de setembre de l'any passat m'ampare.

Hem de conseguir que en els presuposts de 1997 la Comunitat Valenciana no torne a quedar en una clara situació d'agravi exercint pressió sobre el govern central.

Senyor Zaplana, si voste aposta per la via reivindicativa no a soles seguirem al seu costat sino que, ademés, contarà en la nostra absoluta cooperació. Però hem de notar que voste aposta per la via reivindicativa. Seguirem al seu costat i contarà en la nostra absoluta cooperació.

Es ara el moment, després de l'acord que es firmà ahir, és ara el moment per a seguir reclamant, estructurant i adequat a les necessitats del finançament autonòmic la reivindicació dels concerts econòmics. Ahir s'aprovà una cosa per a cinc anys. Que no nos tornen a pillar en el pas canviat d'ací cinc anys. Ya, fins representants qualificats del PSOE, ya parlen de la bondat dels concerts econòmics. No sap la satisfacció que a Unió Valenciana nos representa això, quan en l'any 1982 apostavem per un millor estatut i una vegada l'estatut va ser una realitat apostavem per la seua millora, lo que nos hem hagut de sentir nosatres per parlar de concerts econòmics. No sap la satisfacció que nos dona que poc a poc uns i altres, atres i uns, vagen venint a les tesis que Unió Valenciana ha defes des de sempre.

Però ara és el moment, senyor Zaplana, ara és el moment, a cinc anys vista, de seguir reclamant, estructurant, estudiant, calibrant i proposant la reivindicació dels concerts econòmics

com a sistema de finançament autòmic per a la nostra comunitat i deixar-nos de solucions parcials incoherents, que al final cadascu dona una valoració a les mateixes. Si aconseguim l'acort econòmic s'han acabat les interpretacions, perquè haurérem obtingut l'objectiu que creem que és el més beneficiós per a la socioeconomia i el finançament de la Generalitat Valenciana.

Seria convenient, senyor Zaplana, com a punt de partida i de referència, avançar en la creació d'un banc públic valencià capaç d'adaptar les seues actuacions a la promoció i canalització dels recursos financers cap a la nostra estructura de petites i mitjanes empreses, en especial atenció als sectors tradicionals de la nostra economia.

Deu vosteu exercir la Presidència de la Generalitat en una orientació valencianista, percepatant-se que és possible obtenir finançament de l'estat per a la Comunitat Valenciana sense necessitat de retallar més els nostres ja escassos pressupostos i no pogam caure en la justificació que les competències ja estan transferides. Perquè vosteu sap molt bé que, a pesar dels traspasos, les comunitats hui més influents aconseguixen desviar recursos del pressupost de l'estat per atendre les seues prioritats. Digali, diem-li i digam deute històric o com vosteu preferisca, però hem de donar-li solució i no voler desconèixer la realitat.

Senyores diputades i senyors diputats, senyor Zaplana, sap, perquè ho hem comentat moltes vegades, que nos preocupa la polèmica oberta per la creació de la nova universitat de la Comunitat Valenciana en Elig. Nos preocupa, perquè hem d'acabar en l'imatge que ha seguit plantejada com una agressió a l'universitat d'Alacant, que precisament necessita més recolzament oficial per ser una de les que conta en un nivell de massificació i de carencia d'infraestructures més elevat. No podem crear l'universitat d'Elig en contra de l'universitat d'Alacant. I hem de fer lo possible per a evitar eixa transmissió d'imatge que dona la sensació que si s'ha produït. No nos agradaria, per tant, que determinats compromisos electorals pogueren acabar creant embolics socials en un assumpte tan important, com és l'ensenyança universitària.

Sentim també especial preocupació per l'obertura de noves grans superfícies comercials en zones urbanes. El cas recent d'Alacant i Aldaya és un símptoma d'alarma per a Unió Valenciana, no tant per la flagrant violació que dels acords de govern supondria sino pel perjudici que esta decisió va a supondre per al petit comerç, al que mostrem des d'ací la nostra major solidaritat.

Ha aplegat l'hora de que es procedisca a l'elaboració urgent del mapa comercial de la Comunitat Valenciana, que establixca d'una forma definitiva l'emplaçament de les grans superfícies en aquells llocs en els que menys mal es puga fer al comerç tradicional, base de l'estabilitat social valenciana.

Senyor president de la Generalitat, evidentment compartim en vosteu l'anàlisi satisfactori del nivell de gestió que ve desenrollant Unió Valenciana en la conselleria d'Agricultura i Mig Ambient, així com en l'Ivaj i en el restant d'organismes de la Generalitat en les que de la seua responsabilitat participem.

Ahir, crec recordar, que textualment parlava de que es trobava immensament satisfet d'haver acabat en el deteriorament ecològic que patia la Comunitat Valenciana. Compartim en vosteu eixa satisfacció. Nos congratulem de l'èxit conseguit en la política impulsada des d'estes institucions, basada en el diàleg i el màxim consens social. Els agents representatius dels diferents sectors implicats així ho han fet públic i notori. És un model de gestió.

D'entre totes les actuacions desenrollades destaquem específicament la lluita contra els incendis forestals, que es pot considerar d'absolut èxit en matèria de prevenció, ja que hem

conseguit un descens del 75% sobre la mitjana dels últims anys en l'efecte devastador dels incendis forestals, molt a pesar de les previsions realitzades a principi de la temporada quan es parlava que com a conseqüència d'haver seguit l'any passat un any en molta pluja havia creixcut en demasia la vegetació i com a conseqüència de la sequia de l'estiu podien haver infinitat de problemes en els incendis forestals. No ha seguit així. I això és una cosa que compartim en vosteu, evidentment, perquè nos toca molt de prop. L'èxit conseguit.

Nos felicitem de la pràctica absència d'enfrontaments entre els directors conservadors dels parcs naturals i la població propera a ells; norma que únicament es veu truncada quan, des de fora de la conselleria i per interessos diferents al que teòricament ha seguit la política de conservació mig ambiental, es realitzen interessades manifestacions en un sentit o en un altre sobre els límits d'eixos parcs naturals i la seua possible modificació.

És que, inversament al que s'ha donat en altres èpoques i conselleries, el relleu dels seus dirigents no ha suposat una baixada de ritme de treball sino un impuls renovador i d'involucració de la societat en el dia a dia d'esta conselleria. Veja sino l'augment qualitatiu i quantitatiu del voluntariat mig ambiental. Fora d'espectacularitats, la labor de la conselleria ha estat constant i en molts casos callada, com ho demostra la reducció espectacular d'abocadors il·legals i incontrolats, la construcció de nous ecoparcs i el tancament d'empreses reiteradament contaminadores. I això que les àrees econòmiques que el seu govern o el seu partit gestiona no sempre nos han facilitat la nostra labor.

Senyories, els agricultors valencians ja disposen d'una marca de qualitat que permet distingir els productes obtinguts en esta terra i que en el futur serà un instrument bàsic per a la promoció comercial en els mercats, tant nacionals com internacionals. S'obrin noves possibilitats de desenvolupament i d'expansió per als nostres principals sectors exportadors en l'obertura dels nous mercats, més allà d'Europa, dels cítrics. I en esta empresa hem de ser tots solidaris pel bé de l'agricultura valenciana. Tot açò englobat en un conjunt de mesures i propostes altament imaginatives i molt necessàries de les que crec que és convenient que la Cambra conega un avanç.

Dins de les mesures de lluita contra la sequia està en preparació el pla integral contra la sequia i la campanya de sensibilització, que ja ha donat els seus efectes davant del problema de la sequia. S'han efectuat sondejos de sequia sense sobreexplotar els aqüífers. I recentment en esta cambra poguerem acordar alguna cosa al respecte. S'han implantat 10.000 hectàrees de reg localitzat en els dotze primers mesos de govern, que nos ha permés estalviar un 15% d'aigua. S'ha iniciat la millora i la tecnificació dels regadius tradicionals, sobretot en les sequies de l'horta de València i en el rec dels rius Mijares i Xuquer. També s'ha promogut l'utilització dels aqüífers en un alt nivell de nitrats, que estaven destinats al consum humà i ara hem estat capaços d'anar derivant-los exclusivament cap al consum agrícola. També l'elaboració important d'un pla agrari dels regadius valencians.

Estem sent, i aquí estan les proves, una part important del seu govern. I estem ajudant-lo a que pugui presumir de moltes realitzacions que fins ara no havien seguit possibles, no se si perquè no podien o perquè no els deixaven. Però lo que sí que és evident és que hui aquí estan els resultats.

També s'han potenciat i s'han coordinat els tractaments contra la mosca del Mediterraneu. S'ha preparat el procés electoral de les cambres agràries, tant de temps sense donar-li una solució. S'ha promogut la tramitació de la Llei de protecció de la ganaderia i de les indústries agropecuàries. I està elaborant-se de forma urgent un pla d'ordenació de la peixca.

I des del punt de vista del mig ambient, senyor president, s'ha incrementat la guarderia forestal en un cent per cent, d'ahi que no nos estranya els resultats satisfactoris de la disminució dels incendis forestals; s'han creat escoles de capacitat forestal en algunes localitats, la mes significativa en Segorbe. I, en definitiva, està treballant-se de manera molt adequada i estem demostrant a la societat que en la política agrícola i mig ambiental han segut una realitat els compromisos de govern que assumirem a l'inici d'esta legislatura.

Des de l'Ivaja, Unio Valenciana ha assumit la necessitat d'aplicar una política de joventut orientada a la participació activa, dialèctica, integració i valencianisme dels nostres homes i de les dones joves.

Volem destacar, com a principal aspecte de les polítiques desenvolupades per Unio Valenciana, el que les relacions en les organitzacions socials siguem mes fluides i obertes que mai. I això ha segut possible gracies al convenciment de la necessitat de dialèctica permanent que nos ha caracterisat i per la que continuem apostant des d'ací.

Senyor Zaplana, en esta línia considerem que haura de ser objecte de revisió l'in necessari conflicte obert en els funcionaris de la Generalitat, aplicant-se idèntics criteris d'actuació al del consens per articular el text del projecte de llei de servicis socials que, com molt be vostè sap, ha estat consensuat i que en la majoria de les esmenes consensuades hem sabut arregar les propostes dels agents socials, perquè entre tots hem de trobar projectes comuns.

Tot açò nos reafirma en una idea bàsica. El poble valencià, que nos otorga la possibilitat de formar una alternància de govern en la Generalitat fa practicamente un any i mig, optà pel canvi polític per a comprovar si era possible que la Comunitat Valenciana alcançara el ranc d'unes altres nacionalitats en una singularitat històrica similar que ya venen disfrutant i que nosatres podrem conseguir.

El poble valencià apostà pel canvi, per comprovar si el dinamisme d'una nova acció de govern facilitava la revitalització dels sectors productius de la societat, el verdader progrés, i que eliminara l'obstruccionisme i l'exces d'intervenció característic de les polítiques anteriors.

El poble valencià en suma, senyor Zaplana, senyor president de la Generalitat, volgue comprovar si des de la presidència i des de la nova acció de govern es podia, en un nou clima, exercir accions de pressió en la política estatal que facilitara un major pes específic dels valencians en les decisions de Madrid.

Al fer balanç, senyor president, molt poc d'açò ha aplegat encara, molt poc, pero estem convençuts que aplegarà, estem convençuts perquè de la voluntat dels qui tenim la responsabilitat de compartir este govern hem de fer-ho possible. Pero no devem, senyor Zaplana, no devem en este debat de política general transmetre sensació de frustració al poble valencià, sino mirar al futur en optimisme, sent capaços d'entendre eixe missatge que els valencians ens llançaren en les urnes i reconeixent les nostres possibilitats reals, les que encara no han segut explotades plenament des de l'acció de govern.

Es necessari transmetre eixe missatge d'optimisme al poble valencià perquè s'acosten anys difícils, en els que només aquelles comunitats que tinguen el nivell màxim d'autogovern i la millor disposició socioeconòmica podran exercir influències positives en la política estatal i europea. Per a d'això hem d'estar preparats i disposats a compartir les iniciatives i les conclusions. No dubte vostè que, si la seua aposta política assumix este compromís, contarà en la nostre eficaç col·laboració.

Perquè, senyor Zaplana, tenim un poble innovador, esforçat, treballador, que mereix un tracte mes favorable dels

seus governants. Som membres d'una societat que pot actuar com a referent per al progrés i modernització de l'estat espanyol. Encara no hem tingut la possibilitat de comptar absolutament en un govern que, canalisant adequadament eixe potencial i dinamisme natural, el conduïssa a una posició de vanguardia. Estem en el camí.

Vostè dia en el seu discurs que a soles portem un any, a soles portem un any, pero tan sol nos en poden quedar tres. I no podem seguir desperdiciant el temps. Hem de ser capaços de dur a la Comunitat Valenciana a eixa posició de vanguardia, fruit de la qual conseguim incrementar els nivells de progrés, de qualitat de vida i de benestar social de tots els ciutadans i ciutadanes de la patria valenciana. El repte es elevat, el compromís nacionalista d'Unio Valenciana es ferm i sincer. El segle XXI nos espera. La societat valenciana s'ho mereix. No podem ni volem defraudar-la. Per nosatres no quedarà. Vostè te ara la paraula i els fets.

Moltes gracies, senyores i senyors diputats. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra.*)

El senyor president:

Pregue als assistents que s'abstinguen de fer qualsevol tipus de manifestació, per favor.

Senyor president.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Señor presidente.

Señorías.

Señor Villalba, agradezco el tono de su intervención, la colaboración que ofrece y reitera al gobierno y el estímulo que nos intenta dar, aunque lo haga desde la crítica, desde la crítica que entiendo como crítica constructiva, que le agradezco también.

Su señoría dice que el balance del año, que ayer realicé desde esta tribuna, era mejorable o es mejorable, y que me había observado especialmente satisfecho con lo conseguido cuando su señoría creía que quedaban muchas cosas por hacer. Yo estoy muy satisfecho con lo conseguido, lo reitero, tengo que decir la verdad en esta Cámara, y lo reitero una vez más.

Que ¿es mejorable? Sin duda. Siempre es mejorable cualquier acción de gobierno. Y yo estoy seguro, señoría, que juntos lo vamos a conseguir. Que el gobierno está en el buen camino, y que este gobierno de coalición entre el Partido Popular y Unión Valenciana va a ser capaz de culminar lo que ya ha iniciado, una muy buena gestión, una gestión eficaz al servicio del interés general de los ciudadanos de la Comunidad Valenciana.

Vamos a seguir trabajando en esa dirección. Y agradezco también sus coincidencias, que han sido muchas, como no podía ser de otra forma, desde el punto de vista lógico y razonable de que el gobierno es un órgano colegiado, que lo está haciendo bien, aunque comprendo también que su señoría quiera destacar, y esté en el derecho de destacar, alguna parte del gobierno y no sea su obligación o su compromiso en estos momentos el tener que destacar otras.

Pero voy a intentar centrarme en las cuestiones que me han parecido más importantes de su intervención.

Ha dicho su señoría que quiere que se equipare el nivel competencial de la Comunidad con el resto de las comunidades llamadas históricas. Absolutamente de acuerdo, de acuerdo en todo. Coincido además en el análisis que ha hecho su señoría. Fue un error el no acceder la Comunidad Valenciana por la vía del 151 en su momento a la autonomía, error que posteriormente hemos tenido que pagar. Esa situación hay que corregirla, la vamos a corregir. Y cuando ayer hablaba de la reforma estatutaria, y lo dejaba abierto, era precisamente

para que entre todos pudiéramos trabajar en esa dirección, con rigor, con seriedad o con consenso, o con el mayor consenso posible. Era lo que decía ayer en esta Cámara y lo que hoy reitero una vez más, y agradezco que en esto también coincidamos.

Ha dicho su señoría, y en eso no estoy de acuerdo, que ha habido un cierto continuismo en la gestión. No lo comparto. Lo que ha pasado es que desde que accedimos a la responsabilidad de gobierno hasta hoy ha habido un tiempo limitado, que son quince meses, donde, a tenor de la oposición, se han hecho demasiadas cosas, aunque a la misma vez acusen de parálisis, porque no han parado de criticar reiteradas actuaciones de este gobierno. Pero quince meses es un tiempo limitado para poder valorar una acción de gobierno que requiere más. Le puedo asegurar que cuando pase más tiempo su señoría coincidirá todavía más con nuestra actuación y podremos sentirnos todavía más satisfechos de lo que hoy nos sentimos.

Pero tampoco coincido en que, dentro de ese continuismo que su señoría planteaba, diga que no estamos presentes como antaño en las decisiones importantes de la política estatal. No es cierto. Si nosotros llevamos quince meses al frente de la responsabilidad del gobierno valenciano, el gobierno de España lleva mucho menos tiempo al frente de su responsabilidad, desde el pasado mes de mayo. Y hay datos evidentes que ponen de manifiesto la fuerza de este gobierno y la consideración del gobierno de España para con la Comunidad Valenciana. La sensibilidad del presidente del gobierno de querer resolver de forma urgente la primera decisión importante toma la autovía que tiene que unir Valencia con Madrid. Es un hecho evidente. Su desplazamiento incluso, que puede que se sea el único acto que ha realizado, desde que es presidente del gobierno, de esa naturaleza, para poner la primera piedra de unas obras, que él consideraba emblemáticas y que resolvían una injusticia importante de muchísimos años.

El sistema de financiación. El guión exige que todo el mundo diga que se podía haber conseguido más. Pero imagínese su señoría lo que hubiera supuesto un logro de este tipo hace un año o hace dos años, cómo nos lo hubieran contado desde esta tribuna. El gran peso que hubieran vendido de la Comunidad Valenciana. Lo hemos hecho en silencio, con rigor, porque aquí lo que interesa son los resultados y no el boato que los puede rodear. Hoy la realidad es la que es. Y es que estamos mejor desde el punto de vista de la financiación de lo que estábamos, infinitamente mejor, y que se corrigen los desequilibrios históricos que también nos perjudicaban. Eso se ha conseguido, llámelo su señoría como quiera, por peso, por seriedad, por tener unos planteamientos sensatos, porque el gobierno de España ha cambiado el talante. No encontrará su señoría un presidente de comunidad autónoma, no encontrará uno que le diga en estos momentos que ese sistema no beneficia de forma importantísima a la Comunidad Valenciana. Casi todos nos ponen como ejemplo en sus declaraciones. Todo el mundo dice que este sistema beneficia, especialmente a lo que ellos llaman de forma injusta comunidades ricas, englobando a Cataluña, a Madrid, a la Comunidad Valenciana, a Baleares. Pero nos beneficia, no porque seamos comunidades ricas, sino porque hay que acabar con desequilibrios que nos perjudicaban ostensiblemente en los últimos años.

El arco mediterráneo. Reconozca su señoría que es una iniciativa atractiva de futuro, de potenciación de nuestra comunidad y de una zona geográfica importante que hemos liderado en los últimos tiempos, incluso con alguna incompreensión; y que, sin embargo, está poniendo de manifiesto, me atrevería a decirle a su señoría, que la única idea novedosa que en el conjunto de España ha surgido en los últimos meses, y que la hemos patrocinado nosotros. El hecho de que otra

decisión importante del presidente del gobierno de España sea traer la primera cumbre a la Comunidad Valenciana, a la ciudad de Valencia, para tener un gesto con esta Comunidad, yo creo que pone también de manifiesto un talante y una consideración para con los ciudadanos valencianos.

Y mañana, no lo quise anunciar en mi intervención, porque aquí estamos hablando de objetivos conseguidos, de resultados palpables, mañana, no sé, porque no conozco el horario que tendrá la sesión de esta Cámara, a la que, lógicamente, me someteré, pero mañana estoy invitado, junto con el presidente de la Comunidad de Aragón y con el ministro de Fomento, a anunciar en Teruel la comunicación que está consignada en presupuestos o que va a estar consignada en presupuestos, Valencia-Segorbe-Teruel-Zaragoza-Somport, que se va a presentar mañana oficialmente en Teruel. No sé si podré asistir, pero haré todo lo posible por intentar estar allí en la rueda de prensa. Es otra consideración más en cuanto al déficit de infraestructuras que tenía planteada esta Comunidad y que se está resolviendo de forma inmediata.

A eso me refería, señorías, cuando yo decía que el recorte presupuestario necesario que tiene que hacer el Estado no se haga en la misma intensidad en la Comunidad Valenciana que en el resto de España. Y también lo vamos consiguiendo, y también estamos consiguiéndolo.

No es autocomplacencia, para nada. Son resultados reales. Y nada más lejos del quietismo; de la prudencia sí, porque las cosas hay que conseguirlas con prudencia.

Decía su señoría que yo ayer hacía un juego entre tren de alta velocidad y velocidad alta. No, definía la realidad. Perdimos una oportunidad histórica de tener tren de alta velocidad por el corredor mediterráneo. Fue una decisión equivocada. Era mucho más importante el tren de alta velocidad por el corredor mediterráneo que el que nos tenga que unir con Madrid, infinitamente más importante, porque era el que nos conectaba con todas las vías europeas. Eso ya está hecho, desgraciadamente está hecho. Y lo único que podemos hacer es prolongarlo hasta el sur de nuestra comunidad. Y tenemos que exigirlo.

En cuanto a nuestra comunicación con Madrid, yo voy a seguir defendiendo que sea el tren de alta velocidad. Pero con la misma sinceridad digo en esta Cámara que es menos importante que el del corredor mediterráneo, que lo que necesitamos es un tren rápido, un tren moderno que nos comunique con la capital de España. Que no es tan importante los cinco minutos que se puedan ganar como la comunicación con Europa, que desgraciadamente hemos perdido al haber apostado por el tren de velocidad alta. A eso me refería ayer cuando hacía esa distinción. En cualquier caso, ojalá y sea el de alta velocidad, pero no perdamos el tiempo en discusiones absurdas, ganemos el tiempo en conseguir comunicaciones importantes que necesita para el desarrollo económico esta Comunidad.

Y sí que me refería al Plan Hidrológico Nacional, si su señoría recuerda, muy de pasada —es cierto—, pero miren lo que dije. Dije: «El Plan Hidrológico Nacional sigue siendo una reivindicación nuestra, de mi gobierno, pero estamos planteándolo con un gobierno que lleva cuatro meses al frente de su responsabilidad.» Y lo que dije es que mientras no perdamos el tiempo aprovechemos nuestros propios recursos. Y eso estamos haciendo también en la negociación de los presupuestos. Y también lo estamos haciendo en silencio, pero es muy probable que su señoría se alegre cuando vea que hay partidas importantes en los presupuestos para poder desarrollar nuestros propios recursos de una forma más eficiente en la Comunidad Valenciana.

Señoría, yo no soy autocomplaciente cuando digo que las cosas van bien, yo creo que soy realista. Y lo que lamento es

que algunos prefieran que las cosas vayan mal simplemente por el hecho de criticarme. Ese sentimiento no lo he tenido yo nunca para con los demás. Nunca, nunca. Porque por encima del interés personal y concreto de personas o de grupos políticos está el interés general de los ciudadanos a los que tenemos la obligación de servir. Yo le agradezco profundamente el apoyo parlamentario que me brindó para ser presidente en la primera votación. Se lo agradezco a su partido, a su grupo e individualmente a todos y cada uno de los diputados que lo conforman. Soy presidente en primera convocatoria por su apoyo, pero no soy presidente sólo por su apoyo —perdóneme la matización educada—, porque aquí hay un grupo de diputados, de 42 diputados, que representan a más de un millón de ciudadanos, a más de un millón de valencianas y valencianos que decidieron que gobernáramos. A esos es a los que va mi primer agradecimiento y a esos es a los que va mi primer compromiso, y mi segundo agradecimiento y mi segundo compromiso a ustedes que me posibilitaron que fuera en primera votación presidente de la Generalitat Valenciana.

Acabaré, señoría, porque creo que el nivel de coincidencia ha sido mucho mayor que el de discrepancia, que es lógico que exista. Tengo la misma preocupación que usted por la problemática de los libros de texto, la misma, y su señoría lo sabe porque le hecho participe en algún momento de esta preocupación. Creo que todos, y los editores también, tenemos que estar sometidos al marco legal que nos obliga, y lo he intentado hacer desde el respeto a todo el mundo, desde el sentido común y desde la recomendación. Se ha avanzado muchísimo, como su señoría sabe, y hay que seguir avanzando en esa dirección. El objetivo y todos los objetivos, y tenemos muchos importantes y nobles, que tenemos por delante hay que conseguirlos con firmeza, sin duda, pero también con prudencia. Tenemos una responsabilidad muy importante: intentar conseguir los objetivos con la menor crispación posible y dentro del marco de convivencia mayor que seamos capaces de dotar o de dar a esta sociedad, a nuestra sociedad valenciana. Pero no le quepa a su señoría la más mínima duda que en esa misma dirección vamos a seguir avanzando y que no le quepa, como no le cabe, ninguna duda de que hemos avanzado mucho, de forma que para algunos podría resultar impensable hace poco tiempo. Coincido al cien por cien con la necesidad de potenciar la política turística y de potenciar la Agencia Valenciana de Turismo. Y en ese sentido vamos a trabajar.

Y, mire usted, naturalmente que en esta Cámara vamos a oír muchas cosas. Hemos oído al Grupo Socialista en los últimos tiempos hablar de concertos económicos y oiremos más cosas, según vaya pasando el tiempo y se olvide la etapa anterior. Lo que sabemos es lo que se hizo en los últimos doce años y lo que estamos haciendo ahora. Nuestra obligación es precisamente recoger el mandato ciudadano y cambiar el curso de los acontecimientos en esta Comunidad. Señoría, yo no pido el aplauso de nadie, lo que sí que creo que es lícito manifestar es la satisfacción personal de unos datos positivos, los manifestados por su señoría, que son del gobierno, y otros que su señoría no ha manifestado que son del mismo gobierno, del que nos podemos sentir todos especialmente satisfechos.

Le agradezco su oferta de colaboración, sabe que la acepto y la valoro y estoy seguro que vamos a realizar una importante gestión. Mire, ha puesto usted el acento en algunas cuestiones donde la coincidencia también es absoluta. Y agradezco que en esa parte haya hablado de cosas que a mí me parecen de gran importancia y que preocupan mucho más a los ciudadanos que los juegos de anécdotas con los que se ha querido jugar en estas dos jornadas, a veces para debilitar o poner en entredicho la actuación del gobierno. Vamos a ayudar a las pequeñas y medianas empresas y al comercio —naturalmente

que sí—, y lo estamos haciendo. Y mi manifestación de ayer en la intervención y posteriormente en las réplicas, de que este gobierno apoya el comercio con decisiones claras y evidentes no tiene contestación, porque es una política distinta de quien creía que tenía que realizar un mapa comercial lleno de grandes superficies y quien cree que no tienen que haber, sino que hay que racionalizar ese proceso para beneficiar al pequeño comerciante. Eso es una política distinta. O quien cree que hay que estar al lado de los empresarios pequeños, como hemos hecho nosotros en el último año. O quien cree —y ya no lo reiteraré más— que hay que estar al lado de los más necesitados, de las personas de las listas de espera.

Le agradezco su felicitación por el tema de los incendios, no podía ser de otra forma. Vamos a trabajar en conseguir esas infraestructuras básicas que hacen falta en nuestra Comunidad, vamos a reformar nuestra administración, vamos a mejorarla. Y le aseguré, señor Villalba, que vamos a seguir trabajando para que dentro de tres años podamos presentarnos ante los ciudadanos diciendo lo mismo que ha dicho su señoría hoy. No somos perfectos, se podía haber mejorado la gestión, pero la que se ha hecho ha sido muy buena y ha beneficiado a los ciudadanos de esta Comunidad.

Muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra.*)

El senyor president:

Moltes gracies, senyor president.
Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gracies, senyor president.
Senyores diputades i senyors diputats.

Senyor Zaplana, es normal que no sent els mateixos tingam que sentir coses de discrepancia, perquè d'eixa discrepancia es de la que nosotres intentem que millore l'acció de govern. Li agraiix que haja admes que pugua existir eixa discrepancia perquè es la base de la democràcia i de l'alternança. Possiblement en unes altres èpoques es quan no s'ha sabut admetre eixa discrepancia i eixa possibilitat d'estar junts en objectius comuns, encara que pogam discrepar d'algunes estratègies i d'alguns plantejaments.

Pero la veritat, senyor Zaplana, es que per a un grup, que en som poquets, pero ya veu lo importants que som, perquè igual que voste ha dit que haguera pogut eixir en primera o en segon, tambe haguera pogut no eixir, perquè cinc vots son cinc vots i en esta Cambra valen el seu pes en or des del punt de vista de la representació política. Per tant, yo no he dit que voste fora president de la Generalitat gracies a nosatres, pero que si que nosatres possibilitarem que voste fora president de la Generalitat. I això significa que hem de compartir les responsabilitats de govern i que tambe hem de compartir les discrepàncies de govern, perquè d'ací es d'on eixirà la millora.

Mire, del seu discurs lo que des del punt de vista nacionaliste nos crida l'atenció va ser eixa proposta d'avançar en la possibilitat de que estatutariament quede dissenyat que el president de la Generalitat, a l'igual que en altres comunitats, pugua disoldre anticipadament les Corts Valenciana, pero —atenció— pugua disoldre i convocar eleccions. Perquè açò no es una cosa que hui se traia voste de la *chistera* o que abans es presenta una proposta de comissió, o que en presenten una altra; els veterans d'ací —ya veig alguns d'ells que ho assentixen en el cap—, saben que precisament Unió Valenciana es dels que hem estat sempre parlant de la necessària reforma de l'Estatut i de la necessària potestat del president de convocar eleccions anticipades.

Pero li recorde, senyor Zaplana —li ho recorde perquè voste ho sap—, que en l'Estatut d'Autonomia hui per hui a soles

se poden celebrar les eleccions autonòmiques el quart dumen-ge de maig de cada quatre anys, lo qual significa que a través d'una proposta de resolució, va a ser molt difícil modificar la llei de l'Estatut d'Autonomia. I ahir voste nos oferia una proposta de resolució. Yo lo que si que li dic es que deixem-nos en este tema de medalles, de rams de flors, de *liderazgos* i d'intentar fer-se la cameta uns a altres. Crec que l'assunt es tan important que tenim unes propostes, que inclus en la Junta de Portaveus, que se celebrà com a conseqüència del Ple de Morella, tots estiguerem d'acort en que tindriem que crear una comissió que estudiara estes coses. Yo llance des d'ací hui..., a pesar de que podiem començar a alçar la bandera de que hem sigut els que sempre ho hem dit. No. No anem a presumir, podent-ho fer, de que hem segut els que sempre hem portat avant en moltes incompreensions, en moltes desqualificacions i a vegades inclus en massa insults, hem portat avant sempre la defensa de la consolidació de l'Estatut d'Autonomia. I voste tambe deu de recordar que el pacte autonòmic en Madrid el firmà el PSOE i el PP, i el pacte autonòmic es el que en certa manera va ralentir la possibilitat de lo que hui voste nos oferix. Pero, molt be, benvingut siga el canvi perque es per a millor.

Pero la reflexió que volem deixar com a Unió Valenciana aci davant de tota la Cambra es que en el tema de la reforma de l'Estatut d'Autonomia no podem anar a les presses, no podem anar a les medalles i no podem anar a vore qui es millor u que l'atre. Per tant, l'element de reflexió es que possiblement lo que mes valga la pena es que entre tots consensuem la possibilitat d'eixa comissió especial d'estudi que, sense presses i en tot rigor, pugua estudiar globalment la modificació de l'Estatut d'Autonomia.

Perque, ademes, correm un atre perill. I es que durant si la legislatura s'aborta la possibilitat d'una reforma, el Reglament ens impediex tornar a afrontar eixa reforma fins a l'any 1999. Per tant, demane la sensibilitat a tota la Cambra i el rigor de que despres no anem corrent a vore qui presenta la millor proposta de resolució, que no es el cami, i que conseguim de veres que aço no siga l'acció política d'uns o d'altres, sino que siga la de tota la representació de la societat valenciana que aci estem.

Pero tambe el convida a una altra reflexió. No sols a conseguir mes coses i a dotar al nostre Estatut d'Autonomia de manera definitiva —li he dit en el discurs— del ranc de comunitat històrica, tambe hi ha competències que no tenim desenrollades. La policia autonòmica està per definir en el sentit que ens agradaria i que sap quin es. La comarcalisació, no enfrontat les comarques a les mancomunitats, que es un discurs antiquat i vell i que ademes no te ningun sentit. Poden existir perfectamen descentralisacions administratives i polítiques comarcals i poden haver entitats de prestació de servicis mancomunades. Creem que es important, senyor Zaplana, que tambe avancem en això.

Mire, del sistema de finançació, lo que he volgut abans senyalar-li es que en el discurs de voste ahir textualment crec recordar que dia que «la propuesta que se está haciendo en el Consejo de Política Fiscal y Financiera recoge todas las pretensiones de mi gobierno». Literalment va dir «todas». Inclus estic per dir-li, perque m'agrada quan estic en les Corts atendre a lo que passa, que «todas» no estava en la llibertat del seu discurs. Va afegir voste de forma verbal «todas». Senyor Zaplana, todas las pretensiones de su gobierno o, per lo menos, de la part de su gobierno que es nuestro, este acort financiero no les complix perque hi ha mes possibilitats. I voste abans ya ha dit que si a la proposta de fer un estudi seriós i rigorós de la reclamació d'ací a cinc anys dels concerts econòmics. No digam que «esta cumple todas nuestras aspiraciones de gobierno», perque no es de veres. O almenys, si vos-

te ho pot afirmar aixina, traga-nos d'eixa afirmació, perque nosatres no creem, entre unes altres coses perque voste mateix —i perdone la broma— va dir aci que ya coneixia l'acort, i quan se n'anaven a casa en el coche, a les nou de la nit eixia Rajoy dient que encara estaven reunits, que encara no se sabia com seria; fins este mati no tenien molt clar els distints consellers de les distintes autonomies, que es lo que al final s'havia aprovat. Pero en fi, si voste ho sabia, encantat. A vore si a partir d'ara sap moltes mes coses. Nosatres l'anem que en sapia moltes mes. Pero de veres, de veres, que no es suficient l'acort. Es un acort que millora, pero es insuficient i que per tant no pot plasmar «todas las pretensiones de mi gobierno».

Senyor Zaplana, li agraiex que haya assumit en sensibilitat el que hem comentat respecte al teixit productiu de la chicoteta i mijana empresa. ¿I voste sap per que li ho dic? Perque el govern tingue un exit social i econòmic important, que va ser la firma del pacte per l'ocupació i la formació. Pero voste tambe sap que tots no estaven en eixa firma. Que hi ha en estos moments col·lectius que aglutinen a chicotetes i mijanes empreses de la nostra comunitat que per raons distintes no pogueren firmar eixe pacte. Des d'Unió Valenciana l'anem perque siguem capaços d'obrir la porta tambe a eixes chicotetes i mijanes empreses que quedaven fora, perque estiguen tambe representades, perque son ells els que representen, quantitativament i qualitativament, una part molt important de la socioeconomia valenciana.

I ha fet voste una promesa que en la replica de hui no ha quantificat, pero que en el discurs d'ahir si que estava, i es que durant estos cinc anys o estos anys que queden —almenys voste fa una previsió de cinc anys— hi haura 300.000 milions de pessetes per a millorar les polítiques actives que creen llocs de treball. Esperem que siga aixina, esperem que siga de veres, perque voste sap que recentment algunes conselleries s'han hagut de vore en la lamentable sorpresa d'algun retall que els impossibilitava poder dur avant algunes polítiques encaminades a la creació d'ocupació. Si voste ahir es va comprometre davant de tots que durant cinc anys hi haura 300.000 milions de pessetes per a polítiques actives de formació d'ocupació, no li permeta a cap conseller, encara que siga al d'Economia, que retalle despres ni una pesseta d'inversions en eixe sentit. Perque si no, podem donar la sensació, com ya es fea en altres èpoques, que prometem una cosa i despres no ho complim.

I nosatres volem, de veres, i a això l'aníem adés, a canviar el clima de la presidència de la Generalitat, no la d'Eduardo Zaplana, sino de la presidència de la Generalitat. Que siga una presidència de la Generalitat que es guanye la credibilitat dels ciutadans per la coherència i la fermeja en les promeses i els plantejaments que despres se li fan a la societat.

En les superfícies comercials, absolutament d'acort. Sap que des que començarem a parlar de l'acció de govern parlarem d'això. Simplement li recorde que hi ha un municipi en la Comunitat Valenciana que es diu Aldaya, a on els grups parlamentaris no sempre mantenen el mateix que voste està mantenint. Allí hi ha un grup parlamentari que es diu del seu partit que pareix que no està en la mateixa línia, i si que nos agradaria que prevalguera l'opinió del president de la Generalitat respecte a un grup municipal, perque naturalment nosatres considerem que es molt important.

De l'idioma valencià, senyor president. Ahir digue voste «ineludible cumplimiento de nuestro programa electoral. Hemos potenciado la lengua valenciana». Senyor president, el programa electoral del Partit Popular parlava de les normes del 32; el que hui està en els llibres de text, i el que hui està en el *Diari Oficial de la Generalitat* no son les normes del 32, es exactament lo mateix que utilisava el PSOE en l'època

anterior. No som nosatres els que estem dient-li que està incomplint una acció de govern. Es veste, i el seu propi programa electoral, el que està recordant-li que no ha tingut «un ineludible cumplimiento de nuestro programa electoral». I es cert que des de la conselleria s'ha donat orientacions a les editorials. També es cert que algunes editorials no han seguit les orientacions d'acollir-se al marc estatutari. Quan unes editorials no s'acullen a la decisió d'un govern i al marc estatutari, la millor solució es desautorisar eixos llibres de text per a que no siguen utilitzats en les escoles.

I això és una cosa que si que demanem i esperem de voste. Perque no estem anant en contra, estem anant a favor de l'Estatut d'Autonomia, estem anant a favor de les decisions de la consellera d'Educació, i estem anant a favor del que demana majoritàriament el poble valencià. I cal tindre la valentia de quan u es presenta a les eleccions en un programa, complir-lo, perque si no, després, tenim molt poca credibilitat per a seguir apostant després del 1999.

Hi ha algunes coses més. Ací derogarem, voste va derogar, conseqüència de l'acort en nosatres, l'orde d'homologació. Voste sap que a Madrid, en el ministeri, encara està vigent l'orde d'homologació de títuls de filologia valenciana i catalana. I hui el president d'aquell govern, que és un president que teòricament té el mateix projecte polític i el mateix plantejament de cultura i de llengua valenciana que té voste, li recorde que això està per fer i que en eixes relacions tan maravoloses que voste ha manifestat en el senyor Aznar i en el govern central podia ser una espècie de culminació. A banda que, en casa, voste també sap que durant molts anys les subvencions en matèria cultural han estat marginant i discriminant entitats centenàries, que han estat des de sempre lluitant per la llengua valenciana per l'idioma valencià i per la seua difusió.

Hi ha moltes, però hi ha una senyera, que és Lo Rat Penat, que voste sap que mereix que la sensibilitat del govern cap a ella siga distinta a la que en estos moments ha seguit. I no estem demanant res. Estem demanant que lo mateix que abans s'actuava d'una manera sectària, ara hi haja un sectarisme en positiu, i aquells que durant tants anys han estat exclosos de la subvenció oficial, ara puguen estar al costat de lo que representen. Perque difícilment en la Comunitat Valenciana hi haurà cap altra entitat que tinga la preeminència i el curriculum com Lo Rat Penat per a poder ser subvencionada en els diners públics.

De la Logse, senyor president, únicament recordar-li que quan erem oposició, vostres i nosatres, tots els debats de política general presentàvem una proposta de resolució que nos la votaven conjuntament sobre la petició a l'estat d'una llei de crèdit extraordinari per a finançar la Logse. Voste ho sap, la senyora consellera ho sap, molts diputats que hui estan en els seus escans i que abans no estaven ho saben també. Sense una llei de crèdit extraordinari pot voste fer el millor disseny de mapa escolar, pot voste tindre la millor de les predisposicions. Però aplicar la Logse en la Comunitat Valenciana necessita unes infraestructures físiques i necessita un finançament que el presupost de la Generalitat no pot suportar. Hem d'anar a la llei de crèdit extraordinari de finançament de la Logse perque es financie des de l'estat, perque en definitiva, és una conseqüència d'una llei estatal.

El senyor president:

Vaja finalisant.

El senyor Villalba Chirivella:

Acabe en un instant, senyor president.

Mire, senyor Zaplana, no es tracta que voste estiga molt satisfet i nosatres volem que baixe el nivell de la seua satis-

faccio. Però si que és cert i voste haurà d'estar d'acort en nosatres que el govern actual és fruit d'una situació, una situació que inclús es pot catalogar d'herència. Ací mai s'ha parlat d'herència. En èpoques anteriors tot era herència, però voste sap que hui els indicadors econòmics també diuen que la Comunitat Valenciana és l'octava per renda per capita. Voste també que les inversions estrangeres estan disminuint a la Comunitat Valenciana. Voste sap que el producte interior brut està en recessió i que el consum ha baixat. I voste també sap que el diferencial de creixement està reduint-se a negatiu entre la Comunitat Valenciana i la mitja de l'estat espanyol.

No volem ficar-li el dit en la ferida, lo que si que volem dir-li és que encara contem en una sèrie d'indicadors econòmics que nos ha de motivar, nos ha de moure a accions de govern decidides i imaginatives. No a dir tot està molt bé, i això era el continuisme i el quietisme de que li parlàvem, no volíem que l'autocomplaença i l'autosatisfaccio ens portara al conformisme, perque hi ha indicadors que encara diuen que les coses no són aixina.

I li apunte una cosa, voste va apostar per la potenciació de l'arc mediterraneu, també s'ha dit moltes voltes en esta Cambra i també nos podíem posar medalles, però no nos en posem. Mire, un arc mediterraneu sense alta velocitat i en una autopista de peatge és impossible. Si volem arc mediterraneu anem a aconseguir l'alta velocitat. L'estructura física en estos moments que ha posat Renfe per doblar la via des de València a Barcelona té característiques tècniques per a poder reduir a l'ample i que es convertisca en alta velocitat. És possible. Tècnicament és possible. És qüestió de presupost i de voluntat política. I lo de l'autopista, senyor Zaplana, no es pot fer un arc mediterraneu quan als transportistes valencians els costa el triple anar per una autopista que costa als transportistes de França o d'Itàlia.

El tren d'alta velocitat, ¿recorda la promesa del tren d'alta velocitat València-Madrid per Conca? És que no hem parlat d'això. Ha parlat de la voluntat que ho considera menys important que l'arc mediterraneu. D'acort, però no digam que ja que no tenim una cosa no tenim l'altra tampoc. ¿Que pensa el govern de l'alta velocitat València-Madrid per Conca? Perque anar per L'Encina tots sabem que és més fàcil. Però ací és més ràpid i menys costos.

El Pla hidrologic, una paraula perque el temps s'acaba. Sense aigua no hi ha futur. La senyora De Palacio i la senyora Tocino han dit reiteradament que lo del Pla hidrologic és «algo que encara necessita de reposo, de calma i d'estudi». Crec que voste deu dir-los a les seues ministres de Madrid que no és qüestió ni de calma, ni de repos, ni d'estudi. És qüestió d'efectivitat, i per tant nosatres l'anímem que el Pla hidrologic siga una realitat, perque sense aigua no hi ha futur. I el futur turístic i agrícola i industrial de la Comunitat Valenciana necessita l'aigua.

Des del punt de vista mig ambiental i agrícola, senyor Zaplana, li vaig a llegir el que voste va dir ahir. Textualment, «nuestra comunidad ha puesto en marcha la política adecuada para acabar con el desastre ecológico que asoló a nuestra Comunidad en los últimos años. Debo reconocer que la satisfacción es inmensa». Per tant, no s'estranye que nosatres també nos alegrem que Agricultura i Mig Ambient haja funcionat, perque voste, voste mateix estava més immensament satisfet d'eixa conselleria que de les altres, perque no va utilitzar estos calificatius. No és que nosatres hajam portat l'aigua al nostre moli, sino que utilitze les seues paraules.

I mire, senyor president, acabem, una frase també molt important del seu discurs que l'anímem que tant de bo siga realitat, «ha terminado para siempre la marginación de la Comunidad Valenciana». Voldria que siga de veres, senyor

Zaplana. Mire, al final li vaig a ser sincer, no nos importaria que entre uns i altres nos llevaren el mercat electoral a Unio Valenciana, perquè aci no estem per interessos egoistes de tindre mes o menys diputats. Estem aci, i ho diguerem en l'any 1987, per ser la consciència nacionalista dels partits centralistes, està en el *Diari de sessions*. Si al final, entre uns i altres, nos lleven el mercat electoral perquè es fan valencianistes, millor que millor, senyal que ya no faria falta en esta comunitat que existira un partit nacionaliste.

Pero em pense que va a fer falta que seguim. De totes formes, si la causa de la nostra no presencia es que vostes, uns i altres, conseguiren els objectius, entre altres, «ha terminado para siempre la marginación de la Comunidad Valenciana», ho donariem per ben fet. Ya haguera servit per a alguna cosa la nostra presencia. Lo que si que espere, senyor Zaplana, es que en els presuposts generals de l'estat, el senyor Aznar no el desmenta (*Remors.*) Espere que el senyor Aznar no el desmenta en això que s'ha acabat la marginacio.

Poder valencià. D'acort, senyor Zaplana, el poder valencià tinga en conte una cosa. El poder valencià a les darreries del segle XX, o es nacionaliste o està al costat del nacionalisme o sera molt difícil que pugua ser autenticament poder valencià. I si que m'agradaria fer-li una reflexio respecte a l'incident que s'ha suscitat abans en la Cumbre Hispano-Italiana que es va celebrar en la Generalitat. Senyor Zaplana, ¿tants diners costa una asta? ¿Tants diners costa una asta? ¿No haguera segut molt millor comprar una asta que baixar la senyera de tots els valencians? I de veres, crec que la situacio que s'ha produït i els aplaudiments que s'han generat perquè en la Generalitat s'arrià la bandera valenciana hauria de ser motiu de reflexio. A mi m'haguera agradat mes sentir que voste està dispost que es facen en Valencia moltíssimes mes cimeres espanyoles en tots els països del mon, pero que a partir d'ara voste prendra les decisions i les mides per a que mai la bandera valenciana haja de deixar pas a cap atra. Nos haguera agradat mes això, inclús hagerem aplaudit. Pero els aplaudiments que hem sentit fa un moment, la veritat, nos han fet una miqueta de... allo, «me duele el alma», nos han fet una miqueta de dolor perquè se que voste ho ha dit mes per la justificacio que no pel fet en si. Lo que passa es que lamentablement s'ha produït una reaccio que millor no s'hagera produït.

I, senyor Zaplana, per a acabar, no he de dir-li-ho perquè li ho he dit moltes voltes en privat i en public: nos costa, des d'Unio Valenciana, nos costa estar coaligats en un govern d'ambit estatal, els seus representants en la Comunitat Valenciana. Nos costa. Sabem que no es el nostre lloc natural ni l'ídoneu, pero tambe li ha de constar a voste que a pesar de l'esforç i a pesar que partidariament pogam estar perdent algunes expectatives de futur, la Comunitat Valenciana, els interessos dels valencians, son mes importants. Nosatres volem que continue una accio de govern, pero l'accio de govern que es despren del debat de hui. Voste te la paraula. Nosatres ya hem demostrat en fets que estem disposts a conseguir-ho, i esperem que la societat valenciana al final pugua dir: «¿Que fan els d'Unio Valenciana en uns altres? Pero gracias que estan junts perquè aixina millorem tots.»

Moltes gracias, senyor president.

El senyor president:

Gracies, senyor Villalba.
Senyor president.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Con la venia, señor presidente.
Señorías.
Señor Villalba.

Disolver y convocar. Lo que no vamos a hacer es dejar sin Cortes. La representación del pueblo siempre tiene que existir. Pero le voy a explicar a su señoría por qué a través de una propuesta de resolución. No piense mal, piense bien. Todo lo contrario. Por generosidad del gobierno. El gobierno puede tomar la iniciativa, y yo podía haber dicho ayer que el gobierno trasladará a las Cortes una iniciativa en ese sentido. No me parece oportuno. Me parece que la iniciativa la deben de tomar las Cortes, y que deben ser los grupos políticos los que adopten el acuerdo en los términos que se entienda el acuerdo que se deben de adoptar. Yo establecí uno y dije que invitaba a otros. El Grupo Popular tomará la iniciativa de que se acuerde o se produzca y se materialice a través de una comisión o como se tenga que materializar, pero me parece mucho más prudente, mucho más sensato que sean las propias Cortes, que encarnan la voluntad popular, las que tengan que tomar una decisión de esa naturaleza, que nos obliga a todos, de reforma de nuestro Estatuto en los términos que tengamos que proponer en su día. Y por eso fue la iniciativa de hacerlo a través de propuesta de resolución, y no poder haber anunciado, como podía haber hecho perfectamente, que el gobierno adoptaría la iniciativa en los términos que fuese. Aunque fuese negociando. Me parece que es mucho más prudente y mucho más sensato y que respeta más a la Cámara una iniciativa como la que yo ayer propuse. Pero da igual. En cualquier caso, si la Cámara entiende que debe ser el gobierno el que tome la iniciativa, yo recojo el testigo y será el gobierno el que traiga la iniciativa. A mí me parece que debíamos de intentar buscar un consenso amplio en la Cámara entre todos por el mecanismo que entendamos oportuno para que así se lleve la propuesta a las Cortes Generales de reforma del Estatuto.

Hablar de todo, de todo. Lo dije ayer. De todo. Puse tres condiciones desde mi punto de vista que me parecían razonables: sentido común, rigor y el mayor consenso posible. Parece que no son límites importantes. Vamos a hablar de todo, vamos a redefinir lo que tiene que ser nuestra autonomía y vamos a consensuarlo primero nosotros y luego con las Cortes Generales. Seguro que no va a ser fácil el camino. Lo que yo dije ayer en esta Cámara es que estoy dispuesto y que doy el primer paso y que el gobierno se pone al frente de la manifestación. Confío contar con el consenso de la Cámara para que cuantos pasos demos los podamos dar de forma consensuada y de forma conjunta. Eso es lo que yo dije ayer. Pero absolutamente de acuerdo en su planteamiento.

Intentaré ser breve por la hora en la que nos encontramos.

Financiación. Dice su señoría: «todas las pretensiones.» Todas las que nos planteábamos por el acuerdo de ahora del Consejo de Política Fiscal y Financiera. Claro. Es malo estar en política con negro o blanco, con todo o nada. Existe el acuerdo y existe el gris, y quien en política no entienda que existe el gris, yo creo que tiene poco que hacer. La política es concordancia, consenso, acuerdo. Eso es la política permanentemente. Y yo desde luego creo que ese es el ejercicio político que todos tenemos que aplicar un poco.

Había una situación concreta planteada en nuestro país, y nosotros vamos con un objetivo que efectivamente cubre toda nuestra posición actual, porque era absurdo plantearse otra cuestión. Hombre, se podía haber ido en plan heroico, ¿verdad?, decir: «pues mire, yo es que lo que quiero es cambiar el Estatuto, la Constitución.» Me parece absurdo hacer un planteamiento fuera de contexto. En la coyuntura en la que nos encontrábamos, lo conseguido es muy importante. ¿Quiere decir eso que cierra las puertas de futuro? Ni mucho menos. Hemos logrado un acuerdo, beneficioso. A partir de ahora empezamos. Porque nunca se consigue todo ni nunca uno puede estar absolutamente satisfecho de lo conseguido. Pero

los balances, y este es un momento de balance, están para que exponamos lo que se ha podido conseguir en el periodo que se analiza. Y a eso es a lo que yo ayer me refería.

Ha dicho su señoría que acuerdo por el empleo, que hay organizaciones, que hay pequeños empresarios que pueden estar de acuerdo y pueden tener necesidad también de converger en ese acuerdo. De acuerdo. Yo he dicho esta mañana algo más: y las fuerzas políticas. El empleo tiene que ser el objetivo de todos, por encima de todo. Lo he dicho esta mañana en mi primera intervención, en la réplica al señor Taberner. He dicho: Vamos a ponernos de acuerdo. Les invito a que se sumen a ese acuerdo. ¿Cómo? Estudiemos cómo, y que se sume todo el mundo. Ya irían bien las cosas si somos capaces de despejar esa incógnita, si somos capaces todos de decir: en cuanto al empleo estamos de acuerdo.

No es autocomplacencia la situación real de la Comunidad. ¡Ya lo sé yo que es mala! Lo que sí que es motivo de análisis positivo es el resultado de la gestión de un año. Ha dicho su señoría con acierto que yo no he hablado de herencias, cuando antes todo el mundo hablaba de herencias. Y es cierto, pero es que no quiero hablar de herencias, no quiero hablar de herencias. Hubiera sido más fácil a lo mejor para mí, pero lo único que quiero es hablar del periodo que me corresponde en cuanto a responsabilidad de gobierno, y he tenido una valoración positiva para ese periodo. ¿Cómo voy a estar satisfecho, con los niveles de desempleo que hay en la Comunidad o con las listas de espera de la Comunidad? No puedo estar satisfecho. O con los niveles de pobreza de la Comunidad. Lo que no quiero es mirar para atrás, porque eso no arregla nada. Quiero ver cómo entre todos podemos resolverlo.

Y naturalmente que unos grupos políticos que antes mantenían otra posición la cambiarán. Es lógico que la cambien, y la cambiarán. Y hay que coger la parte positiva de ese cambio, no hay otra posibilidad para avanzar y para ir adelante, que eso es lo único que me interesa en estos momentos. Hubiera sido, sin duda, más fácil, y aquí en esta Cámara lo hemos estado oyendo, ayer oímos hablar de siglos, de los que me hacían a mí responsable. Los últimos doce años no hacen responsable a nadie, pero los Reyes Católicos sí me hacen responsable a mí. (*Rialles.*) Pero bueno, ese es el lenguaje, y cada uno asume la posición y la responsabilidad que tiene en cada momento, y la mía es la de dirigir los destinos de la comunidad como presidente de la Generalitat Valenciana, y a eso me tengo que acomodar y lo hago con sumo gusto.

Otra cuestión que me preocupaba de su intervención, y me preocupaba porque usted no está en la posición del grupo parlamentario que solamente tiene que ser crítico. De alguna forma, y usted lo ha dicho y yo se lo he agradecido, su grupo parlamentario apoya al gobierno. Desde la crítica constructiva, desde la diferencia entre dos formaciones políticas o dos grupos políticos que son distintos, pero lo apoya. Desde esa responsabilidad que usted tiene, seamos muy serios a la hora de analizar los presupuestos. Esto lo podemos plantear como un canto a la alegría, es decir, aquí cabe todo, o desde la responsabilidad que su grupo y el mío comparten de apoyar a un gobierno que tiene que establecer prioridades. El dinero es el que es y da para lo que da. No digamos que cabe todo porque no cabe todo. Yo le aceptaré siempre su criterio de que establezca prioridades, pero todo no cabe. Hombre, cabe si hacemos como se hizo anteriormente, pero este gobierno quiere ser un gobierno serio. Yo no era diputado en aquella legislatura, no sé si usted lo era, pero aquí hubo un acuerdo en un momento determinado con otros grupos políticos como fue el CDS y otros que existían en esta Cámara, se les prometió todo para luego no cumplir nada. Esa es la historia y es la realidad. Yo no quiero hacer eso. Yo no quiero levantar falsas expec-

tativas. Lo que prometamos lo tenemos que cumplir por encima de todo. Hay que ser serio. Y también podíamos haber comprometido el presupuesto en 1 billón más de pesetas y ya veremos a ver cuándo se hace, pero esa no es una política seria. El presupuesto es lo que es, crece lo que puede crecer, tiene un gasto comprometido que está cuantificado y en el resto le invito a que nos pongamos de acuerdo, como invito a los demás portavoces y grupos de esta Cámara, para que el texto salga, si no con la unanimidad, con el mayor consenso posible. Ahora, si cambiamos el discurso y decimos: «y esto y esto y esto», pues el gobierno asumirá su responsabilidad de establecer sus prioridades y sacarlo en función de lo que entiende, que es el interés general o el beneficio general para la inmensa mayoría de los ciudadanos.

Sabe su señoría el esfuerzo que estamos haciendo en defensa de nuestra lengua y sabe la prudencia con la que venimos actuando aunque nos cueste algún disgusto, que nos ha costado. Hay datos incontestables, señoría. La educación primaria, 57 líneas de nueva implantación de valenciano en el actual curso 96-97. En educación secundaria, 26 centros más que tienen enseñanza en valenciano. Estamos especialmente orgullosos de lo que estamos haciendo en ese sentido, y nos parece una frivolidad y una irresponsabilidad, y no lo digo por su señoría ni por su grupo, que se haga estrategia política de todo, incluso de lo que puede separar y dividir a los ciudadanos de nuestra Comunidad. No va a ser esa mi actitud ni va a ser esa nuestra política. Vamos a hacer las cosas que tenemos que hacer sin crispar, sin tensionar, sin enfrentar a unos contra otros, porque un discurso siempre de mi grupo y mío personalmente es que la lengua tiene que servir para unir y no para dividir, que no podemos hacer dos grupos de valencianos, que tenemos que converger en acuerdos, y por eso estamos avanzando mucho desde la prudencia y desde la seriedad, y usted mismo ha reconocido en esta tribuna el esfuerzo que hemos hecho en cuanto a los libros de texto.

Le digo lo mismo que en lo demás: ¿Hemos acabado? No. ¿Hemos avanzado? Mucho. Vamos a seguir avanzando en esa dirección. Para el presidente de la Generalitat Valenciana, el cumplimiento o el mandato estatutario y constitucional no tiene o no puede plantear ningún género de dudas. Hay que cumplirlo por encima de todo, porque nos obliga a todos. No le quepa la menor duda a su señoría. Vamos a hacer las cosas en positivo. Vamos no a buscar las diferencias sino a buscar los puntos de unión. Y vamos a seguir avanzando. Una gestión de gobierno al final es de una legislatura. Yo le he asegurado al acabar mi intervención anterior a su señoría que podrá presentarse con la cabeza bien alta dentro de tres años de haber estado colaborando con este gobierno, y que no se arrepentirá de ello.

Señoría, como no quiero referirme a herencias ni a diferencias con actitudes pasadas, que nos pondrían en muy buen lugar, quiero exclusivamente acabar dándole las gracias. Dándole las gracias por su apoyo, crítico pero por su apoyo, y sobre todo, por la voluntad de consenso para el futuro, por la voluntad de entendimiento para con mi gobierno y con mi grupo.

Al final ha dicho usted una cosa que es muy cierta. «Son los ciudadanos de la Comunidad Valenciana los que se benefician de un gobierno u otro, de un gobierno eficaz.» Y esos intereses están por encima de cualquiera de nosotros. Y todos queremos tener la mayor representación o representatividad electoral posible, todos. Y es lícito, y es normal. Pero esa representación ha de tener un límite siempre, y es el interés general.

Y yo le puedo asegurar que cuando se está en esos escaños azules esa responsabilidad se tiene. Uno se puede equivocar, pero se tiene por encima de todo.

Tenemos un gobierno que gestiona bien, que tiene un rumbo acertado y que intenta por todos los medios devolver la iniciativa a la sociedad. Esta Comunidad irá mejor si el gobierno funciona bien, pero esta Comunidad lo que necesita es recuperar esa sociedad dinámica, emprendedora, ágil, que le ha hecho generar riqueza y estar en la cabeza de la prosperidad de España durante muchos años.

Eso es lo que nos hace falta, no atezar a esa sociedad, no impedir el desarrollo normal de esa sociedad. Lo que necesita la gente, aparte de un buen gobierno, es confianza. Lo que necesita el pequeño empresario es saber que aquí, en estas Cortes y en este Gobierno tiene un aliado y no una persona que le quiere fiscalizar permanentemente. Este gobierno no quiere adictos políticos, no quiere sumisión, porque si a la sociedad le va bien es el mejor servicio que nosotros habremos podido prestar y la sociedad nos lo reconocerá. Por encima de todo, vamos a ver si somos capaces de devolver la ilusión, de devolver el protagonismo y de devolver la confianza en sus propias posibilidades a la sociedad valenciana.

Muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra.*)

El senyor president:

Gracies, senyor president.

Senyories, se suspen la sessió i es reanuda a les cinc de la vesprada.

(*Se suspén la sessió a les 14 hores i 42 minuts.*)

(*Es reprén la sessió a les 17 hores i 5 minuts.*)

El senyor president:

Senyories, bona vesprada. Es reanuda la sessió.

En representació del Grup Parlamentari Popular, te la paraula el senyor Fernando Castelló.

El senyor Castelló Boronat:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados. Señor presidente del Consell.

Nos encontramos en lo que podríamos denominar el epílogo de este debate de política general. Y les aseguro, señorías, que no es mi intención alargar de forma innecesaria la duración de estas sesiones. Pero podrán convenir conmigo que la opinión y la posición del grupo mayoritario de esta cámara es cuanto menos tan importante como la representación que ostenta. Y precisamente es el respeto a esa ineludible responsabilidad la que me trae a esta tribuna para intentar aportar, desde la perspectiva del Grupo Parlamentario Popular, nuestro criterio sobre la declaración de política general que realizó ayer el presidente de la Generalitat.

Señorías, en el debate de investidura, el entonces candidato y hoy presidente del gobierno calificó aquellas sesiones de la cámara como decisivas e históricas, porque por primera vez en la Comunidad Valenciana se hacía realidad el principio democrático de la alternancia. Y ayer, a nuestro juicio, se ha producido otro hecho que también podemos calificarlo de trascendente para la historia política de la Comunidad Valenciana.

La declaración de política general del presidente de la Generalitat ha sido un discurso realista, valiente y comprometido, impregnado de un claro talante dialogante y conciliador que define un proyecto claro de Comunidad Valenciana desde el respeto y el esfuerzo común y con la seguridad de conseguir un futuro esperanzador e ilusionante. Es un discurso que abre también una nueva etapa en este tipo de debates. Es una intervención, señor presidente, que a nuestro entender marca un antes y un después. Atrás quedarán, en los debates de política general, los discursos vacíos, faltos de compromiso y

que, siendo benevolentes, se podían calificar como una buena declaración de intenciones.

Señor presidente, el Grupo Parlamentario Popular se siente altamente satisfecho y comprometido con su intervención. Y coincide con su apreciación de estar en el camino acertado y de contemplar un futuro esperanzador y optimista.

Queremos manifestarle que, a nuestro juicio, hizo ayer una radiografía sincera y exacta de la actuación de su gobierno y de los compromisos de futuro. Y queremos explicitar hoy aquí, ante la representación soberana del pueblo valenciano, nuestra voluntad como grupo parlamentario de guiarnos en todas nuestras actuaciones con el mismo talante dialogante y de concordia, conciliador y de consenso que usted expresó y ofreció al resto de fuerzas políticas.

Por encima de intervenciones crispadas y crispantes y de oscuras intenciones partidarias o coyunturales, compartimos con usted la necesidad de serenar el debate y procurar, sin renunciar cada uno a sus principios ideológicos, acuerdos y consensos que beneficien a la Comunidad Valenciana.

Porque, señorías, en política no puede hacerse realidad el «todo vale». Y quien no supo gobernar desde el entendimiento y la conciliación tampoco puede ahora enturbiar la vida política valenciana intentando reflejar una falsa realidad como coartada de sus carencias y sus debilidades.

Es curioso cómo aquellos que tuvieron la responsabilidad de gobernar durante más de doce años esta comunidad, y que sin duda aportaron cosas positivas, de repente, en una metamorfosis dialéctica digna de estudio, pueden reivindicar asuntos como el pacto local, la reforma del Estatuto, el Plan hidrológico nacional o la urgente reforestación de nuestros montes, o utilizar expresiones como «tenemos derecho a todo y no podemos renunciar a nada».

Sabemos, señor presidente, que algo más de un año de gobierno es un período de tiempo claramente insuficiente para valorar la verdadera dimensión de una gestión política. Pero sí es suficiente para mostrar el camino elegido: la voluntad política de conseguir los objetivos marcados y la decisión de servir ante todo y por encima de todo a los ciudadanos que libre y democráticamente nos depositan su confianza; en nuestro caso los ciudadanos de la Comunidad Valenciana.

Y en este sentido, señor presidente, queremos manifestarle el convencimiento del Grupo Parlamentario Popular de estar en el camino adecuado. Y queremos solicitarle que su gobierno, el gobierno valenciano, el gobierno de todos los valencianos, profundice y persevere en la dirección apuntada durante este primer año.

Y, de acuerdo con el comunicado del Consell a las Cortes Valencianas, quiero repasar, aunque sea brevemente, lo que a nuestro juicio fueron los dos grandes apartados de su intervención de ayer: el análisis del primer año de gobierno y la atención que ha prestado el Consell a los problemas reales de los valencianos, con adopción de medidas concretas para la superación de problemas heredados; y los objetivos del gobierno valenciano a corto y medio plazo.

De lo expuesto ayer en su intervención y de su adecuado análisis de la realidad valenciana se desprende claramente que los valencianos podemos estar orgullosos de un gobierno eficaz, austero, vertebrador y con un claro y viable proyecto de futuro para la Comunidad Valenciana.

Señorías, se pueden contrastar las cifras, se pueden interpretar los datos. Pero la realidad es incuestionable. Como incuestionable es que este gobierno está ganando la batalla al desempleo. Es cierto que no podemos lanzar las campanas al vuelo, ni podemos ni queremos ser triunfalistas. Pero no es menos cierto que la gestión del gobierno valenciano ha contribuido de forma decisiva a la generación de empleo y, por lo

tanto, a reducir la dramática situación de los valencianos y valencianas en paro, consiguiendo que 35.000 personas pudieran ocuparse.

El desempleo sigue siendo el problema más importante que tenemos los valencianos. Pero estamos seguros que con el enfoque de su política económica y presupuestaria, el apoyo a la economía productiva y a la concertación social —y quiero felicitar expresamente a todos los que han contribuido y propiciado el Acuerdo valenciano por el empleo y la formación— la adecuada instrumentalización de políticas activas de empleo y el esfuerzo en materia de formación, hemos iniciado el camino de la generación de empleo y, por lo tanto, de ir solucionando ese gran drama personal, familiar y social que es el paro.

Estamos avanzando, como usted bien exponía ayer, en la sociedad del bienestar. Se han reducido eficazmente las listas de espera en la sanidad valenciana. Y ahí está el compromiso de acabar definitivamente con este drama personal y colectivo el próximo abril.

Su gobierno, señor presidente, ha sido capaz en pocos meses de consensuar ampliamente el mapa escolar que durante tantos años venía demandando la sociedad valenciana y especialmente la comunidad educativa.

Mucho se está hablando de la Universidad de Elche y de la necesidad de consenso, pero nadie ha resaltado que el Consell ha remitido el proyecto de ley de creación a las Cortes por procedimiento legislativo ordinario; dicho en román paladino, que los grupos parlamentarios podrán presentar enmiendas al mismo y necesariamente se precisará el consenso de la mayoría.

Esta oportunidad no la tuvo la oposición con motivo de la creación de la hasta ahora universidad más joven de nuestra comunidad, la Jaume I de Castellón. Ya que el proyecto de ley que presentó el anterior Consell fue tramitado por el procedimiento de lectura única, o sea, no pudimos presentar enmiendas. Diferencia a constatar. (*Remors.*)

El senyor president:

Senyories, per favor. Senyories.

El senyor Castelló Boronat:

Es importante resaltar también la especial atención que su gobierno tiene con colectivos que necesitan de la preocupación de todos, como son las amas de casa; un claro cumplimiento de uno de nuestros compromisos electorales. Como son nuestros mayores, con programas específicos como el bono-residencia o el teléfono de asistencia las 24 horas. O la enorme sensibilidad de su gobierno por los temas sociales y la importante atención que está prestando a los colectivos de discapacitados, aumentando la dotación presupuestaria para la creación de nuevos centros en un 500%.

Y por supuesto no puedo olvidar la dimensión social de su actuación en materia de vivienda, haciéndose cargo del pago de las subvenciones prometidas por otros, pero no liquidadas, y que ahora se están haciendo efectivas, para lo cual se ha triplicado la partida presupuestaria que ha pasado de 4.500 a 15.000 millones, resolviendo el problema de aproximadamente 20.000 familias valencianas afectadas por este incumplimiento de quienes le precedieron. Así como el nuevo plan para el cuatrienio 1996-1999, que cuenta con 71.000 millones de pesetas que permitirán más de 50.000 actuaciones.

No teníamos ninguna duda cuando se comprometió ante esta cámara en el debate de investidura que la defensa del medio ambiente iba a constituir y constituye uno de los objetivos básicos de su gobierno. Y lo ha demostrado. Ahí están los resultados, la cifra más baja de los últimos 25 años. Du-

rante el período de 1970 a 1995 la media de hectáreas quemadas fue de 25.765 al año; en 1996 de 702; con una media de 55,38 hectáreas por incendio durante ese período 1970-1995, mientras durante el 1996 ha sido de 2,28 hectáreas por incendio. Enhorabuena.

Se han conseguido avances importantes en la modernización de nuestras infraestructuras. Pero quizás el reto más importante por su transcendencia social y económica ha sido la solución definitiva al histórico contencioso de la nacional III.

Su compromiso con la solución del déficit hídrico de la Comunidad, como lo demuestra ese importante documento elaborado de concertación de recursos en colaboración con la administración del Estado, que ahora sí que va a ser posible y que enlaza y es compatible con la aplicación del Plan hidrológico nacional una vez aprobado, todo ello complementado con el Plan de regadío de la Comunidad Valenciana y una política de mejor aprovechamiento del agua, así como de saneamiento y depuración de las mismas.

Sin ninguna duda, señor presidente, su gobierno es un gobierno eficaz. Y, como usted mismo exponía en su intervención, la austeridad de su gobierno es un dato incontestable. Desde la reducción de altos cargos y dos consellerías a la contención del gasto corriente o del número de asesores y de la puesta en marcha del Plan estratégico de modernización de las administraciones valencianas avalan esa concepción de austeridad y auténtico servicio al ciudadano que su gobierno tiene de lo que debe de ser una administración moderna y de futuro que nosotros compartimos.

Sin vacilaciones estamos de acuerdo. Uno de los grandes retos que tenemos es el de la vertebración de la Comunidad Valenciana. Y en este apartado el gobierno valenciano viene realizando una política integradora y de cohesión, acertando en su decisión de apartar de la confrontación política los elementos esenciales de nuestra identidad como pueblo; me refiero, claro está, a nuestra lengua y nuestra cultura.

Y quiero manifestarle nuestro apoyo a ese anuncio hecho ayer de posibilitar y ayudar desde el gobierno valenciano a hacer realidad esos dos grandes proyectos en Alicante y Castellón, que deben servir, junto a la ciudad de las artes y las ciencias, como punto de referencia en el mundo, de una comunidad en la vanguardia de la tecnología, la cultura, el ocio y el desarrollo científico y artístico.

Señor presidente, ciertamente su gobierno es un gobierno eficaz, austero y vertebrador. Y además es un gobierno que tiene un claro proyecto de futuro y que sabe defender nuestros intereses de manera incuestionable. Sus actuaciones en defensa de los intereses valencianos demuestran de sobra el peso específico de su gobierno en el gobierno de España y en el resto del estado, tanto en materia fiscal e infraestructuras como en el reconocimiento de otras comunidades por su labor vertebradora de impulso y desarrollo del arco mediterráneo.

Ayer mismo conocíamos la aceptación por parte del Consejo de política fiscal y financiera de las tesis mantenidas por su gobierno para que el nuevo sistema de financiación autonómico tuviera en cuenta el criterio de población. Si el modelo planteado ya suponía un avance importantísimo en la autonomía financiera, y por lo tanto en la autonomía política para esta Comunidad, la inclusión del criterio de población garantiza que la Comunidad Valenciana ha dejado de ser la gran perjudicada del sistema.

Creo que todos debemos felicitarnos y felicitarle a usted por este decisivo paso en un asunto tan trascendente para todos los valencianos y que con absoluta firmeza y decisión ha sabido conseguir en contra de casi todos. El sin sentido y la sinrazón de las críticas avergüenzan a quienes las han planteado. Señor presidente, en este asunto, que podría haber sido

un èxito de todos, le han hecho un enorme favor con las críticas sin sentido. Ahora usted y su gobierno son los únicos responsables del éxito.

Quiero agradecerle, señor presidente, su alto grado de compromiso y su evidente respeto por esta Cámara, que se concretó ayer con el anuncio del importantísimo calendario legislativo para el próximo año y que supone la definición de los objetivos del gobierno a corto y medio plazo. Si las cuentas no me fallan va a suponer una intensa actividad legislativa con un total de 23 proyectos de ley, que pueden elevarse a 25 si los acuerdos del Consejo de política fiscal y financiera lo permiten.

Y quiero finalizar mi intervención haciendo nuestro ese ilusionante desafío de conseguir consolidar ese poder valenciano que usted, con tesón y decidido empuje, está cimentando para lograr hacer realidad ese esperanzado proyecto de futuro, de marcado carácter europeísta, abierto a todos, y del todo necesario, que apuntaba en su intervención de ayer. Con ilusión renovada y con la oferta permanente de diálogo y consenso a todos los grupos de la Cámara para conseguir una Comunidad Valenciana más próspera, justa y solidaria, y el anuncio de nuestro grupo parlamentario de respaldar las pro-

puestas de resolución que incidan en estos objetivos, reiteramos, señor presidente, nuestro apoyo en ese gran proyecto de Comunidad Valenciana que es el nuestro.

Muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra.*)

El senyor president:

Gracias, señor Castelló.

Señorías, el debat ha finalisat i es reanuda demà de matí a les deu en les propostes de resolució que hag en segut presentades pels diferents grups parlamentaris. I queda obert el Registre —son 30 minuts— fins les sis de la vesprada, per a que es puguen registrar les propostes de resolució. Vullc fer saber als síndics que tindrem una reunió en posterioritat a la reunió de la Taula, que es reunirà a les sis i mija, i la Junta de Síndics a les set i mija. (*Remors.*) Senyories, tindrem que mirar i tindrem que vore... No obstant, si les senyories estan en els seus llocs, que no me cap dubte, si hi ha possibilitat d'avançar-ho, s'avançarà, pero tot està en funció de la quantitat de resolucions que puguen haver. Aixina es que, per lo tant, es suspen la sessió fins demà a les deu del matí.

(*Se suspen la sessió a les 17 hores i 22 minuts.*)

Imprés en paper reciclat

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripcions: Servici de Publicacions de les Corts,
plaça de Sant Llorenç, 4. 46003 València. Telèfon
387 61 00.

Imprimix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 València.

ISSN: 1133-2492.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES VALENCIANAS

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes,
plaza de San Lorenzo, 4. 46003 Valencia. Teléfono
387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 Valencia.

ISSN: 1133-2492.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.